

K E N
M c C L U R E

KOVADLINA

KIOKAN

Ken McClure

KOVADLINA

Přeložil Ivan Ryčovský

APSIDA

First published in the English language
by Pluto Press Ltd, England

© Ken Begg, 1985

This revised edition published by arrangement
with Simon Schuster UK Ltd, England

© Ken Begg, 1998

Translation © Ivan Ryčovský, 2000

Jacket design © Apsida, s. r. o., 2000

ISBN 80-86242-09-9

*Až zemřu, lásko, nenech
tesklivou notu znít;
tisy a záhon růží já
na hrobě nechci mít.
Po trávě toužím pouze,
po chladné rose jen.
Vzpomínej na mne, chceš-li,
anebo zapomeň.*

Christina Rosetti (1830—1894)

Ženeva, duben 1988

Jutte Hahnová tiše otevřela dveře a nakoukla do ložnice, kde spal Sean MacLean. S úsměvem si odhrnula vlasy z tváře. Kdyby v tu chvíli někdo zahlédl úsměv v jejích očích, ani na okamžik by nezapochyboval, že je to úsměv plný lásky. Žila už s MacLeanem téměř rok a každý den byl zrovna takový jako ten první. MacLean se ve spánku zavrtěl a převrhl na levý bok. Jutte popošla k posteli a posadila se na okraj matrace. Něžně mu přejela prsty po nahé paži. Usmála se, když se trochu pohnul. Na zápěstí se pohyb její ruky zastavil. Myslela na to, jak je jí příjemné, když se jí MacLean dotýká. Silná, opálená zápěstí přecházela v dlouhé a citlivé prsty chirurga. MacLean byl chirurg.

Na prsteníku pravé ruky měl zlatý prsten; snubní prsten svého otce. Jutte rozeznala iniciály J. M. i drobný filigrán. Přestože by to v ranním světle, které pronikalo staženými žaluziemi, nepoznala, věděla, že je to stylizovaný bodlák. MacLean byl nesmírně hrdý na svůj skotský původ. Běda každému, kdo by jej na klinice označil za Angličana. Jutte se při tom pomyslení neubránila úsměvu. Jinak byl mírný jako beránek.

Potkala ho na sjezdovkách nad Zermattem. On tam trávil týden dovolené, ona učila lyžovat školáky. Ohromila ji přímočarost, s jakou k ní přistoupil a zeptal se, zda by s ním odpoledne, až skončí s vysvětlováním a předváděním, nezašla na skleničku. V první chvíli jí instinkt radil odmítnout, ale otevřenost, s níž jednal, ji nakonec přiměla k souhlasu. Nebyl vůbec tak světácký, jak si zpočátku myslela. Naopak, měl v sobě cosi dětsky nevinného. Do tak upřímných a nezálužných očí Jutte ještě nikdy nepohlédla.

Když dnes vzpomínala na jejich první společný večer, napadlo ji, jak snadno mohl být i posledním. MacLean nemluvil o ničem jiném

než o práci. Společnost, pro kterou pracoval, přišla s novým medikamentem. Preparát měl nalézt uplatnění při jistých chirurgických zákrocích, o něž se MacLean živě zajímal. Mluvil o problému velmi nadšeně. Jutte tomu příliš nerozuměla, ale jedno pochopila okamžitě: pro MacLeana byli na prvním místě pacienti. Večer ji odvezl domů. Čekala, že se o něco pokusí, ale on se začal omlouvat za to, jak nudný je patron. Jemně jí políbil ruku a zeptal se, zda by se mohli setkat znovu.

Scházeli se pravidelně po dva měsíce, a pak se rozhodli, že se k němu přestěhuje. Kdyby Sean MacLean navrhl, aby letěli na Měsíc, Jutte by bez váhání přikývla; tak moc ho milovala. Byl pro ni vším. Lehce mu přejela prsty po čele a stočila mu pramen černých vlasů do prstýnku. Ze srdce si přála, aby mu mohla ulehčit v obtížné situaci, do níž se dostal. Projekt na klinice ztroskotal, preparát se přestal zkoušet. Došlo dokonce k tomu, že jeden z pacientů zemřel, a MacLean si to úmrtí vyčítal.

Jutte dál lehce přejížděla prsty po konturách MacLeanovy tváře. Vždycky když se zavrtěl, na chvíli přestala. Dotkla se mu brady a pokračovala vzhůru proti strništi na tváři. Nakonec mu začala masírovat ušní boltec. MacLean se pohnul, jako by chtěl odehnat obtížnou mouchu, a Jutte počkala, dokud znovu neležel klidně. Pak mu na ucho sáhla znovu. MacLean si ho zakryl rukou a Jutte mu začala ukazovákem něžně přejíždět mezi prsty. Věděla, že to má rád.

„Zvíře,“ zamumlal MacLean.

Když se hlasitě zasmála, otevřel oči.

„Víš, kolik je hodin?“ zeptala se.

„Nejenže to nevím,“ odpověděl MacLean ospale, „ale ani to nechci vědět.“

„Je půl osmé.“

„Především je sobota,“ zaprotestoval MacLean, převalil se na břicho a položil obě ruce na polštář. Jutte mu krouživými pohyby hnětla ramena.

„To je prima,“ zamručel MacLean.

„Měl ses narodit jako kočka,“ dobírala si ho Jutte.

„Příště,“ odpověděl MacLean.

„Co bys chtěl k snídani?“

„Tebe.“

„Místo ovesné kaše?“ posmívala se Jutte. „Co by na to řekla tvoje skotská babička?“

„Nevím, ale dědeček by to pochopil,“ zabručel MacLean, obrátil se na záda a stáhl ji k sobě.

Jutte se naoko bránila, ale pak ho dlouze políbila na ústa.

„Vyznal jsem ti někdy v poslední době lásku?“

„Podle toho, čemu říkáš v poslední době.“

„Tak to dělám teď.“

„Řekni to celé,“ naléhala Jutte.

„Miluju tě.“

„Fajn,“ řekla Jutte, vyprostila se mu ze sevření a vstala. „Takže jsi nezapomněl na svůj slib.“

„Slib?“ zopakoval MacLean neurčitě.

„Že tenhle víkend strávíme na horách.“

„Aha,“ odtušil MacLean zamyšleně.

„Slíbils mi to,“ trvala Jutte na svém.

„Ano, jasně, slíbil,“ připustil po krátkém zaváhání.

„Tak vstaň a hybaj do sprchy.“

„Jutte, vážně nemám chuť...“

Ale Jutte mu přiložila prst na ústa. „Jedeme,“ prohlásila. „Musíš odtud na chvílku vypadnout. Potřebujeme to oba. Aspoň přijdeš na jiné myšlenky.“

MacLean chvíli přemýšlel a nakonec souhlasil. „Dobrá, jedeme,“ řekl a vyskočil z postele.

„Než se osprchuješ, skočím k pekaři pro pár proslulých croissantů madam Renaudové.“

„Vřelé díky,“ opáčil MacLean.

„Můžu si vzít tvoje auto?“

„Klíčky jsou u dveří.“

„Hned jsem zpátky.“ Jutte si přes halenku přehodila světle modrý kabátek, vzala si klíče, políbila MacLeana na tvář a byla pryč.

MacLean si v koupelně sundal boxerské trenýrky, které používal místo pyžama, a podíval se na sebe do velkého zrcadla. Při pohledu na první přebytečné oblíny v pase protáhl obličej. Potřeboval by víc cvičit. Měřil přes metr osmdesát a byl široký v ramenou, takže se na

něm přebytečná kila sice snadno ztratila, ale radost z nich neměl. Brzy začne znovu běhat. Neběhal od té doby, co se klinika dostala do potíží, a taky pil víc, než bylo zdrávo. Řekl si, že na sebe musí být tvrdší. Hned v pondělí se vrátí k přísnější životosprávě.

Vlezl si do sprchy a pootočil pákou. Právě když sahal pro mýdlo, otřásla domem exploze, MacLean slyšel, jak se v bytě sype sklo.

Omotal si kolem pasu ručník a vyběhl z koupelny. Výbuch vyrazil balkonové dveře. MacLean se vyklonil ven. Tam, kde stával jeho mercedes, spatřil jen hromadu kouřících trosek. Po ulici byly rozesety kusy železa a opodál ležela hořící pneumatika. Vzduch byl prosycený kouřem a k zemi se tiše snášelo cosi podobného cárům papíru. Jeden útržek přistál na balkoně a MacLean jej jako hypnotizovaný zvedl. Nebyl to papír, ale kousíček světle modré látky.

Curych, červen 1988

Lisa Vernayová otevřela oči ve chvíli, kdy paprsky ranního slunce našly na polštáři její tvář. Bylo těsně po šesté. Obrátila se a ruka jí lehce spočinula na prázdném místě vedle ní. Před pár měsíci by v ní tento vjem vyvolal nový nával bolestného pocitu prázdnoty a možná by ji dohnal k slzám. Ted' už to bylo pryč. Jean-Pierre odešel a ona se s tím vyrovnala. Smířila se s realitou. Odstěhovala se ze Ženevy a začala pracovat jako imunoložka na curyšské Klausmanově klinice. Měla ted' nový byt, bílý kabriolet Volkswagen a kolem sebe stále více přátel.

Patřil k nim i Jeff Edelman, americký chirurg z téže kliniky, který o ni jevil značný zájem. Lise se líbil, ale s navázáním důvěrnějšího vztahu nijak nespěchala. Hodlala si Edelmana držet od těla aspoň tak dlouho, dokud se rána v srdci úplně nezacelí. Kromě toho měla podezření, že je o pár roků mladší než ona, ale to mohlo být na překážku leda před sto lety.

V době kolem rozvodu k ní byl Jean-Pierre víc než velkorysý. A třebaže za touto velkorysostí stálo špatné svědomí, Lisa ted' byla aspoň zajištěná. Nemusela se za ničím hnát. V duchu mu už odpustila, a dokonce mu přála hodně štěstí. Horší to bylo s tou malou

děvkou, zdravotní sestrou, která jí ho ukradla. Pro tu neměla zdaleka tolik pochopení.

Vstala a rozhrnula závěsy. Pár okamžiků se koupala v paprscích slunce pronikajících okenní tabulí, pak odsunula dveře a vyšla na balkon. Vzduch už byl příjemně teplý. O deset podlaží níž se ve slunci leskla jasně modrá hladina bazénu, který patřil k jejich bloku. Čerila se jen docela nepatrně. Okolní zahrádky byly liduprázdné. Bazén lákal. Na klinice musí být až v devět a první laboratorní vzorky nikdy nechodily před půl desátou. Má spoustu času.

Stáhla si noční košili a lehkým krokem došla k šatníku. Z trojích plavek, které ležely v horní přihrádce, si vybrala tmavomodrý jednoduchý úbor se světlejším pruhem, který se táhl šikmo k levému rameni a připomínal klikatici blesku. Konečky prstů si uhladila látku tam, kde odstávala, upravila si elastické průramky a zkontrolovala, zda jí plavky dobře sedí na stále pevných hýždích.

Pak se prohlédla v zrcadle na vnitřní straně šatníkových dveří. To, co viděla, ji uspokojilo. I v pětatřiceti měla rovné břicho, dráždivě vypjatá ňadra a vlasy jako uhel, přestože si je ničím nebarvila. Člověk by jí hádal necelých třicet. Teď si přes ramena přehodila koupací plášť, do pytlovité kabely nacpala ručník a klíče a nazula si sandály z provázků, které si koupila loni v San Rafaelu. Už stála u dveří, ale vrátila se do kuchyně a zapnula elektrický kávovar. Až se vrátí, ušetří jí to několik minut.

Dole u bazénu odložila plášť na jedno z plastových křesel a sandály uklidila pod ně. Došla k užší straně bazénu a zahleděla se do vody. Náhodný pozorovatel by řekl, že do ní chce skočit, jenže Lisa neskákala nikdy. Neskákala od svých čtrnácti let, kdy se pokoušela napodobit staršího bratra Paula a nedaleko jejich prázdninového domku v Bretani se vrhla z útesů do moře. Bohužel špatně odhadla, kdy se příbojová vlna převalí přes skaliska, a udeřila hlavou o kámen. Zbytek prázdnin proležela v nemocnici.

Zatímco kráčela ke schůdkům uprostřed delší strany bazénu, podvědomě si mnula jizvu na čele. Začala sestupovat do vody. Byla studená, ale Lisa zadržela dech a ponořila se až po bradu. Odrazila se a chvíli splývala na zádech. S očima upřenýma k neporušené modři oblohy vdechovala vůně okolních keřů. Konečně se obrátila a

pomalými kraulovými tempy se nořila pod hladinu a zase vyplouvala. Dělal jí dobře, že si může protáhnout svaly.

Když se cítila unavená, rozhodla se pro prsa a naposledy zamířila přes celou délku bazénu do menší hloubky. Odrážela se nohama a s obličejem pod vodou a pažemi podél těla se snažila co nejdéle splývat. Připadala si jako ryba a těšilo ji to. Když se vynořila nad hladinu, všimla si muže čekajícího na břehu. Na sobě měl zahradnické kalhoty a opíral se o hrábě.

„*Bon jour*,“ pozdravila Lisa, postavila se a protírala si oči.

„*Bon jour, madame*,“ odpověděl muž. „Dobře plavete.“

„Děkuji,“ odtušila Lisa chladně. Nevzpomínala si, že by zde tohoto zahradníka už někdy viděla, a poznámka o jejích plaveckých schopnostech jí připadala příliš důvěrná. Lezla nahoru po schůdkách, ale muž se jí k jejímu údivu vydal naproti, postavil se nad ně a zastoupil jí cestu.

„Uhnul byste laskavě?“ řekla.

Muž na ni shora pohlédl. Roztáhl ústa do úsměvu, ale jeho oči se neusmívaly. Stál mlčky a nepohnutě.

Lise se začalo stahovat hrdlo. Na tuto stranu bazénu nebylo z oken bytů přes kroví vidět. Začala se bát.

„Zbláznil jste se?“ vyhrkla. „Uhněte, povídám!“

Muž se dál usmíval.

Lisa se už už vrhla zpátky do vody, když vtom vztáhl ruku a pevně ji uchopil za pravou paži kousek pod ramenem. Jediným šknutím ji vytáhl z bazénu a druhou ruku jí přitiskl na ústa. Když ji odnášel do hustého houští, kopala a zmítala se, ale nedokázala vydat ani hlásek. Muž ji přitiskl k zemi. Uvolnil jí ústa, ale jeho oči ji varovaly, aby nekřičela.

Lisu ochromila hrůza. Podobný strach nikdy nepoznala. „Mám spoustu peněz,“ hlesla. „Dám vám je. Dám vám, co chcete, když mi nic neuděláte. Prosím vás, proboha vás prosím, nechte mě!“

Na mužovy rty se vrátil úsměv, jen oči zůstávaly tvrdé jako kámen. Převalil Lisu na bok, objal jí rukou hlavu a pevně jí sevřel bradu. V první chvíli nechápala, co se děje, ale pak jí blesklo hlavou strašné poznání. Zalapala po vzduchu. „Bože...“ Chtěla vykřiknout,

ale sevření zesílilo a muž prudce škulbl. Když Lise zlomil vaz, znělo to, jako by zlomil větev.

Mrtvé tělo pak otočil naznak a po chvíli se k němu vrátil s kamenem v ruce. Natočil jí obličej vzhůru, ukazovákem nahmatl to pravé místo na čele a prudce udeřil. Muselo to vypadat jako nehoda. Výsledek jeho snažení jej uspokojil. Vyvlekl tělo z křoví a tiše je ponořil do vody.

Paříž, září 1988

Kurt Immelman sjel z vnějšího okruhu na výjezdu Porte d'Orléans a jeho porsche se v houstnoucím provozu proplétalo po avenue du Général Ledere. Mířil na sever, do města. Pohled na hodinky mu prozradil, že má spoustu času. Profesor Jaffé jej čekal až po desáté. Když zastavil na semaforu, přešla mu před vozem mimořádně úchvatná dívka v bílých přiléhavých šatech. Obdivně ji pozoroval, a když pohlédla jeho směrem, usmál se na ni. I ona mu odpověděla úsměvem. Kurta napadlo, že to, co se o Paříži říká, je pravda: člověk tady najde víc krásných žen než v kterémkoli jiném městě. A co víc, Pařížanky jsou si toho vědomy a umějí se s tím vyrovnat. V Ženevě by se na něj žena neusmála.

Žil v Paříži už sedmý měsíc a každý z těch sedmi měsíců si plně vychutnal. Město mělo styl. Pod jeho povrchem pulsovalo vzrušení, které působilo jako droga. Člověku začalo scházet, sotva se na pár dní vzdálil. Mladí Pařížané nezapomínali ani na okamžik na svou sexualitu a hráli rafinované hry. Úvodní tahy partie mohly vypadat různě: úsměv, kradmý pohled, zdánlivě náhodný dotek. Následovala večeře v některé z kaváren na levém břehu Seiny, procházka ruku v ruce podél řeky, líbání před Notre-Dame - a milování v jeho bytě v Montrouge nebo u ní na Montmartru... Ale čas kvapil. Minulý pátek oslavil Kurt třicáté první narozeniny.

Po dlouhých učenických letech, kdy působil jako asistent na několika předních evropských klinikách, konečně zakotvil ve funkci primáře plastické chirurgie na klinice *Le Monde*. Teď, když je svým pánem, bude mít víc času i na jiné věci. Může si například najít ženu,

aby nezůstal starým mládencem. V jedenatřiceti má ostatně nejvyšší čas, jak konstatovala jeho matka v dopise přiloženém k blahopřání. Kurt si vždycky myslel, že poslouchat nářky starých matek těšících se na vnoučata je výsadou neprovdaných dívek. Jako jediný syn svých rodičů byl ovšem dávno vyveden z omylu.

Od doby, co skončil studia, neměl kdy na děvčata a na manželství myslet. Povolání chirurga je velmi náročné, a kdo se chce dostat na špici, musí tomu obětovat všechnu energii a čas. A Kurt toužil po úspěchu: chtěl být nejlepší. Procestoval celou Evropu, aby mohl pracovat se špičkovými odborníky, přiučit se od nich a osvojit si jejich dovednosti. Letité úsilí začalo nést ovoce. Kurtova pověst v lékařských kruzích rychle rostla. Dnes dopoledne byl přizván ke konzultacím na jednu z nejlepších pařížských klinik.

Pacient, jehož případem se měl zabývat, syn arabského šejka, se těžce zranil při dopravní nehodě, při níž zůstal uvězněn v převráceném hořícím automobilu. Podle lékařské zprávy měl znetvořenu levou půlku obličeje a utrpěl popáleniny druhého stupně na čtyřiceti procentech těla, mimo jiné i ve stydké krajině. Otec byl odhodlán obětovat cokoli, jen aby se syn pokud možno úplně uzdravil.

Kurt zastavil u zadního traktu nemocnice a vzápětí spatřil, jak se k němu žene zřízenec. Muž ho probodával pohledem přes čelní sklo a pak hrubě spustil: „Nemáte povolení. Tady nesmíte parkovat.“

Kurt si ho znechuceně změřil. Ze všeho nejvíc nesnášel drobnou byrokratickou verbež. „Pozval mě sem pan profesor Jaffé,“ řekl a vysedl z auta.

Při vyslovení profesorova jména zřízenec ztuhl. „Vy jste doktor Immelman?“ zeptal se.

„Ano.“

„Profesor se zmínil o tom, že přijedete. Mám vás poslat rovnou k němu do sedmého patra.“

Kurt přikývl a vydal se přímo k hlavnímu vchodu. Byl zvědav, co bude Jaffé zač. Nikdy předtím s ním nemluvil.

Výtah stoupal hladce a rychle. Pak se dveře tiše otevřely a Immelman vystoupil v sedmém patře. Na chodbě málem zakopl o brašnu s náradím. Patřila opraváři, který opravoval druhý výtah. Muž

stál na střeše kabiny a otvorem mu byly vidět nohy. Výstražný plechový trojúhelník hlásal, že výtah je dočasně mimo provoz.

Kurt se otočil a snažil se zjistit, kde by našel profesora. Na tabuli se jmény lékařů se o Jaffém nic nedočetl. Pomalu kráčel chodbou, až se srazil se sestřičkou, která šla proti němu.

„Promiňte, hledám pana profesora Jaffého.“

„To jste ve špatném patře, *monsieur*,“ odpověděla dívka. „Oddělení pana profesora je ve dvojce.“

„Ve dvojce!“ vykřikl Kurt. Co to ten magor na parkovišti žvanil? Vrátil se k výtahům a zjistil, že se opravář mezitím přesunul do kabiny, kterou před chvílí přijel on. Plechová cedule stála nejednoznačně mezi oběma dveřmi.

„Můžu jet tímhle?“ zeptal se Kurt a ukázal na druhý výtah.

Opravář se neotočil. Krčil se v podřepu a hrabal se v brašně, ale aspoň odpověděl: „*Oui*.“

Kurt nastoupil a stiskl tlačítko s dvojkou. Byl to poslední vědomý úkon, který v životě udělal. Klec se oddělila od závaží i kladek a řítila se volným pádem šachtou. Kurt sotva stačil vykřiknout. Výtah se roztříštil o betonovou podlahu a nastalo příšerné ticho. Žádný výbuch, žádný oheň, jen strašná rána a pak ticho. Náraz vrazil Kurtovi stehenní kosti do břicha. Vedle kastrace mu způsobil i rozsáhlá vnitřní zranění, jimž lékař téměř okamžitě podlehl. O několik pater výš si zatím opravář sbalil náradí, odstranil ceduli a opustil budovu po požárním schodišti.

Madrid, listopad 1988

Max Schäffer natáhl pravou ruku. Třásla se mu. Opřel si ji o koleno, ale ani to nepomohlo. Potřeboval se napít. Od ženevských časů se stal alkohol v jeho životě tím hlavním. Zpočátku to všichni chápali, ale lidé jsou, jací jsou, a všechno má své meze. Dokonce i dobrá vůle manželek. Dokud ho trápily jen tamty hrůzy a starost, že přijde o práci, stála Janine při něm, ale když začal pit, bylo to moc i na ni. Opustila ho.

Pod vlivem prvotního šoku, který mu způsobil její odchod, se pokusil sebrat. Podstoupil ústavní léčbu a tři měsíce se snažil

přivyknout „suchému“ životu, Doufal, že se k němu žena vrátí, ale když měl všechno za sebou, pochopil, že Janine nestojí o plané sliby. Aby jí dokázal, že to myslí vážně, musí si nejdřív sehnat práci.

Práce ve výzkumu se vyléčeným alkoholikům nehledá snadno. Potenciální zaměstnavatelé projevili pochopení, zvláště s ohledem na jeho dřívější výsledky. V oblasti výzkumu na poli chemie prokázal nepopíratelný talent hraničící s genialitou. Jenže na poslední překážce vždycky zakopl. Když došlo na to, kolik peněz z grantů přidělit týmu vedenému někdejší opilec, nechtěl nikdo riskovat. A pak přišla ta nabídka ze Španělska.

Španělská věda a výzkum prošly za Frankovy diktatury obdobím stagnace a po svém vzkříšení se snažily rychle srovnat krok se zbytkem západní Evropy. Jeden z velkých chemických koncernů hodlal zřídit vlastní divizi léčiv a dal Maxovi šanci. Firma chtěla s jeho pomocí dohnat švýcarské giganty. Max dostal k dispozici dobře vybavenou laboratoř, čtyřčlenný tým a štědré fondy na krytí základního výzkumu v oboru kardiologie. Prášky na srdce byly žádaným artiklem.

Janine se nakonec vrátila a spolu se přestěhovali do Madridu. Pronajali si hezký byt a záhy si osvojili madridský životní styl: podvečery trávili v hospůdkách nad mísami jednohubek a večereli až v noci. O nedělích chodili na procházky do parku *Retiro* a užili si spoustu legrace. Dlouho to však nevydrželo. Firma začala být netrpělivá a na Maxe tlačila: šéfové chtěli vidět výsledky. Neměl nad sebou vědce, ale účetní, a ty nedokázal přesvědčit, že základní výzkum chce svůj čas.

Pod sílícím tlakem začal pracovat tolik hodin, kolik jich den nabízel, a Janine si stěžovala, že se jí vůbec nevěnuje. Vrátil se k pití a ona od něj znovu odešla. Bylo jen otázkou týdnů, kdy ho jeho malý tým přestane krýt a celý výzkum půjde do háje. Firemní účetní jej zahrnou do ztrát a sníží tak daňový základ.

Max si nalil velký gin a hodil ho do sebe. Třas v rukou ustal a on se cítil líp. Pokusí se nějak prolhat dalším dnem.

Vydal se k místu, kde měl zaparkované auto. Nad třídou Castellana visel závoj výfukových plynů. Nad jeho hradbou zářilo slunce. Cítil teplo, ale dnes po ránu panovala v celém městě inverze.

Dokud neodezní, zůstane Madrid ponořený do mlhy a zplodin. Max zabočil za roh a zůstal stát jako přimražený. Auto bylo pryč. Nervózně si mnul čelo a představoval si, kolik času a úsilí ho bude stát sepisování protokolu na policii, ale pak si vzpomněl. Vůz nikdo neukradl. Max si už před několika dny dohodl se servisem, že si pro auto přijedou a odvezou si je na opravu. Usmál se vlastní hlouposti, ale úsměv mu zmrzl na rtech, když si uvědomil, jak mu alkohol ničí paměť. Vrátil se na třídu Castellana a mávl na taxík.

Dopoledne míjelo bez konfliktů, dokud mu jeho hlavní asistent, čerstvý doktor na stáži, nepřinesl nejnovější sadu výsledků. Všechny byly negativní. Max zaklel a hodil papíry na stůl. „Cože? Ani jedna substance?“ zaúpěl. „Kolik bylo vzorků?“

„Sto jedenáct,“ odpověděl asistent.

Max to číslo zopakoval a znovu zaklel.

„Třeba celou dobu vycházíme ze špatného předpokladu,“ nadhodil Juan Delgado.

Max vybuchl. „Co si to dovolujete!“ zařval. „Princip je v pořádku! Jediný problém je v tom, že se musím spoléhat na práci několika šašků!“

Chvilí se zdálo, že se Delgado už už chystá odpovědět, ale po chvíli odešel a vrátil se ke své práci. Maxe opustil hněv; vystřídal jej provinilý pocit. Bouchl se pěstí do čela. „K čemu je to dobré?“ povzdechl. „K čemu, sakra?“ Otestovali už sto jedenáct substancí, ale ani jedna se nedala k ničemu použít. Poslední naděje zhasla. Kdyby se ukázalo, že aspoň jediný vzorek může mít léčivé účinky, vzalo by to účetním na chvíli vítr z plachet, ale tohle byl konec. Max si oblékl sako a vyrazil na skleničku. Vrátil se až ve čtyři a na stole našel vzkaz. Měl se okamžitě hlásit u vedoucího oddělení výzkumu a vývoje.

Jednání bylo krátké a bouřlivé a mohlo mít jediný výsledek. Max si sbalil věci a šel. K sobě do bytu se vracel pěšky. Měl to k němu osm kilometrů, ale chtěl si nechat projít věci hlavou a potřeboval si rozmyslet, co dál. Být tady tak Janine! Život by měl aspoň smysl. Max si byl jistý, že kdyby ji přiměl k návratu, dokázal by se změnit. Zkusí ji ještě jednou přemluvit. Musí to zkusit. Hned ráno zajde do kanceláře aerolinií a vrátí se do Ženevy. Promluví si s ní. Spolu

určitě na něco přijdou. Pohlédl na hodinky. Když si pospíší a jestli už se auto vrátilo ze servisu, stihne zamluvit letenku ještě odpoledne. Vůz našel na svém místě.

Když musel podruhé za sebou zastavit na semaforech, začal nadávat. Roztočil motor do nejvyšších otáček a sotva bliklo zelené světlo, vyrazil s kvílejšími pneumatikami. Vtom spatřil, jak i na dalším semaforu naskakuje červená. Na okamžik zaváhal, ale pak prudce sešlápl pedál plynu, prolétl křižovatkou a ostře zabočil. Zařadil se do proudu aut jedoucích k jihu po široké třídě Serrano, která míří přímo do centra Madridu. Pravý pruh byl volný. Max se do něj prosmechl a znovu přidal plyn. Řítil se osmdesátkou po klesajícím úseku ulice, když se na křižovatce pod kopcem opět rozsvítilo červené světlo. Utrousil něco neslušného a dupl na brzdu. Nic se nestalo. „Ježíši!“ vykřikl a vytrvale šlapal na pedál, ale k ničemu to nevedlo. Nepomohla ani ruční brzda: lanko se přetrhlo při prvním šknutí. Auta před ním nereagovala ani na stisknutý klakson. V Madridu troubí každý v jednom kuse. Maxův poslední výkřik se slil se zvukem houkačky a jeho vůz narazil v plné rychlosti do projíždějící cisterny s benzinem. Kremace trvala sotva pár vteřin.

2

Edinburgh, únor 1991

MacLean zůstal stát u zábradlí a nastavil záda ostrému větru. Při pohledu na tmavošedou viktoriánskou budovu se mu vrátily vzpomínky na minulé léta. Pomalu se propadal do ochromující nostalgie. Jak je to dávno? V duchu počítal. Teď je mu třicet sedm, to znamená, že od chvíle, kdy do téhle školy matka přivedla vymydleného pětiletého kluka s rozzářenýma očima, uplynulo dvaatřicet let. Zvenčí se budova snad vůbec nezměnila. Kamenné zdi vypadaly tmavší, ale za to mohla olověně šedá obloha.

Minuty mýjely a MacLean na to nedbal. Stál bez hnutí s rukama na studeném zábradlí a nezřetelně si vybavoval dávné vzpomínky. Defilovaly v nich děti z jiné doby, pouhé bezejmenné tváře. A přesto měla každá z nich i po těch letech svůj charakteristický úsměv i povahu.

MacLeanův život se dávno změnil v přízračnou noční můru, v níž se stírala hranice mezi snem a skutečností. Napadlo jej, že v budově možná stále sedí titíž hoši jako před dvaatřiceti roky, a tato surreálná myšlenka mu poletovala hlavou déle, než by bylo zdrávo. Naštěstí ještě dovedl rozpoznat, že podobné fantasmagorie jsou důsledkem silného stresu, v němž žil. Lidem vystaveným velkému duševnímu vypětí se často stává, že v něco uvěří jen proto, že v to jednoduše uvěřit chtějí. Hledají podvědomě únik před skutečností, která se až příliš podobá peklu.

MacLean si vše dovedl rozumově zdůvodnit. Přesto se vzápětí přistihl, jak prochází brankou na hřiště. Vystoupal po kamenných schůdkách ke vchodu s nápisem „Chlapci“ a otevřel dveře. Uvnitř to vypadalo přesně tak, jak si pamatoval: vykachlíkované stěny, zelený nátěr a neurčitý zápach lyzolu. Vycházel z kbelíku za dveřmi, vedle kterého stál opřený smeták.

MacLean kráčel chodbou za ozvěnou klavíru a dětských hlasů. Nikoho nepotkal a zastavil se až u létacích dveří s mosaznými madly. Vedly do auly. Nejistě sáhl na mosaz. Madla byla původní. Určitě se jich nedotýkal poprvé.

Klavír vydal dlouhý akord a chlapecké hlasy v aule začaly zpívat. MacLean zavřel oči. Zpívali stejnou píseň! Jako kdysi: „Vprostřed zimy vítr mrazivý se zved...“ Sedmileté hlasy se opožďovaly za neumdlévajícím klavírním doprovodem. V chladu chodby zněla melodie žalostně tence. Melodie křehká jako štěstí. „...zemi změnil v kámen, vodu v chladný led.“

MacLean se rozhlédl po řadě vymydlených tváří. Pak mu došlo, co dělá. Sáhl si na čelo a přiznal si, že mezi nimi hledá známé obličeje. Těžce polkl. Musí se mít na pozoru.

Hymnus dozněl a pianistka, tělnatá padesátnice, začala břínkat kterýsi Sousův pochod - s očima přilepenýma k notám a hlavou

zakloněnou, aby viděla spodní polovinou bifokálních brýlí. Mohutné poprsí se třáslo v rytmu nelítostného bušení do kláves.

Pochod fungoval jako signál. Chlapci se začali řadit do dvojic na vzdálenějším konci auly. Když se sál vyprázdnil a hudba dozněla, vstoupil MacLean dovnitř a zahleděl se na vysoký strop. Znovu se cítil malý. Tak ho zastihla pianistka, která se mezitím pro něco vrátila. „Potřebujete něco?“ zeptala se. Tón jejího hlasu se nekompromisně tázal, co tady pohledává. Došla až k němu. K hrudi si tiskla noty a sálalo z ní vědomí převahy. Měla zde domovské právo.

MacLean se tvářil stále stejně. Sociální naprogramování už nefungovalo.

„Slyšel jste, nač jsem se ptala?“ trvala žena na svém. Vůbec jí nedocházelo, že proti ní stojí ramenatý muž měřící nejmíň metr osmdesát.

MacLean na ni shlédl. Studené ranní světlo mu jen zvýraznilo kruhy pod očima. „Přišel jsem se naposledy podívat,“ odpověděl tiše.

„Naposledy podívat? Nač?“ vypálila žena další otázku.

MacLean na ni upřel nepřítomný pohled. „Na svůj život,“ řekl stejně tiše.

Žena se zatvářila zmateně. Otočil se a bez dalšího vysvětlování odešel. Cestou do kopce se ani neohlédl, jen jednou se zastavil, aby si vyhrnul límec kabátu. Zdálo se, že mu chce v další cestě zabránit vítr. Musel postupovat se skloněnou hlavou.

Na vrcholu kopce došel k mostu přes kanál. Znovu se zastavil. *Kanál Unie!* V dětství pro něj tolik znamenal. Jeho břehy byly kdysi nejnádhernějším místem na světě. Nikde už nezažil delší, teplejší a šťastnější letní dny než tady. Přestože mrzlo, skoro cítil, jak se mu do zad opírá slunce a do kolen ho píchá ostrá tráva. Tak zde kdysi klečival a hleděl do nehybné, temné vody.

Sešel z chodníku po strmé blátivé stezce až na navigaci, po níž za starých časů chodili koně vlekoucí naložené čluny. Zmrzlé bláto ztvrdlo jako beton. Kanál zamrzl a na vrstvě ledu ležel bílý sněhový poprašek. MacLean vykročil na západ, ale pak se rozpomněl na strom. Na druhé straně mostu stával strom s lanem, na němž se jako kluci houpali. Vrátil se po stejné stezce, podešel most a našel i svůj

strom. Teď v únoru byl strohý a holý a trčel proti šedivé obloze jako černá kostra. S příchodem jara znovu ožije a v létě poskytne baldachýn jeho zelených větví útočiště další generaci desetiletých kluků toužících po dobrodružství.

MacLean šel dál. Po půldruhém kilometru dospěl k hřištím své staré střední školy. Na tenisových kurtech chyběly sítě a pavilon byl zabetonovaný a tichý. Vítr s sebou přinášel vůni vlhké země a připomněl MacLeanovi dávné ragbyové zápasy. Znovu viděl, jak ze zad útočníků ve skrumáži „mlýna“ stoupá pára, zatímco on napjatě čeká v zadním sledu, až k němu z hromady těl obloukem dolétne míč. Vybavil si pocit spojený se stoupající hladinou adrenalinu, když vnitřní útočníci postupovali vpřed jako jeden velký šíp, úlevu, jež se dostavila, sotva se člověku podařilo přihrát míč na křídlo těsně před dotírajícím obráncem, ale také bolest - to když nebyl dost rychlý a protivník jej sejmul. V takových okamžicích cítil vůni země, měl tvář až u ní, tiskly ho k ní bůhví čí ruce a nohy.

Pokračoval v chůzi. Všiml si, že hladina kanálu je poseta kameny, jimiž děti testovaly sílu ledu. Ta zajímala i jeho. Šlápl na něj jednou nohou a pomalu přenášel váhu. Na zamrzlé hladině přistálo deset ze třinácti kamenů, než led konečně zaprotestoval hlasitou ranou a následným mnohohlasým praskotem. Otázka byla zodpovězena. MacLean se vrátil zpět na navigaci.

Kanál už dál nekopíroval směr silnice, ale v ohybech se nořil do osamělé venkovské krajiny. MacLean došel až do míst, kde se navigace na obou stranách zařezávala do stoupajícího terénu. Vysoké břehy poskytovaly lepší ochranu před větrem a besídka s lavičkou, ukrytá v živém plotu, lákala k odpočinku. Před ním se na zemi usadila zvědavá červenka, jako by instinktivně vytušila, že jí od něj nehrozí žádné nebezpečí. Její rudé břicho nádherně zářilo na pozadí ojíněné trávy. Napřáhl k ní ruku, ale tolik důvěřivý ptáček nebyl.

MacLean si vzpomněl, kdy naposled došel podél kanálu tak daleko. Bylo mu nějakých třináct let a trávil tady letní prázdniny. On a ještě jeden kluk, nějaký... jméno mu v té chvíli vypadlo z hlavy, ale měl je na jazyku. Nakonec si vzpomněl: Eddie! Eddie Ferguson. Společně pádlovali mezi rákosím v kánoi Eddieho bratra. Bratr jim to sice výslovně nedovolil, ale to nevadilo, protože odjel na skautský

tábor. V jejich věku jim připadalo, že podnikají stejně dobrodružnou plavbu, jako by hledali prameny Nilu. MacLean si dodnes vybavoval zvuk, který vydávala laminátová kánoe, když se otírala o rákosí.

Z myšlenek ho vytrhl ženský hlas.

„Carol! Ne! Okamžitě se vrať!“

Z hlasu té ženy zazníval strach, který se nedal přeslechnout. MacLean vstal z lavičky a došel za nejbližší zákrut. Učinil tak právě včas, aby zahlédl, že po zamrzlém kanále běží pěti - nebo šestiletá holčička v holínkách a červené umělohmotné pláštěnce. Z očí jí koukali čertíci. Její matka, která utíkala za ní, se zastavila na samém kraji navigace a MacLean si dovedl představit, jak moc se snaží, aby její slova zněla klidně. „Carol, poslouvej mě! Okamžitě se vrať zpátky!“

Holčička se s úsměvem otočila. „Podívej, mami, já chodím po vodě.“

MacLean stál pětadvacet metrů od ní. Ani se nepohnul, jako by se bál, že poruší neviditelné kouzlo mezi matkou a dcerou.

„Pojď ke mně, Carol,“ požádala ji matka. Navzdory všemu sebeovládání se jí znatelně zachvěl hlas. MacLean přímo hmatatelně cítil její obavy.

Už i holčička vytušila, že se něco děje. Úsměv jí zmizel z tváře, a když se vydala zpět k matce, bylo na ní vidět, že se trochu bojí.

Udělala dva kroky, když se ozval pronikavý praskot a z místa, v němž stála, se všemi směry rozběhly pukliny podobné paprskům kola. Holčička se zastavila.

„No tak, pojď, Carol,“ vyzvala ji matka.

Carol vykročila a led se pod ní otevřel. Zmizela pod ním právě ve chvíli, kdy matka vykřikla. MacLean se dal do běhu. Po dítěti nezůstala jediná stopa, jen v ledu se šklebil otvor podobný zubaté žraločí tlamě.

„Dělejte něco!“ vykřikla žena. „Prokrista, dělejte něco!“

Opanovala ji hysterie. Chytila MacLeana za klopy a úpěnlivě žadonila O pomoc. MacLean se vyprostil ze sevření a rozhlížel se po kusu dřeva, ale nikde žádný neležel. Ve zlomku vteřiny mu musela z očí vyčíst beznadějnost situace, protože znovu vykřikla: „Ježíši Kriste, to ne! To přece nejde!“

MacLean nedokázal snést mučivý pocit vlastní bezmoci. Vytrhl se ženě a plnou vahou skočil na led. Okamžitě se probořil a přistál na římse, která, jak si vzpomínal, vedla půl metru pod hladinou. Mrazivá voda mu ochromila nohy. Strhl ze sebe kabát a začal odkopávat led; nejprve pravou špičkou, pak levou. Nevypadal přitom vůbec těžkopádně. Bez potíží udržoval rovnováhu a do každého kopnutí vložil všechnu svoji sílu. Být nablízku Francouz znalý věci, možná by mu jeho pohyby připomněly druh boxu zvaného *la savate*, při němž se využívá rovněž úderů nohou. Ženu však zajímalo jen to, že MacLean postupuje vpřed. Vrátil jí naději. „Rychle, rychle!“ naléhala.

MacLean sestoupil na druhou římsu kanálu. Stál teď v metrové hloubce a nohy mu v ledové vodě přestaly sloužit. Aniž pomyslel na následky, vrhl se na led pěstmi. Příkrov praskal dál, ale teď jej třísnila krev z jeho zraněných rukou. MacLeana to nevzrušovalo. Tvářil se stále stejně a nevnímal bolest. Konečně se mu podařilo prolámat dostatečně velký otvor. Letmo se ohlédl po postavě stojící na břehu a ponořil se do temné vody pod led.

Žena se náhle cítila ještě osamělejší. Nikdy by neřekla, že je to vůbec možné. Po její dceři zmizel i ten cizí člověk. Jako by nikdy neexistovali. Nic se nepohnulo, dokonce i vítr ustal. A k vidění tu byla jen díra v ledu a černá voda. „Zemi změnil v kámen, vodu v chladný led...“

V tom se zpod ledu prudce vynořila postava svírající v náruči tělo holčičky v červené pláštěnce. MacLean nemohl mluvit. Příšerný mráz ho skoro ochromil. Klopýtavě se brodil ke břehu, předal ženě své břemeno a zhroutil se na navigaci. Cítil, jak na něm mrzne voda.

Žena byla ve stavu blízkém panice. Její dcerka před ní ležela bez známek života a ona se jí snažila vypumpovat vodu z plic.

„Ne!“ zachroptěl MacLean. „Nejdřív vzduch... umělé dýchání... vodu až pak...“

Žena na něj pohlédla, jako by se chtěla ještě jednou ujistit.

„Rychle!“ přikázal jí. Sám se snažil na dítě dosáhnout, ale vyčerpání i ochromující chlad jej připravily o všechny síly. Žena zatím začala s dýcháním z úst do úst.

„Dobře.“ Mac Lean sotva šeptal. „A pořád. Nepřestávejte.“

Na tváři mu přimrzaly rampouchy a bodaly jej do očí i do uší. Chtěl si protřít oči hřbetem ruky, ale bylo to ještě horší. Zaklel, zkusil to znovu a pak se dovlékl k ženě a dítěti. Holčička v tu chvíli kýchl a rozkašlala se. „Žije! Žije!“ vykřikla její matka radostně.

„Teď vodu!“ zasípál MacLean.

„Vodu?“ ujistila se žena.

„Vypumpovat vodu z plic,“ naléhal MacLean. Zlobilo ho, že se musí opakovat, když mu každá slabika působí takovou bolest.

Žena obrátila dcerku na břicho, otočila jí hlavu na stranu a začala jí z plic pumpovat vodu. Následovalo další prskání a kašlání, ale pro ni to byla ta nejkrásnější hudba.

Holčička už seděla a žena obrátila pozornost k MacLeanovi. „Jste v pořádku?“

MacLean přikývl.

„Bydlíme hned tamhle. Zvládnete to?“

MacLean znovu přikývl.

Všichni tři se vydali po nezpevněné cestě vzhůru k pěknému bílému domku. Stavení se zpola ukrývalo za borovicemi a keři rododendronů. Žena odemkla a s dcerkou v náruči vstoupila dovnitř. MacLean ji následoval, ale sotva jej ovanul teplý vzduch, cítil, jak pozbývá vědomí a svezl se na podlahu.

Probudil se v posteli. Pomalu se otočil a rozhlížel se kolem sebe. Ležel v malém pokojíku s růžovými květovanými tapetami. Jak je to dlouho, co naposled ležel v místnosti, v níž byly na tapetách růžové kytičky? Byl zvyklý na úplně jiný svět. Hotely, motely a podnájemy se snaží tvářit neutrálně, podobně jako kanceláře stavebních společností. Čisté a šustivé lněné prostěradlo ho škrábalo do ramene. Pohledem pod pokrývku zjistil, že je nahý. Natáhl nohy, ale trochu ucukl, když se dotkl něčeho horkého. Zkusil to znovu a poznal, že jde o ohřívací láhev. Málem by mu to vyloudilo úsměv na rtech, kdyby hned nestáhl svaly v obličeji. Bylo to už tak dávno, co se naposled... „Panebože,“ pomyslel si, „octl jsem se v perníkové chaloupce uprostřed lesa.“

Mihotavé stíny na zdi ho přiměly, aby se podíval k oknu. Venku sněžilo a za okenní tabulí se tiše snášely velké vločky. Teprve teď si uvědomil, že má obvázané ruce. Pomyšlení na omrzliny jej vyděsilo.

Postupně se pokusil zahýbat všemi prsty na rukou i na nohou. K jeho velké úlevě jej poslechly. Nohy ho nebolely, zato ruce trochu pálily. Asi se pořezal o led.

Obvazy mu musela přiložit matka holčičky. MacLean prozkoumal bandáže z bílé gázy a musel uznat, že se jí povedly. Zakašlal ve snaze připoutat něčí pozornost. Fungovalo to. Dveře se otevřely a do pokoje vešla jeho ošetřovatelka.

„Dobrý den, jak se máme?“ Měla laskavý, přátelský a hebký hlas. Plně jej ovládala a po dřívějších obavách už v něm nebylo ani stopy.

„Dobře,“ odpověděl MacLean. „Musím se omluvit za...“

Přerušil jej nejkrásnější smích, jaký kdy slyšel. „Ne, nic takového nemusíte,“ řekla žena a o něco mírněji dodala: „Zachránil jste dcerce život.“

MacLean nevěděl, co na to říct. Odvrátil zrak.

Žena se ohlédla a řekla: „Tak, teď už můžeš dál.“ Z jejího tónu poznal, že věta byla určena dítěti.

Do pokoje vešla holčička. Dívala se zarputile do země a zdálo se, že si co nevidět začne cucat palec. Na okamžik zvedla oči k MacLeanovi, ale honem zase uhnula pohledem.

„No tak, řekni to,“ zašeptala matka.

Holčička se stydlivě usmála a spustila: „Bylo to ode mě hloupé. Moc se omlouvám a děkuju vám.“ Pak se otočila k matce a chytila se jí za sukni.

„Jsem rád, že jsi v pořádku, Carol,“ odpověděl MacLean.

„Carrie!“ opravila jej holčička. „Já jsem Carrie!“

„Carol je jenom tehdy, když se zlobím,“ usmála se matka. „A já se jmenuji Tansy Nielsenová.“

„MacLean.“

„Moc mě těší, pane MacLeane,“ řekla Tansy, ale oběma hned došlo, že to zní trochu divně. Rozesmáli se.

„Co takhle horkou lázeň, pane MacLeane?“ pokračovala Tansy. „Než se vykoupete, budete mít suché šaty.“

„To není špatný nápad,“ připustil MacLean.

Tansy odešla napustit vanu, a když se vrátila, sundala mu provizorní obvazy. Při pohledu na jeho ruce zkřivila obličej. „Musí to hrozně bolet.“

MacLean si prohlédl odřené a krvácející klouby. Modřiny ještě neměly čas zcela vystoupit na povrch, ale už teď bylo vidět tmavě fialové skvrny. „Zlomenina žádná,“ konstatoval. „Za pár dnů jsem zase fit.“

„Pane MacLeane...“ Tansy by ráda vyjádřila svou vděčnost trochu důrazněji, ale výřečnost ji opustila a ona dokázala říct jen: „Koupel je připravena.“

Koupelnu zdobila kožešinová předložka a Carriiny hračky. Jedna z nich, žlutá plastická kachnička, sklouzla do vany a přezíravě se houpala v mydlinkách. MacLean ji nechal, ať se houpá. Pohledem z okna zjistil, že stále sněží. Podle šedivého přísvitů se dalo soudit, že hned tak nepřestane. Tansy zatím pustila rádio nebo gramofon. MacLean zaslechl melodii klavírní sonáty *Pro Elišku*. Lehl si do vany, zavřel oči a poslouchal. Řekl si, že až hudba dohraje, začne uvažovat o návratu do světa tam venku, ale zatím byl duševně čilý asi tak stejně jako jeho plastický společník ve vaně.

Z rozjímání jej vytrhl zvonek u dveří. MacLean se v tu chvíli proklínal. Jak jen mohl polevit v ostražitosti? Kdo to může být? Koho zavolala? Policii! Určitě policii! Prudce se posadil a s bušícím srdcem promýšlel východisko ze situace. Pak si vzpomněl na pistoli. Bezpochyby ji vyplašila pistole! Našla ji v kapse saka, když ho svlékala, a zavolala policajty...

Pohlédl k oknu, kudy mu kynula možnost úniku, ale došlo mu, že nemá šaty. Sušily se. Byl v pasti. Dveře koupelny každým okamžikem vyletí z pantů a dovnitř vtrhnou uniformovaní strážci pořádku, aby ho zatkli. Nemohl proti tomu nic dělat. Ležel jako ochrnutý a poslouchal, jak se otevírají domovní dveře. Uslyšel hluboký mužský hlas, ale nedokázal zachytit, co říká. Dveře se znovu zavřely a Tansy Nielsenová zavolala: „Carrie, je tady pan doktor Miller. Přijď prosím za námi.“

Uvažoval, zda to může být lest. Během posledních dvou let se naučil uvažovat tímto způsobem. Tomu, že je to opravdu rodinný lékař, neuvěřil, dokud neuslyšel, že ho tak oslovuje i Carrie. Za tak krátkou dobu by ji nikdo nestihl vpravit do role. Přestože voda mezitím vychladla, znovu si lehl a zhluboka si oddechl. Jeho podezření bylo liché. O pistoli ovšem vědět musela.

MarLean zaslechl, jak doktor zase odchází, a o chvíli později se za dveřmi ozvala Tansy: „Pane MacLeane, nechám vám šaty u dveří, ano?“

„Díky,“ odpověděl, vylezl z vany a utřel se. Pak si podal šaty a s úzkostí pátral po kapsách. Jeho obavy se naplnily: pistole v nich nebyla. Zvažoval, co se mohlo stát. Buď ji ztratil, když se potápěl v kanále, anebo... Třeba ji Tansy Nielsenová ukryla. Existoval jen jeden způsob, jak se to dozvědět.

Když vešel do pokoje, usmála se. „Je vám líp?“

„Mnohem líp.“

„Byl tu doktor. Přišel prohlédnout Carrie. Asi jste ho slyšel.“

„Ano,“ přitakal MacLean.

„Původně jsem říkala, že když už je jednou tady, mohl by se podívat i na vás, ale pak jsem si to rozmyslela.“

MacLean jí vyčetl z očí, že opravdu objevila pistoli. „To není třeba,“ řekl. „Jsem v pořádku.“

„Smím vás pozvat na večeři?“ zeptala se Tansy.

Zavrtěl hlavou. „Ne. Myslím, že raději půjdu.“

„Kam?“

Přímočarost otázky ho vyvedla z míry. Nebyl na ni připraven. „Nikam,“ přiznal.

Nepříjemnou situaci rozřešila Carrie. „Prosím, zůstaňte,“ zaprosila. „Mohl byste mi spravit vláček.“

S úsměvem na ni pohlédl. „Uvidíme, co se s ním dá dělat.“ Pak zvedl oči k Tansy. „Děkuju, rád zůstanu.“

Tansy zmizela v kuchyni a Carrie si šla pro rozbitý vláček. MacLean se náhle cítil nesvůj. Situace, v níž se ocitl, mu připadala neskutečná. Seděl v teplém a útulném domku, ze kterého dýchala pohoda. Na takový život už málem zapomněl a hněval se na osud, že mu vše znovu připomíná. Pohlédl na šed' za oknem. Ano, tam patřil: do šedivého, chladného, reálného světa, který uměl reagovat jen nepřátelsky, ne sem, do hájemství Tansy a Carrie, do domu, který byl skutečným domovem. Zdálo se mu, že domek žije vlastním životem, dýchá a vnímá.

Právě se chystal zvednout a tiše zmizet, když se Carrie vrátila s vláčkem.

„Kolečko,“ řekla na vysvětlenou. V jedné ruce držela dřevěnou lokomotivu a v druhé ulomenou součástku.

„Aha, tak tohle je ten problém,“ řekl, vzal si od ní vláček a znovu se posadil. Závlačka, která držela kolečko na ose, se někam ztratila. MacLean se rozhlédl. U krbu spatřil miskou s všemožnými drobnými předměty. Mezi připínáčky leželo i několik kancelářských spinek. Provlékl jednu z nich otvorem v ose a oba dlouhé konce ukroutil. Ohýbal je na jednu a na druhou stranu tak dlouho, dokud únava materiálu nevykonala své.

„A je to,“ obrátil se ke Carrie. „Jako nový.“

Carrie vyzkoušela lokomotivu na koberci. Zdálo se, že je spokojená. Usmála se a poděkovala.

„Rádo se stalo,“ odpověděl MacLean a předklonil se, aby líp viděl.

Děvčátko si na chvíli přestalo brát a vzhlédlo k němu. „Jste prima... Vy mi aspoň neříkáte, že vláček není hračka pro holky.“

Sotva z Carrie spadl ostych, žvatlala a švitořila po celou dobu, co večereli. MacLean byl jen rád, protože se aspoň nemusel nutit do společenské konverzace, jen se tu a tam usmál na její matku. Neustále si opakoval, že je zde pouhým vetřelcem. Jednou se rozhodl a nic ho nemohlo zviklat. Teplo a pohoda domova jej vábily jako sirény, ale on se pevně připoutal ke stězni. Toto přechodné pominutí smyslů záhy odezní.

Přesto si nemohl nevšimnout, jak hodně se Carrie podobá matce. Obě měly stejné kaštanově hnědé vlasy, široká a kyprá ústa, která se tak pohotově smála, a krásné tmavé oči. Napadlo ho, kde je asi Carriin otec, ale hned si vyčetl, že se zabývá takovými věcmi. Nic mu do toho nebylo. Nezáleželo na tom. Na ničem nezáleželo.

Carrie pak šla spát nahoru do svého pokoje a Tansy za ní odvěkla celou náruč hraček, které sesbírala z podlahy. MacLean zůstal sedět sám u krbu. Hleděl do plamenů a poslouchal tlumené hlasy. V patře se odbýval ukládací rituál. Nakonec se Carrie zachichotala, Tansy ji naposledy napomenula, aby se snažila rychle usnout, a vrátila se do pokoje. Aniž se předem zeptala, nalila dvě sklenice brandy a přinesla je ke krbu. Jednu podala MacLeanovi a usedla naproti němu. Znovu se jej zmocnila nejistota. Až do té chvíle zde Tansy hrála roli Cariiny

matky. Nyní z ní byla krásná žena, která se zjevně pokoušela prohlédnout jeho masku. Cítil, jak sonduje pevnost jeho obrany, a rozhodl se bránit banalitami.

„Tak co, pane MacLeane,“ začala Tansy klidným hlasem, „kdy to hodláte provést? A jak?“

„Provést? Co?“ zeptal se, ale otázka ho hluboce zasáhla. Ta žena to věděla.

„Zabít se,“ odpověděla Tansy, aniž z něj spustila zrak.

Nadechl se a chtěl něco namítnout, ale nakonec kapituloval. „Brzy,“ řekl tiše. „Jak jste to poznala?“

„Viděla jsem vám to na očích. Tam na břehu u kanálu. Znam ten pohled. Keith, můj manžel, otec Carrie, si taky vzal život.“

„To je mi líto,“ hlesl MacLean.

Tansy se melancholicky usmála. „Mně taky. Byl to báječný muž, ale najednou toho na něj bylo moc. Syn zemřel na leukémii, když mu bylo sedm. Jeho otec se v něm viděl. Paul byl pro něj ztělesněným snem. Byli nerozluční. Keith s ním spojoval všechny budoucí plány - a najednou už nebyl. S Paulem zemřelo i něco z Keitha. Už to pak nikdy nebyl on. Já jsem se s tím smířila, ale on to nedokázal, a když se navíc jeho firma dostala do potíží, začal se mi odcizovat. Připadalo mi, jako by se vydal v malém člunu na moře. Stála jsem na břehu a hleděla za ním. Zmizel dřív, než mi došlo, že...“

„Že vám nemává, ale topí se.“

Tansy přikývla. „Těsně před koncem měl v očích stejný výraz jako dnes vy. Podle lékařské zprávy se otrávil výfukovými plyny při práci v garáži, ale já vím své. To ráno za mnou přišel do kuchyně, hned po snídani... Políbil mě na tvář a podíval se na mě tak smutně - vzpomínám si, jak jsem zadržela dech, ale vůbec nic jsem nepochopila. Řekla jsem nějakou hloupost, že půjdu nakoupit a uvařím dobrý oběd, a on odpověděl, že to bude prima. Když jsme se s Carrie vrátily z nákupů, ležel mrtvý v garáži. Naaranžoval to jako nehodu, abychom neměly problémy s vyplacením pojistky.“

„To je mi líto,“ řekl MacLean znovu poněkud nevhodně.

Tansy se zadívala do ohně. „Ten okamžik, kdy mě políbil, jsem v duchu znovu prožila aspoň milionkrát. Kdybych jen tehdy věděla.

Mělo mě napadnout, co chce udělat. Schylovalo se k tomu celé měsíce, ale já jsem byla slepá.“

„Nebyla to vaše vina,“ namítl MacLean. „Jestli se jednou rozhodl, udělal by to stejně. Když ne ten den, tak někdy jindy.“

Tansy mu pohlédla zpříma do očí, až mu to bylo nepříjemné. „Ale vy, pane MacLeane, vy ještě žijete. A já jsem pro vás cizí osoba. Třeba byste se někomu rád svěřil...“

MacLean zavrtěl hlavou. „Ne. Už žádné svěřování, žádné útky, žádné skrývání, nic takového. Musím jít.“ A vstal.

„Posaďte se, pane MacLeane,“ vyzvala ho Tansy. Řekla to tiše, ale něco v jejím hlase jej přimělo poslechnout. Pomalu se svezl zpátky do křesla.

„Jak dlouho už utíkáte?“

„Tři roky,“ odpověděl. Náhle měl pocit, že se mu nepodaří zůstat nad věcí. Teplo krbu a únava z předchozího zápasu s ledem se proti němu spikly a tato žena jej přemohla.

„Povězte mi o tom víc,“ vyzvala ho.

3

„To je dlouhá historie,“ utrousil MacLean, zaklonil hlavu do opěradla a na okamžik zavřel oči.

„Máme dost času,“ ujistila ho Tansy mírně. „Vyprávějte od začátku.“

„Jsem lékař,“ začal MacLean.

Tansy na něj zpytavě pohlédla. „Nosíte pistoli, lámete holýma rukama led a chcete mi tvrdit, že jste doktor?“

Její reakce ho zřejmě překvapila, ale po chvilce přemýšlení ji začal akceptovat. „Asi máte pravdu,“ připustil. „Býval jsem lékař. Za tři roky se toho může stát hrozně moc.“

„Pokračujte,“ požádala jej Tansy. Litovala, že mu skočila do řeči.

„Narodil jsem se v Edinburghu a vyrostl jsem tady. Hrával jsem si na březích kanálu, lovil jsem v něm pulce. Když v zimě zamrzl,

bruslil jsem na něm a v létě jsem padal do vody z houpačky přivázané k větvi. Vychodil jsem zdejší školy. Mí spolužáci byli kluci odtud ze sousedství. V devatenácti jsem vylétl z hnízda, Odešel jsem do Londýna studovat medicínu.

Byl jsem dobrý medik, rozený študiózus, jak se říkalo tady na severu, a právě o to mi šlo. Abyste mi rozuměla, užil jsem si právě tolik studentských radostí jako každý druhý, ale ani na okamžik jsem nezapomněl na svůj hlavní cíl - stát se doktorem. O šest let později se mi to splnilo.“

„A dál?“ pobídla ho Tansy.

„Už po prváku jsem věděl, že chci být chirurgem, a tak jsem si zvolil tuhle specializaci. Časem jsem to ještě zúžil na plastickou chirurgii.“

„Myslíte zmenšování velkých nosů a spravování povadlých obličejů? Tyhle věci?“ Tansy nedokázala potlačit pohrdlivý tón.

„Ne, to nemám na mysli,“ odpověděl MacLean klidně. „V posledním ročníku školy utrpěl můj nejlepší kamarád těžké popáleniny, když nějaký idiot vychrstl do táboráku petrolej. Měl znetvořený obličej a ruce, takže se musel vzdát lékařské dráhy. Do smrti nezapomenu, jak vypadal, když jsem ho přišel poprvé navštívit. Nebyl jsem připravený na to, co uvidím, a muselo to na mně být znát. Poznal jsem mu na očích, že mu neušlo, s jakým odporem na něj hledím. Dodnes si to vyčítám. Právě tento zážitek mě přiměl, abych se stal plastickým chirurgem. Říkal jsem si, že by nebylo špatné zasvětit život péči o takto postižené lidi.“

„A jak to šlo?“ zeptala se Tansy.

„Hrozně těžce,“ vzdychl MacLean. „Každý ví, jak překotně se vyvíjí kosmetická chirurgie, jenže rekonstrukce tělesných orgánů poškozených při úrazech je dočista jiná písnička. Pacient může prodělat desítky operací, trvá to celé roky a nakonec stejně nevypadá tak jako před nehodou. A právě tohle jsem chtěl změnit.“

„Jak?“

„Cesta vpřed vede vždycky přes výzkum. Doslechl jsem se, že *Lehman Steiner* farmaceutická firma sídlící ve Švýcarsku, se zabývá problémem regenerace tkání, a tak jsem jim napsal. Přiložil jsem

životopis a po několika pohovorech mě přijali do výzkumného oddělení.“

„Přesně to jste si přál,“ podotkla Tansy.

„Ano, přesně to jsem si přál,“ souhlasil MacLean. „Přestěhoval jsem se do Ženevy a ocitl se ve snovém světě. Vybavení bylo špičkové, práce se dařila a v Ženevě se mi líbilo. Do tří let jsem se stal šéfem výzkumu v oblasti plastické chirurgie.“

„Musel jste být hrozně mladý.“

„Bylo mi jedenatřicet a patřil mi svět. Měl jsem ateliérový byt, mercedes a práci, která mě naprosto uspokojovala. A pak přišel *Cytogerm*.“ MacLean se odmlčel, jako by zahlédl temný mrak. Tansy se ho snažila jemně ponouknout, aby pokračoval.

„*Cytogerm*?“ zeptala se.

„Náš klíčový objev. Úplně nová substance napomáhající regeneraci tkání. Při léčbě popálenin je dokázal obnovit z osmdesáti pěti procent. Nejdřív jsme tomu skoro nemohli uvěřit, ale další testy to potvrdily. Od té chvíle jsme mohli dělat zázraky.“

„Zní to úžasně.“

„Bylo to opravdu úžasné, dokud se všechno nezměnilo v horor,“ vzdychl MacLean. Jeho pohled prozrazoval, jak jsou pro něj tyto vzpomínky bolestné. Odmlčel se a mlčela i Tansy. Nebyla si jista, zda bude schopen pokračovat.

MacLean na ni nepřítomně pohlédl a pomalu řekl: „Všichni jsme byli vázáni mlčenlivostí, dokud neskončí klinické testování.“ Znovu zmlkl. Tansy viděla, jak ho zmáhá únava. Položila si prst na ústa a poprosila ho: „Už nevyprávějte. Dopovíte mi to zítra.“

MacLean se přistihl, jak říká: „Musím jít.“

Tansy ho jemně přerušila. „Nemusíte,“ zašeptala. „Váš pokoj je připraven.“

Ráno ho probudil Carriin smích. Hrála si v zahradě ve sněhu. MacLean poslouchal, jak jí Tansy radí při stavění sněhuláka. Po několika minutách vstal, šel k oknu a pozoroval scénu venku, jako by seděl v kině. Ohromila ho bělost sněhu v kontrastu s živými barvami Carriina oblečení. Sotva si ho Tansy všimla, zamávala mu. Zarazilo ho to: ne, nedíval se na film, je skutečně tady.

Tansy se pak vrátila do domu a oznámila, že se podává snídaně. MacLean šel do kuchyně. Ve dveřích se nejistě zastavil.

„Jak se cítíte?“ zeptala se ho.

„Děkuju, dobře,“ odpověděl.

„Tak se posaďte,“ nařídila mu tónem skautské vedoucí a on ji poslechl. Postavila před něj vrchovatý talíř slaniny s vejci, topinku, hrnek kouřící kávy a vybídla ho: „Jezte. Ať to nevystydne.“

MacLean věděl, že zahájila operaci na jeho záchranu. Nepočínala si nijak skrytě. Dělal to s odzbrojující nevinností, která působila mnohem účinněji než všechny důmyslně rafinované postupy. Část jeho já se tvrdošíjně držela názoru, že to všechno je jen chvilkovým oddechem uprostřed noční můry. Během snídaně se v něm však probudil jiný hlas, který tuto víru začal poznenáhlu nahlodávat.

Když dojedli, dolila Tansy jemu i sobě kávu a navrhla, aby se přestěhovali ke krbu, kde jím bude tepleji. Carrie se ještě stále bavila stavěním sněhuláka.

„Vyprávěl jste mi o *Cytogermu*,“ navázala Tansy.

„Ano,“ přikývl MacLean. Než se pustil do dalšího vyprávění, chvíli uvažoval, zda má pokračovat, ale nenapadl ho způsob, jak by se z toho mohl vyvléknout. Napjatý výraz na její tváři ho nakonec přesvědčil.

„Klinické testy probíhaly ve vší tajnosti na exkluzivní soukromé klinice v horách. Přivázeli nám těžké případy s popáleninami nejvyššího stupně. Jejich příbuzní s tím museli souhlasit. Společnost *Lehman Steiner* hradila všechny náklady pod podmínkou, že se rodiny vzdají práva na návštěvy. S tím obvykle každý rád souhlasil. Léčba popálenin bývá dlouhá a nákladná.“

„Ale nesmět navštěvovat vlastního muže nebo ženu...“ namítla Tansy.

„Případy, při kterých dojde ke znetvoření obličeje, znamenají nesmírnou zátěž pro všechny zúčastněné. Není lehké předstírat, že nejste zděšená, když váš manžel vypadá jako vařené sele. Nasadíte kaširovaný úsměv, ale hryže vás svědomí.“

„To mi nedošlo,“ připustila Tansy.

„Testy probíhaly jedna báseň. Odoperovali jsme poškozenou tkáň, nanesli *Cytogerm* a přiložili obvazy. Za tři týdny se rány zacelily

novou, zdravou tkání. Byla hladká jako vaše líčko. Jizvy zůstaly jen na okrajích, tam, kde jsem odoperoval popálenou kůži, ale byly tak nepatrné, že se daly snadno zakrýt mejkapem. Zažívali jsme něco na hony vzdáleného někdejšího transplantacím kůže, které se táhly dlouhé měsíce, ne-li celá léta. Ocitli jsme se v říši divů. Chirurgických divů.“

„Tak v čem byl problém?“ podivila se Tansy.

„Po tak úspěšném začátku mě napadlo, že by náš medikament mohl mít i jiné využití.“

„Jaké?“

„Jestliže jsme s pomocí *Cytogermu* léčili rány způsobené úrazem, mohli jsme léčit i ty, které bychom způsobili záměrně.“

„Záměrně?“ podivila se Tansy. Ta představa jí nešla do hlavy.

„Řekl jsem šéfům, že bychom měli být schopni léčit lidi s hyzdícími mateřskými znaménky a vrozenými deformacemi.“

„A?“

„Fungovalo to,“ odpověděl MacLean. „Stačilo odstranit příslušný kus tkáně a nechat *Cytogerm*, ať koná svoji práci. Případal jsem si jako Ježíš Kristus, když vracel slepým zrak. Vlastně ještě líp, protože on byl na zázraky zvyklý.“

Tansy se usmála. „Pokračujte.“

„Až do té doby jsme tvořili poměrně malou část impéria naší firmy. Výzkum a vývoj je vždycky sázkou do loterie. V každém podniku peníze spíš spotřebovává než vydělává. A najednou jsme kandidovali na gól měsíce. Potenciální zisky z *Cytogermu* mohly být obrovské. Dokonce mě pozvali na zasedání správní rady do ženevského hotelu *Stagelplatz*.“

„Proč do hotelu?“

„Patřil firmě *Lehman Steiner*. Vlastně byste těžko hledala něco, co firmě nepatřilo. Hotely, činžáky, restaurace... Vyráběli mýdlo, které jsem používal, i pastu, kterou jsem si čistil zuby. A vždycky jednou za měsíc se správní rada sešla ve *Stagelplatzu*, aby rozhodla, kolik bude svět platit za to, že mu firma uleví od jeho bolestí.“

„Takže jste se dostal přímo na Olymp,“ podotkla Tansy.

„Mezi bohy v šedivých oblecích, kteří se pořád usmívali, ale přitom ze mě nespustili oko. Jako by pátrali po mých slabostech a

charakterových vadách. Chytali se každého slůvka a každý nejednoznačný výrok jsem musel okamžitě uvést na pravou míru.“

„Přestože jste u nich byl tak dobře zapsaný?“ podivila se Tansy.

„Tihle lidé vyznávají jednoduchou filozofii. Buď firmě vyděláváte peníze, nebo ne. Pokud ne, můžete jít. Pokud ano, ptají se, zda by váš přínos nemohl být větší.“

„Ale snad vás aspoň pochválili za to, co se vám podařilo, nebo ne?“ zeptala se Tansy.

„To ano,“ přikývl MacLean. „Poblahopřáli mi k výsledkům výzkumu a lichotili mi tak, až jsem zářil jako třídní šprt, když se rozdává vysvědčení.“

„A potom?“

„Potom se jeden z nich jen tak mimochodem zeptal, co by *Cytogerm* dokázal udělat se stárnoucí pletí...“

„Aha,“ hlesla Tansy. Význam otázky jí hned došel.

MacLean se smutně usmál. „Až do té chvíle jsem o kosmetickém využití *Cytogermu* vůbec neuvažoval. Komerční využití mohlo přinést obrovské zisky, ale mne to zkrátka nenapadlo. Kdyby náš preparát dokázal odstranit vrásky kolem očí starých matrón a vyhladit jim krky, vyvažoval by se zlatem.“

„Co jste na to řekl?“ vyzvídala Tansy.

„Měl jsem určité obavy. Trval jsem na tom, že výzkum zaměřený na léčbu následků úrazů musí i nadále stát na prvním místě. Byli na takovou reakci připraveni. Usmívali se a tvrdili, že je to samozřejmé. Ale čím víc peněz nám *Cytogerm* přinese, tím bude levnější a dostupnější. V dlouhodobém výhledu tak pomůže většímu počtu pacientů. Co kdybych prý se za těchto okolností pustil - jen tak zběžně - do testování jeho kosmetického potenciálu?“

„A to s tou cenou je pravda?“

„Obecně ano,“ odpověděl MacLean. „Když se na trhu objeví nový medikament, musí si na sebe nejdřív vydělat, pokrýt náklady spojené s výzkumem a výrobou. Teprve za dlouho začne výrobci přinášet zisk. Proto jsou nové léky zpravidla velmi drahé.“

„Přistoupil jste na jejich požadavek?“ zeptala se Tansy.

„Nakonec ano. Snažil jsem se na klinice sehnat dobrovolníka a přihlásila se jistá Eva Stahlová, sestra z operačního sálu. Příjemná

inteligentní paní na prahu středního věku. Pronásledovaly ji typické obavy ze stárnutí jako každou ženu v jejích letech. Teď se jí naskytla příležitost zbavit se váček pod očima i vrásek na krku, způsobených věkem a sluněním.“

„Jak to dopadlo?“ zeptala se Tansy.

„O čtyři týdny později byste jí hádala pětadvacet. Vrátila se jí krása. Nejen po stránce vzhledu, ale změnila se i povahově. Cítila se skvěle, protože skvěle vypadala. Byla jako znovuzrozená.“

„Zní to jako zázrak.“

„Opájeli jsme se úspěchem a poohlédli se po dalších dobrovolnících. Z šesti jsem tři operoval já a tří můj asistent Kurt Immelman.“

„Vy jste mohl svěřit takovou práci asistentovi?“ podivila se Tansy.

„To bylo na celém léčebném postupu to nejlepší. Operaci by zvládl skautík s kapesním nožikem. Zázrak se dostavil až díky *Cytogermu*.“

„Co bylo dál?“

„Pět případů z naší šestice skončilo stejně skvěle jako ten první, ale šestý ne.“ Mac Lean si usrkl kávy. „Té paní bylo třicet osm a jmenovala se Elsa Kaufmanová. Manželka jednoho z výrobních ředitelů curyšské divize. Čtrnáct dní po operaci, ještě než jsme sundali obvazy, si začala stěžovat na bolesti v obličeji. Nejdříve jsem tomu nevěnoval pozornost. Pooperační bolest je dost obvyklý symptom, jenže u ní nepolevovala, naopak to bylo stále horší. Nechtěl jsem odstraňovat obvazy v klíčové fázi tkáňové regenerace, a tak jsem jí předepsal široké spektrum antibiotik. Myslel jsem si, že se jí do rány dostala infekce. Kdybych jí tu bandáž sundal hned tehdy, měla ještě šanci.“

„V čem byl problém?“ otázala se Tansy tiše.

„Po pár dnech už nesnesitelně trpěla. Vzal jsem ji na operační sál a sundal obvazy. Bylo to jako...“

„Jako co?“ naléhala Tansy, když viděla, jak při té vzpomínce trpí.

„Bylo to, jako by už neměla obličej. Celou tvář pokrýval modročervený nádor. Odporný rakovinný nádor, který jí rozežral

rysy. Naštěstí pro ni o několik dní později zemřela. Nádor zasáhl mozek.“

„Příšerné,“ zašeptala Tansy. „Mohl za to *Cytogerm*?“

„To byla otázka za spoustu milionů dolarů. Při pitvě jsme odebrali vzorky tkáně, ale nádor jsme nedokázali zařadit. Lišil se od všech druhů zhoubného bujení, s jakými jsme se do té doby setkali. Rostl příšerně rychle. V buněčné kultuře docházelo k osmkrát rychlejšímu dělení než u jakýchkoli známých buněk.“

„Co je to buněčná kultura?“ zeptala se Tansy.

„Rakovinné buňky lze pěstovat ve zkumavkách,“ vysvětlil jí MacLean.

Tansy se otřásla a MacLean pokračoval.

„Vodítkem mohla být rychlost, s jakou nádor rostl. Testovali jsme přece substanci urychlující růst zdravé tkáně - a tady jsme stáli před problémem překotně rostoucího nádoru. Musela existovat spojitost. A musel to být *Cytogerm*.“

„Panebože, opravdu?“ hlesla Tansy.

„Bohužel ano. *Cytogerm* probouzel k činnosti ‚spící‘ rakovinné buňky a měnil je v bující nádory.“

„A takové buňky v sobě nosí každý z nás?“

„Těžko říct. Spousta lidí má na kůži nejružnější skvrnky nebo mateřská znaménka. Někdy se jedná o ohraničený nádor. To byl zřejmě případ Elsy Kaufmanové. Měla znaménko na horním rtu. Určitě to byl melanom a *Cytogerm* způsobil nekontrolovatelné bujení.“

„Čímž celý projekt skončil.“

„Ano, skončil,“ přitakal MacLean. „Já jsem si to aspoň myslel.“

V té chvíli vešla do pokoje Carrie a oznámila, že se jí nedaří dokončit sněhuláka. Nepomohl by jí někdo?

Tansy se usmála. Bylo jí jasné, že žádost platila MacLeanovi, a pomyslela si, že i pětileté holčičky ovládají ryze ženské úskoky. Čekala, jak se MacLean zachová. Kdyby odmítl, byla připravena dcerce pomoci sama, ale on neodmítl. Měl jen obavy, zda Tansy nebude považovat za nezdvořilé, když teď přeruší rozhovor. Vyřešila to tím, že řekla: „Vy dva běžte na zahradu a já budu přemýšlet, co udělám k obědu.“

„Jmenuje se pan Robbins,“ oznamovala Carrie, „ale padá mu hlava.“

MacLean sundal sněhovou kouli, která sloužila jako hlava pana Robbinse, a položil ji na zem. „Myslím, že bude jednodušší, když mu oči, nos a pusu uděláme na zemi. Co říkáš?“

Carrie viditelně potěšilo, že se jí ptá na její mínění. To dospělí obvykle nedělali. Jen jí říkali, co má a co nemá dělat. Proto hned živě souhlasila.

„Na oči potřebujeme kamínky,“ pokračoval MacLean a Carrie honem pro nějaké odběhla. On zatím upravoval tvar hlavy, dokud se nevrátila s hrstí plnou různě velkých oblázků.

„Prima. Které bys vybrala?“ zeptal se.

Carrie samým soustředěním zapomněla schovat jazyk. Prohlédla si kamínky a zvolila dva z nich. „Tyhle.“

„Správná volba,“ pochválil ji MacLean a zasadil je sněhulákovi do očních důlků.

„A co nos?“ zajímala se Carrie.

MacLean chvíli přemýšlel a pak jí poradil: „Když pěkně poprosíš maminku, možná ti dá mrkev.“

Carrie se samým úžasem rozšířily oči. Pak zmizela v domě a za chvíli se triumfálně vrátila s mrkví. Podala ji MacLeanovi.

„Ne, dej ji tam sama,“ vyzval ji.

Carrie zasadila mrkev na místo, kousek poodstoupila a obdivovala své dílo.

„Perfektní,“ konstatoval MacLean a holčička zářila. Pak posbíral zbylé kamínky a udělal panu Robbinsovi směřující se pusou. Když usadil hlavu na místo, mohla se Carrie zbláznit. Utíkala dovnitř pro matku. Tansy se skutečně přišla podívat a hlasitě vyjádřila svůj obdiv. Když pak navrhla, že by pan Robbins potřeboval i čepici a šálu, Carrie radostně souhlasila.

Po obědě Carrie oznámila, čím hodlá strávit odpoledne. „Budu stavět piglu.“

„Piglu?“ podivil se MacLean.

„Jako mají Eskymáci,“ vysvětlovala Carrie.

„Aha,“ řekl MacLean měkce. „Myslíš iglú.“

„Ano, iglú,“ přitakala Carrie a koutkem oka pátravě zkoumala, zda se jí nevysměje, ale ničeho takového si nevšimla.

„Budeš potřebovat sněhové cihly,“ poradil jí MacLean.

Carrie si ho zpytavě prohlédla.

„Sežeň prázdnou krabici,“ dodal.

Carrie zmizela a vrátila se se dvěma lepenkovými krabicemi.

„Můžeme jít hned?“ zeptala se.

„Nejdřív umyjeme nádoby, slečno,“ připomněla ji Tansy.

Chvilkový záchvat vzdorovitosti přešel rychle v rezignaci a Carrie začala s vervou pomáhat s nádobím. Jen co skončila, vystřelila na zahradu jako chrt v červených holínkách. MacLean jí předvedl, jak postavit ze sněhu základní konstrukci, a vrátil se dovnitř. Tansy ho obdařila úsměvem a poděkovala mu za trpělivost, kterou má s Carrie.

„Bavím se stejně dobře jako ona,“ přiznal otevřeně.

„Měla jsem předtím pocit, že jste mi o *Cytogermu* ještě nepověděl všechno,“ nadhodila Tansy.

MacLean přikývl a nechal si nalít kávu. „Tři týdny poté, co byl projekt zastaven, jsem dostal dopis od správní rady. Psalo se v něm prostě a jasně, že mě navštíví jistý dr. von Jonek a že mu mám být všemožně nápomocen. Za dva dny se von Jonek skutečně objevil.“

„A dál?“

„Potkal jsem v životě málo protivnějších lidí. Choval se hrubě, drze a neomaleně. Prý mu mám odevzdat všechny spisy týkající se *Cytogermu* a s ním spojených případů. Odmítl jsem. Částečně proto, že mi pohnul žlučí a já jsem mu nemínil nic ulehčovat, ale především mě zarazilo, že požaduje originály i kopie. Dokonce mi odmítal říct proč. Dostal jsem patřičné instrukce? Ano? Tak prý se jimi mám řídit. Obávám se, že jsem v tu chvíli trochu vypěnil. Řekl jsem mu, že jeho soukmenovci jsou možná zvyklí poslouchat rozkazy a neptat se, ale můj styl to není.“

„Děkuju pěkně,“ vzdychla Tansy.

„Druhý den si mě pozvali do *Stagelplatzu*, abych vysvětlil své jednání. Rozhodl jsem se pokračovat v ofenzivě a na schůzku jsem přišel v bojovné náladě. Řekl jsem, že *Cytogerm* je dítětem mého oddělení a žádný byrokrat mi nebude rozkazovat, abych mu předal kompletní dokumentaci, aniž by mi vysvětlil, k čemu ji chce.“

„Co na to oni?“

„Usmívali se a kývali hlavami jako houpací koně. Byli přívětivost sama a omlouvali se za von Jonkovy hrubosti. Vlastně mi tím sebrali vítr z plachet. Tvrdili, že von Jonek je firemní archivář. Je jistě politováníhodné, že se choval tak, jak se choval, ale dokumentaci chtěl proto, aby ji mohl archivovat v trezorech společnosti.“

Připadal jsem si jako hlupák, a abych zakryl rozpaky, docela nevinně jsem se zeptal, kde mají ty trezory být. Vyložili si moji otázku jako projev nedůvěry. Teplota rázem poklesla o deset stupňů a úsměvy kolem stolu rázem zmizely jako sníh v létě. Jeden člen správní rady vstal, obešel celý stůl a naklonil se ke mně tak blízko, že nás dělily jen centimetry. Když promluvil, mohl jsem obdivovat jeho zubní protézu. „Doktore Mac Leane,“ pronesl sametovým hlasem, „myslím, že jste u nás skončil. Můžete jít.“

„Co jste udělal?“

„Šel jsem.“

„A dokumentaci jste jim odevzdal?“

MacLean se smutně usmál. „Neměl jsem příležitost. Ještě v noci vypukl na klinice požár. Podle oficiální zprávy padly všechny záznamy za obětí ohně.“

„A neoficiálně?“

„Vím zatraceně dobře, že ten oheň někdo založil úmyslně.“

„Proč, proboha?“

„Aby zakryl stopy vloupání, při kterém odnesl dokumentaci k *Cytogermu*.“

„Myslíte, že to byl někdo od *Lehmana*?“

„Ovšem, ale tehdy jsem byl příliš pitomý, takže mi to nedošlo. Myslel jsem si, že se o *Cytogerm* zajímá někdo zvenčí. Dokonce jsem to řekl i správní radě.“

„Panebože,“ utrousila Tansy.

„Ano, panebože,“ souhlasil MacLean.

Po dlouhé odmlce se Tansy tiše zeptala: „Co bylo dál?“

MacLean hleděl na podlahu, ale nevnímal ji. Musel se ve vzpomínkách vracet k věcem, na které by rád zapomněl. „Nezlobte se,“ řekl pak, „už ne.“

Tansy mu položila ruku na rameno a jemně je stiskla. „Co takhle aplikovat léčbu prací?“ navrhla.

„Prosím?“ nechápal MacLean.

„Předepisuji vám pracovní terapii, pane doktore... stavbu iglú.“ MacLean pochopil, přikývl a vyšel na zahradu za Carrie. Tansy měla pravdu. Fyzická práce měla skutečně terapeutické účinky. MacLean věnoval stavbě iglú veškerou energii i soustředění a Carrie byla v sedmém nebi. Většinu dospělých začala hra po půlhodině nudit. Obvykle řekli, že si půjdou dovnitř vypít čaj, a už se nevrátili. MacLean s ní však zůstal venku, dokud světlo dne nezešedlo jako olovo a z oken domku se nerozlila vábivá oranžová záře.

Carrie si šla k sobě do pokoje převléknout promočené oblečení a MacLean zašel do kuchyně za Tansy. „Už musím opravdu jít,“ řekl.

Tansy se neotočila, ale přerušila práci. „Proč?“ zeptala se.

„Tohle není svět pro mne,“ odpověděl MacLean.

„Proč ne?“

Na to bylo těžké odpovědět. Snažil se najít rozumný důvod, ale pak řekl jen: „Prostě není. Vy a Carrie jste dva cizí lidé, které jsem včera čistou náhodou potkal.“

„Zachránil jste dcerce život,“ připomněla Tansy.

„Náhodou jsem byl zrovna nablízku, to je celé. Nemusíte se mi cítit ničím zavázána.“

„O to přece vůbec nejde,“ namítla Tansy. „Jste u nás vítaným hostem. Postavil jste s dcerkou na zahradě sněhuláka, sedíte u našeho stolu a krbu a my jsme rády, že vás tu máme. Tak proč se štvát někam pryč? Nemáte, kam byste šel... Zůstaňte.“

MacLean zavrtěl hlavou. Pevné odhodlání, které v něm vzklíčilo venku na zahradě, bylo to tam.

„Ještě jednu noc. Ráno si promluvíme, co dál,“ navrhla Tansy.

MacLeanův kamenný výraz roztál. Dokonce se usmál. „Tak dobře. Ještě jednu noc.“

Večer zčistajasna zjistil, že byl vmanipulován do role vypravěče pohádek na dobrou noc. Ani se nebránil. Přestal si v jednom kuse říkat, že sem nepatří, a na okamžik zatoužil po tom, aby nepatřil nikam jinam. Pak se mu zase vrátil chladný rozum a udělil mu přísnou důtku.

Líný Honza šťastně slezl z fazolového stonku a všichni žili šťastně až do smrti. Mac Lean dovyprávěl a vrátil se k Tansy.

Seděla u krbu. „Máte rád hudbu?“ zeptala se.

„Mám.“

„Schuberta?“

„Ano.“

Tansy položila desku na koutouč gramofonu a znovu se posadila. „Den skončil,“ řekla pak. „Už nebudou žádné otázky. Odpočiňte si.“

MacLean se svezl do křesla a sledoval, jak se s uplývajícím časem plameny mění v sálající uhlíky. Teplo a hudba působily na jeho poraněné nitro jako balzám. Když deska dohrála a pokoj naplnilo ticho podobné měkké peřině, necítil už bolest ani úzkost. Pohyboval se někde v půli cesty mezi spánkem a bděním, když Tansy vstala a vztáhla k němu obě ruce. „Pojď,“ řekla tiše.

Vstal a tázavě se na ni zadíval.

„Pojď,“ zopakovala a dovedla ho k sobě do pokoje. Cestou si vyzula botu o botu.

MacLean z ní nespouštěl oči. „Nerozumím,“ pronesl tichým hlasem. „Proč?“

Tansy si položila prst na ústa. „Pamatuj si... dnes už žádné otázky.“ Rozepnula mu knoflíky košile a lehce jej políbila na hrud'. Prsty mu zatím přejížděla po ramenou a pažích.

Když ucítil na kůži její vlasy, projelo jím zachvění. Rostla v něm touha a on se pokusil najít její ústa, ale Tansy ho jemně odstrčila a zašeptala: „Lehni si.“

Nedokázal se vzepřít. Jako by jej unášela přílivová vlna, již nedokázal odolat. Lehl si na postel. Tansy si stoupla před něj a začala se svlékat. Přestože jasně vnímal její tělo, nepřestával jí hledět do očí. Hledal v nich odpověď, ale našel jen vzdálený úsměv. Pak si na něj obkročmo sedla, rozepnula mu sponu od opasku, trochu couvla a vkleče z něj stáhla i zbytek oblečení. Chtěl ji obejmout, ale znovu slyšel jen: „Ne, lež úplně klidně.“

Tansy mu začala přejíždět po těle zkušenými rty. Chvillemi se mu zdálo, že to nevydrží, ale ona mu pokaždé naznačila, aby zůstal ležet a nehýbal se. Když už z něj pot lil proudem, lehla si náhle na záda a zašeptala: „Vem si mě.“

MacLean cítil, jak hluboko pronikl, a její vzdech v něm jen podnítil touhu zmocnit se jí. Tansy slastně sténala a on do ní vnikal stále prudčeji a divočeji, jako by se jí chtěl pomstít za to, že mu způsobila v hlavě takový zmatek. Mysl mu překypovala otázkami, ale tělo říkalo, že zatím musejí počkat. Tansy znovu vzdychla a pak zašeptala: „Tak, pane doktore, takhle chutná život... Nežříkejte se ho.“ Postkoitální únava ho zalila jako vlny teplého oceánu, ale s vlnami připluly i oblázky pocitu viny a úzkosti.

„Pořád tomu nerozumím,“ šeptl Tansy do ucha, když se k ní přivinul. „Proč?“

„Už jsem ti to přece říkala. Z tvých očí na mě hleděl Keith... A teď spi.“ Poslední větu podtrhla tím, že mu zabořila prsty do vlasů a začala ho jemně vískat.

Cítil její prsty ještě dlouho potom, co se odtáhla. Něha, s níž se jej dotýkala, se dál vznášela ve vzduchu, dokud jej nepřemohla únava, nezavřely se mu oči a on neusnul.

Když se oknem dovnitř vplížilo ranní šero, jemuž sníh propůjčil nepřirozeně bílou barvu, MacLean vstal a posbíral si svršky. Po špičkách odešel do studeného obývacího pokoje, kde už oheň dávno vyhasl, a rychle se oblékl. Právě si zapínal sako, když uslyšel Tansy: „Mně kávu bez cukru, prosím.“ Měla naprosto klidný a vyrovnaný hlas.

MacLean na okamžik ztuhl. Hleděl ke dveřím ložnice a přemítal, jestli prokoukla jeho zaječí úmysly. Jeho pohled bloudil halou k domovním dveřím a zase zpátky. Pak napětí polevilo. S rezignovaným úsměvem si zase sundal sako a zeptal se: „S mlékem, nebo bez?“

Tansy seděla v posteli a MacLean ji přinesl kávu.

„Vyspal ses dobře?“ zeptala se.

Pátral v jejím pohledu po výčitce, ale hledal marně. „Jako ten příslovečný špalek,“ odpověděl.

„A jak se cítíš?“

MacLean pochopil hlubší smysl otázky. „Líp,“ řekl.

„Prima,“ odušila Tansy. „Dopovíš mi dneska zbytek svého příběhu?“

„Dopovím.“

Do ložnice vešla Carrie. Za tlapu vlekla plyšového medvěda a protírala si oči. Jejich hlasy ji probudily. MacLean se cítil zaskočen a trochu se styděl, že ho holčička zastihla v matčině ložnici, ale Carrie to nepokládala za nic nepatřičného. Uvědomil si, že je jí koneckonců teprve pět. Zato před Tansy své rozpaky neutajil. „Vnější svět končí na našem prahu, pane MacLeane,“ prohlásila. „Jeho mravy a morálka tady nemají místo. Tady žijí lidé, kteří se mají rádi, a na ničem víc nezáleží.“

MacLean přikývl, ale nepříjemného pocitu se stále nezbavil.

„A abych odpověděla na nevyřčenou otázku,“ dodala Tansy, „nemám ve zvyku vyspat se s každou náhodnou návštěvou. Vlastně jsem od Keithovy smrti nespala vůbec s nikým.“

„Nechtěl jsem...“

„Já vím že ne, ale i tak jsem chtěla, abys to věděl.“

Ticho prolomila Carrie: „Dá mi někdo ovesné vločky?“

MacLeanovi se ulevilo stejně jako Tansy. „Když mi ukážeš, kde jsou, Carrie...“ řekl a následoval ji do kuchyně.

K vyprávění se vrátil až v pokročilém dopoledni. Carrie viditelně zaujalo, co všechno se dá podnikat se sněhovými cihlami, a rozhodla se ohradit pana Robbinse zídkou. MacLean ji sledoval dolním rohem okna, když ho Tansy pobídla, aby vyprávěl dál.

„V té době,“ začal MacLean a odvrátil se od okna, „jsem žil s jednou dívkou. Jmenovala se Jutte Hahnová a dělala lyžařskou instruktorku. Potkali jsme se na horách. Při mých slovech si nejspíš představíš plavovlasou nymfomanku, ale to by k ní bylo krajně nespravedlivé. Měla sice blondáté vlasy a byla krásná, ale to nebylo zdaleka všechno.“ MacLean se odmlčel. Vzpomínal. „Kolem se to hemžilo krásnými dívkami, ale Jutte byla jiná. Měla v sobě vnitřní klid a vyrovnanost, která mě naprosto odzbrojovala. Možná by se dalo říct, hraničila s netečností, ale právě jen hraničila. Nikdy jsem to nedokázal přesně pojmenovat. Tady ve Skotsku by řekli, že nebyla z tohoto světa.“

„Myslím, že rozumím,“ přisvědčila Tansy.

„Zdálo se, že vnímá skutečnost jinak, jasněji než většina z nás ostatních. Měla dokonalý smysl pro to, co je a co není důležité. Říká se, že když o tom druhém víme úplně všechno, zničí to celý vztah. Tohle u Jutty nehrozilo, ani kdybychom spolu žili tisíc let.“

„Musels ji mít hodně rád,“ poznamenala Tansy.

„To ano.“

„Ale neoženil ses s ní.“

„Myslím, že jsme se oba báli, abychom to kouzlo nezakřikli. Neodvažovali jsme se hovořit o budoucnosti. Štěstí je jednou z nejprchavějších věcí na světě.“

„A není na ně spolehnutí.“

„Krach projektu na mě dolehl dost těžce. Vyčítal jsem si smrt Elsy Kaufmanové. Říkal jsem si, že jsem mohl předvídat, co udělá *Cytogerm* s rakovinnými buňkami.“

„Ale nemohl,“ namítla Tansy.

MacLean se usmál. „Všichni mi to říkali, jenže já jsem si myslel něco jiného. Nakonec mě Jutte přesvědčila, abych si s ní vyjel na hory. To ráno, kdy jsme měli odjet, šla koupit rohlíky do místní pekárny. Já jsem byl zrovna ve sprše. Vzala si moje auto.“ MacLean se odmlčel.

„Něco se stalo?“

„Když otočila klíčkem zapalování, auto vybuchlo.“

„Proboha!“ zašeptala Tansy.

„Podle policie to byl teroristický útok namířený proti izraelskému diplomatovi, který bydlel ve stejném bloku a jezdil taky v mercedesu. Pachatel si spletl vůz.“

„To je hrozná historie,“ řekla Tansy.

„A hrozný omyl,“ dodal MacLean.

„Jak to?“

„Ta bomba neměla s izraelskými diplomaty ani s palestinskými teroristy nic společného. Byla určena mně.“

„Proč si to myslíš?“ zeptala se Tansy.

„Jako druhá zemřela Lisa Vernayová, imunoložka pracující na *Cytogermu*. Našli ji se zlomeným vazem v bazénu. Nehoda, pravila policie. Skočila šipku do mělké vody. Další ‚nehoda‘ postihla Kurta Immelmana.“

„Tvého asistenta?“

MacLean přikývl. „Byl to dobrý chirurg. Odešel do Paříže, našel si nové místo a dařilo se mu. Jednoho krásného dne nasedl v sedmém patře nemocnice do výtahu a ten se s ním utrl.“

„Ty to možná vidíš jinak,“ nadhodila Tansy mírně, „ale třeba šlo opravdu o pouhou shodu okolností.“

„Vzorec *Cytogermu* znali čtyři lidé,“ řekl MacLean.

„Ty, Lisa Vernayová, Kurt Immelman... kdo ještě?“ zeptala se Tansy.

„Max Schaeffer, chemik z oddělení vývoje.“

„Taky nehoda?“ Tansy se při té otázce zachvěl hlas.

„Srazil se s benzinovou cisternou. Uprostřed Madridu. Podle svědků před jízdou pil.“

„Uznávám, že těch náhod je trochu moc,“ připustila Tansy.

„Firma se snažila zlikvidovat každého, kdo něco věděl o *Cytogermu*. Odstranila všechny záznamy a teď zabíjela lidi, kteří na něm pracovali.“

„Doufám, žeš to oznámil policii,“ řekla Tansy.

„Hned, jakmile mi došlo, co se děje,“ přikývl MacLean. „Došlo mi, že jsem jediný z vývojového týmu, kdo zůstal naživu. Vrahové si po prvním zfušovaném pokusu dali na chvíli pohov, ale i tak jsem byl na řadě. Vyklopil jsem policajtům všechno. Říkal jsem si, že

když nic jiného, aspoň tím získám čas. Firma mě nemůže odstranit, když jsem sám předpověděl, že to udělá.“

„Co bylo dál?“

„Na policii si nejdřív mysleli, že jsem cvok, ale pak si o mně sehnali reference a pustili se do vyšetřování. Nakonec jsem se s nimi vydal do hotelu *Stagelplatz*, abychom si promluvili se členy správní rady.“

„Co říkali?“

„Seděli, usmívali se a tvrdili, že už se nějaký čas strachují o mé zdraví. Jsem přepracovaný a ještě jsem se nevyrovnal s Juttinou tragickou smrtí. Potřeboval bych dovolenou. Čím víc jsem ztrácel nervy, tím věrohodněji zněly jejich výklady. A pak jsem uviděl zeleného draka.“

„Co jsi...?“ podivila se Tansy, která měla pocit, že ji šálí sluch.

„Zeleného draka. Prolétl skrz stěnu budovy a dal se do boje s červeným hadem, který se do té doby tvářil jako koberec.“

Tansy byla v koncích. „Nezlob se, ale vůbec tomu...“

MacLean se hoře ušklíbl. „Ti pánové ze správní rady byli tak pohostinní a zdvořilí, že nám v jednu chvíli dokonce nabídli kávu. Do mého šálku museli přidat halucinogenní drogu. Vyšlo jim to dokonale: přímo před očima policistů jsem dostal nervový záchvat. Všichni s ulehčením konstatovali, že jsem spíš případ pro psychiatra.“

„A potom?“

„Nastoupil jsem léčbu na jedné z klinik patřící firmě. Měl jsem štěstí, že dokud jsem byl tak blízko, nemohli si mě dovolit zlikvidovat. Po několika týdnech mě ze zdravotních důvodů odeslali ‚do výslužby‘. Pak jsem dostal výpověď z bytu a bylo mi jasné naznačeno, že ve Švýcarsku těžko seženu nějakou práci.“

„To zní jako z hororu,“ podotkla Tansy.

„Taky že to byl horor,“ souhlasil MacLean. „Zuřil jsem, ale nebylo mi to nic platné. Vztek se změnil v pocit marnosti. Byl jsem bezmocný. Zabili Juttu, zničili mi kariéru, povraždili moje kolegy a já jsem tomu nemohl nijak zabránit. Firma si mohla dělat, co chtěla.“

„Kam jsi šel?“

„Do Paříže. Měl jsem dobrou známou v Pasteurově ústavu. Podržela mě, dokud jsem si nerozmyslel, co dál.“

„A když ses rozmyslel?“

MacLean si přejel rukou po hrdle.

„Chceš se napít?“ zeptala se Tansy.

Přikývl a ona došla do kuchyně pro sklenici vychlazené limonády. Zastavila se u okna, aby zkontrolovala, co dělá Carrie, a pak mu podala sklenici.

„Zpočátku jsem celé dny myslel na to, jak se dostat *Lehmanovi* na kobytku. Chtěl jsem spravedlnost, o nic jiného mi nešlo. Mluvil jsem s celou řadou právníků i soukromých detektivů. Radili mi, abych na všechno zapomněl a snažil se začít nový život. Vzbuzovalo to ve mně ještě větší hořkost. Nakonec mi došla pravda v celé své nahotě.“

„Pravda?“

„Všichni mě odrazovali od jakýchkoli právních kroků. Prý kvůli nedostatku důkazů, zákonných podnětů k žalobě, neexistenci svědků a tak dál. Ve skutečnosti měli jediný důvod.“

„Jaký?“

„Jednoduše mi nevěřili. Mysleli si, že jsem si to všechno vymyslel.“

„Asi to opravdu znělo dost neuvěřitelně,“ přiznala Tansy.

„A to přišly ještě horší věci,“ pokračoval MacLean. „Ve své neskonalé naivitě jsem si myslel, že na mě firma zapomněla. Dost na tom, že zničili moji kariéru i důvěryhodnost. Nečekal jsem, že mi budou i nadále usilovat i život.“

Tansy se samým údivem rozšířily zornice. „Oni to zkusili znovu?“

„Jednou večer, když jsem se vracel domů, vjel na chodník citroen a řtil se rovnou na mne. Byl by mě přejel, nebýt malého sloupku, kterého si řidič nevšiml. Auto na něj najelo předním kolem a změnilo směr. Minulo mě o pár centimetrů.“

„Svědkové žádni?“ zeptala se Tansy.

„Spousta. Všichni dosvědčili, že na chodník vjel opilý řidič a málem mě zabil.“

„Opilý?“

„Jim se to tak jevilo,“ odpověděl MacLean. „Neměli důvod pokládat to za pokus o vraždu.“

„A co francouzská policie? Oznámils jí něco?“

„Všechno. Francouzi se spojili s kolegy v Ženevě a ti mě dokonale zesměšnili. Byl jsem tam, kde předtím.“

MacLean si usrkl limonády. „Aspoň jsem věděl, že po mně *Lehman Steiner* pořád jde. Nechtěl jsem ohrozit svoji pařížskou známou, a tak jsem se vydal domů. Stopem jsem dojel ke Kanálu a trajekt mě převezl na druhou stranu. Staré přátele jsem kontaktovat nemohl. Zbytečně bych je vystavoval nebezpečí. Naštěstí mi v jedné britské bance zůstala trocha peněz. Mohl jsem si najmout byt a začít hledat práci. Nakonec jsem dostal místo specialisty v nemocnici ve východním Londýně a znovu začal skládat ze střepů vlastní život.“

„Na pomstu už jsi nemyslel?“

MacLean se smutně pousmál. „Je to zvláštní, ale beznaděj je skvělým lékem proti vzteku. Postupně mi došlo, že proti firmě nic nez můžu. V duši se mi rozhostila prázdnota. Tam, kde kdysi přebývala láska a pak hněv, bylo najednou jen velké prázdno. Nic.“

„Ale měl jsi práci. Znovu jsi pracoval v medicíně,“ namítla Tansy.

„Vydrželo to přesně tři měsíce. Pak přišlo to sobotní odpoledne. Drobně mrholilo, v autorádiu zpívala Ella Fitzgeraldová *Moonglow* a já jsem jel na směnu do nemocnice. Před námi na silnici se konal nějaký pochod nebo demonstrace. Účastníci blokovali provoz. Nejdřív jsem uviděl hlouček mladíků s britskými vlajkami. Hrozili zaťatými pěstmi a policie se je snažila oddělit od jiné skupiny, která nesla irské trikolóry.

Atmosféra byla nenávistná, ale já si vzpomínám, že mě to nechávalo chladným. Seděl jsem v autě a díval se, jak na sebe řvou urážky přes řady policistů. Ti stáli mezi oběma tábory zády k demonstrantům, drželi se za ruce a helmy se jim pod údery svezly na bok. Chlápci s kamerami skákali po autech, aby natočili co nejvíc násilných scén.

Uprostřed toho všeho se octla nějaká paní s kočárkem. Byla jako v pasti a snažila se ukrýt ve dveřích obchodu. Vytáhla dítě z kočárku a držela je v koutě, aby je chránila před kameny, které začaly létat vzduchem. Jeden z nich ji zasáhl do zátylku. Svezla se k zemi. Vyskočil jsem z auta a utíkal k ní, abych jí pomohl, ale ještě přede mnou se k ženě dostala jedna z policistek. Zranění nebylo vážné a

policistka mi řekla, že sanitka už je na cestě, a tak jsem se vydal zpátky k autu. Na zadních sedadlech seděli dva chlápci. Patřili ke skupině demonstrantů s britskými vlajkami a jeden z nich držel pistoli.“

„Pistoli?“ vykřikla Tansy.

MacLean přikývl. „Nikdy předtím jsem neviděl žádnou zbraň tak zblízka. Ten malý černý otvor na konci hlavně mě doslova uhranul. Mířil mi přímo na prsa. Řekli mi, abych nasedl a dělal, co mi nařídí.“

„Jak to dopadlo?“

„Když se demonstranti rozešli a auta se znovu hnula, přikázali mi jet dál. Podle jejich instrukcí jsme dorazili na tiché místo u řeky, kde jsme všichni vystoupili. Mí ‚průvodci‘ se chvíli dohadovali, jestli jsem to opravdu já, a pak jeden z nich vytáhl fotografii. Byla to moje vlastní podobenka ze zaměstnaneckého průkazu firmy *Lehman Steiner*.“

„Panebože! Co ti měli společného s firmou?“

MacLean zavrtěl hlavou. „Nemám tušení. Když si konečně udělali jasno v otázce mé identity, řekli mi, abych si stoupl čelem k řece... Stál jsem a čekal na kulku do zad. Dodnes si vybavuji vůni trávy i křik racka nad hlavou, vidím každou vlnku na vodě a slyším šplouchání u břehu. Jako bych vnímal intenzivněji všemi smysly. Měly to být mé poslední zrakové a sluchové vjemy v životě.“

„Ale nebyly,“ řekla Tansy.

„Ne. Z nějaké příčiny mě nezastřelili. Snad nechtěli dělat hluk. Jenom mě praštili pistolí po hlavě a shodili do řeky. Podle všech zákonitostí jsem se měl utopit. Vytáhl mě člověk, který o pár stovek metrů níž chytal ryby. Protože jsem byl v bezvědomí, zavolal sanitku.“

„Páni, tos měl z pekla štěstí,“ vydechla Tansy.

MacLean ji obdařil rezervovaným úsměvem, jako by chtěl říct, že to není tak jisté. „Probral jsem se až čtvrtý den. Měl jsem proraženou lebku, ale žil jsem, i když psychicky jsem byl a dně. Třikrát jsem o vlas unikl ze spárů smrti a věděl jsem, že počtvrté se mi to nejspíš už nepodaří.“

Tansy chápavě přikývla a položila mu ruce na hřbety dlaní. MacLean pokračoval.

„Sotva jsem se zotavil natolik, abych mohl z nemocnice odejít, řekl jsem si, že zmizím. Změnil jsem jméno, adresu i povolání. Stal se ze mě sezónní dělník Dan Morrison.“

„Sezónní dělník?“

„Na světě není moc zaměstnání, do kterých tě přijmou, aniž by znali tvoji totožnost a profesionální minulost. Jedním z nich je místo pomocného dělníka na stavbě.“

„Musel to být nezvyk.“

„Taky že byl,“ přitakal MacLean. Vzpomínka mu na tváři vyloudil úsměv. „První týdný jsem večer po návratu domů zalezl rovnou do postele - tak jsem byl zničený. Když jsem ráno vstával, každý sval volal o pomoc. Ale postupně se to lepšilo. Byl jsem v lepší kondici, zhubl jsem a zesílil. A znovu se mi vrátila důvěra v sebe samého, protože tělesná námaha mi ulevila od duševního utrpení. Už mě unavovalo zabývat se v jednom kuse minulostí. Dokonce jsem začal dělat plány do budoucna. Řekl jsem si, že zůstanu dva roky v ‚kůži‘ Dana Morrisona. Po tak dlouhé době už to snad *Lehman Steiner* vzdá a já se budu moci vrátit zpět ke svému povolání.“

„Takže jsi zůstal ve stavebnictví?“

„Nějaký čas ano,“ odpověděl MacLean. „Pak jsem jednou zaslechl, jak si chlapi vyprávějí, kolik se dá vydělat na ropných plošinách na severomořském šelfu. Práce jako stvořená pro osamělého muže bez závazků, jako byl Dan Morrison. A kromě toho, kdo by hledal plastického chirurga na vrtné plošině uprostřed Severního moře?“

„To bylo mazané,“ pochválila ho Tansy.

„V pátek jsem to na stavbě zapíchl a vyrazil na sever do Aberdeenu. Další čtvrtek už ze mě byl vrtař na plošině *Celtic Warrior* tři sta kilometrů severovýchodně od skotských břehů.“

Tansy se málem zajíkla: „Pěkně děkuju.“

„Zpočátku mě ničila zima, dřina a osamělost. Na plošině jsem nikoho neznal a na pevnině jsem neměl nikoho, ke komu bych se mohl vrátit. K tomu těžká práce a příšerné počasí. Přívětivost Severního moře v zimě nelze popsat slovy. Arktickému větru nestojí nic v cestě a moře často vypadá jako valící se horský hřeben. Někdy

býval takový mráz, že když ses dotkla bez rukavic čehokoli kovového, přimrzla ti kůže.“

„To zní příšerně.“

„Vrtaři si své peníze zaslouží,“ pokračoval MacLean. „Nevěř nikomu, kdo ti bude tvrdit opak.“

„Jak dlouho jsi tam vydržel?“

„Rok a půl,“ zněla odpověď.

Tansy to překvapilo. „Tak dlouho!“ podivila se.

„Chápu, že po tom, co jsem ti právě pověděl, to musí znít divně, ale v jistém smyslu to byly nejlepší měsíce mého života. Časem jsem si našel přátele, dobré přátele, mezi lidmi, s jakými bych se normálně nepotkal. A život zbavený vší malicherné okázalosti a společenského pozlátka měl něco do sebe. Na vrtné plošině zmítající se ve vichřici osmého stupně není místo pro afektované způsoby ani pro neschopné nuly a flákače. Pravidla hry zněla jasně: vzájemný respekt a poctivá dřina.“

„Takže sis dával pořádně do těla,“ poznamenala Tansy s otazníkem v hlase.

„Přesně tak,“ souhlasil MacLean. „A taky do nosu, jestli to myslíš takhle. Přesvědčil jsem se, že to nemusí být jenom nesmyslné mrhání časem, jak jsem si vždycky myslel. Díky alkoholu se člověk uvolnil, a ví bůh, že jsme se potřebovali uvolnit. Byla to naprostá nutnost, když ses nechtěla úplně sesypat.“

„A *Lehman* ti dal pokoj?“

„Ano, *Lehman Steiner* mi dal konečně pokoj. Počítal jsem, že na plošině strávím půl roku a vrátím se k medicíně. Jenže potom došlo k té nehodě.“

„K nehodě?“

„Na vrtné plošině jsme pracovali v příšerných podmínkách. Vichřice nám rvala slova od úst skoro ještě dřív, než jsme je vyslovili, takže jsme se museli dorozumívat posunky. Pak stačilo malé nedorozumění a kolem začaly lítat řetězy. Dva muže z party těžce zranily. Vrtulník by na plošině nepřistál, a tak nezbylo, než abych pro ně udělal všechno, co bylo v mých silách. Měli jsme tam dobře vybavenou ošetrovnu, ale ti dva potřebovali především první

pomoc. Převzal jsem roli ošetřovatele a jednomu z nich jsem provedl tracheotomii, aby se neudusil.“

„Ostatní museli pěkně hledět,“ řekla Tansy.

„To bohužel nebylo všechno. Druhý zraněný nedýchal a došlo u něj k zástavě srdce. Dýchání z plic do plic a nepřímá srdeční masáž k ničemu nevedly. Nepomohlo dokonce ani ‚elektrické křeslo‘.“

„Elektrické křeslo?“

„Pokus rozpumpovat srdce elektrickými šoky,“ vysvětloval MacLean.

„Aha, už vím,“ přikývla Tansy, která si vzpomněla, že něco podobného už viděla. „A cos udělal?“

„Otevřel jsem mu hrudník a začal s přímou masáží srdce. Rukou,“ přiznal MacLean.

„Proboha, to bylo určitě hrozně riskantní,“ namítla Tansy.

„Bylo, ale naštěstí se to vyplatilo. Oba se uzdravili a po čase byli přepraveni na pevninu. Jen já jsem přišel o svoje inkognito. Partáci se dovítčili, že to, co umím, jsem se nenaučil ve skautském kursu první pomoci. Musel jsem s pravdou ven. Přiznal jsem, že jsem doktor, a poprosil je, aby moje tajemství nevyzrazovali.“

„A co oni?“

„Zachovali se skvěle. Prohlásili, že mě naprosto chápou. Aby šel doktor pracovat na vrtnou plošinu, musel dostat na hodinu padáka. Nejspíš za zneužívání pacientek v narkóze. Oni by je při první příležitosti zneužívali taky.“

Tansy se rozesmála.

„Podařilo se mi je přesvědčit, že mě odnikud nevyrazili, ale taky jsem jim řekl, že když začnou kolovat zvěsti o lékaři pracujícím na plošině, ohrozí to můj život. Zavázali se mlčet a já jsem jim rád uvěřil. Nikomu na světě bych nevěřil víc než jim. Zároveň mi nabídli, že mi pomohou vyřešit můj ‚problém‘. Samozřejmě jsem odmítl, ale časem mě napadlo, jak by mi dva z nich opravdu pomoci mohli.“

„A jak?“

„V celé záležitosti s *Lehmanem* mě nejvíc ničil pocit vlastní bezmoci. Jistě, cítil jsem i strach, hněv nebo zklamání, ale nejhůř jsem snášel vědomí, že jsem naprosto bezmocný. Mohl jsem zuřit,

mohl jsem se zbláznit, ale nemohl jsem proti tomu nic dělat. Nikdy nezapomenu na tu naprostou nemohoucnost tam na břehu řeky. Jen jsem stál a čekal, až mě ti dva fašouni z Národní fronty oddělají. Trpně a pokorně jsem čekal na smrt.“

„V takové situaci se asi nic jiného dělat nedá,“ namítla Tansy.

MacLean náhle ožil. „Ale zkus to vidět jinak. *Lehman Steiner* na mě vysílá zabijáky a já můžu jediné prchat. Prchat, nebo se skrývat, jinou volbu nemám.“

„A jakou by sis představoval?“ zeptala se Tansy.

„Bojovat. Mohl bych se bránit - kdybych věděl jak.“

„A k tomu jsi potřeboval své nové přátele,“ odtušila Tansy.

„Ano,“ přikývl MacLean. „I když jsem doufal, že mi už firma dá pokoj, musel jsem počítat i s opačnou možností. A pro tento případ jsem chtěl umět trochu víc než jenom vzít nohy na ramena.“

„Pokračuj,“ vyzvala ho Tansy.

„Věděl jsem, že pár chlapů z party kdysi sloužilo ve zvláštních jednotkách. Jeden, Mike Doyle, odešel od SAS a druhý, Nick Leavey, byl seržant paragánů. Poprosil jsem je, aby mi ukázali, jak se o sebe postarat.“

„A oni tě naučili prastarému umění vymlátit z jiného člověka duši.“

„Přesně tak,“ řekl MacLean. „Žádný kurs sebeobrany, jako učí v *Ymce*, ale skutečné fígle. Všechny zákeřné triky, co jsou k mání. Jak se ukázalo, znalosti lidské anatomie a fyziologie mi byly jen ku prospěchu. Doyle s Leaveym věděli, kam praštit, a já jsem zase věděl proč právě tam.“

„Když jsi tam na kanále rozbíjel nohama led...“ začala Tansy.

„Ano, *la savate*,“ odpověděl MacLean. „Francouzské bojové umění. To mě taky naučil Nick Leavey.“

„Takže,“ podotkla Tansy, „se z tebe stal skutečný odborník.“

„Dá se to tak říct. Rozhodl jsem se, že se naučím všechno, co se naučit lze. A ještě něco. Čím víc jsem toho dovedl, tím víc jsem si věřil. A tím víc mě žralo, že mě firma připravila o takový kus života.“

„Chtěl ses jim pomstít?“ vyzvídala Tansy.

MacLean zavrtěl hlavou. „Ne. Takové myšlenky mě dávno opustily. Chtěl jsem jen znovu začít žít a vrátit se k medicíně. Už jsem nemínil čekat. Čas Dana Morrisona vypršel. Sean MacLean začal být netrpělivý.“

„Sean...“ zopakovala Tansy. „Nevěděla jsem, že se tak jmenuješ. To jméno se k tobě hodí.“

MacLean se k ní naklonil a jemně ji políbil. Bylo to spontánní láskyplné gesto, které trochu překvapilo i jej samotného, ale za poslední dva dny se stalo tolik věcí, kterým nerozuměl. Tansy se neodtáhla ani neodpověděla, jen ho něžně pohládila po tváři a tiše řekla: „Pokračuj.“

MacLean pokračoval. „Když jsem se rozhodl, že odejdu z plošiny, byl to okamžitý popud. Na konci jednoho čtrnáctidenního turnusu jsme zase jednou přiletěli do Aberdeenu a začali jsme obřázet hospody, jako každý první večer dovolené. Partáci se jeden po druhém vytráceli, vraceli se k milenkám a rodinám, a v jedenáct jsme už zůstali jen my tři, kteří jsme neměli kam jít: Doyle, Leavey a já. Tehdy jsem jim řekl, že už se na plošinu nevrátím. Chtěl jsem se znovu pustit do medicíny i přes riziko, že po mně mí protivníci ještě pořád jdou. Popřáli mi hodně štěstí a Mike Doyle mi věnoval pistoli, kterou jsi našla v kapse. Ještě dodal, že kdybych se někdy ocitl sám proti silnějšímu nepříteli, zbraň mi pomůže vyrovnat šance. Zbytek víkendu strávil tím, že mě s ní učil zacházet. Pak se vrátil na vrtnou plošinu a já jsem se dál cvičil sám. Měl jsem spoustu času. Když jsem se chtěl vrátit k medicíně, musel jsem si napřed dát do pořádku ruce. Dva roky tvrdé fyzické práce se na nich podepsaly.“

Tansy pohlédla na MacLeanovy dlaně zjizvené ostrým ledem. Uchopila ho za ruku a políbila ji. „Chudáčku,“ zašeptala.

MacLean zavrtěl skoro nepostřehnutelně hlavou. „To nic,“ řekl.

„Chtěl by sis na chvílku odpočinout?“ zeptala se. MacLean přikývl.

„Musím zajet na nákup. Carrie pojede se mnou. Vid', že tady budeš, až se vrátíme?“

Přikývl, ale Tansy to nestačilo.

„Slibuješ?“

„Slibuju,“ odpověděl.

Díval se, jak malý austin odjíždí od domu, a usmál se na Carrie, která mu mávala ze zadního sedadla. Ticho, jež se rozhostilo v domě, by se dalo krájet. Dokud tady byly Tansy a Carrie, dům žil a dýchal, ale teď to byla jen mrtvá stavba, neživá hromada cihel, malty a dřeva. MacLean si uvědomil, že se mu vrátil chladný rozum. Jeho pobyt v tomto domě se mu náhle jevil jen jako dočasná přestávka na cestě. Vlastně to věděl od začátku. Začal hledat kabát. Na odkládací stěně v hale viselo jen sako. Tansy jej musela někam uklidit.

Když už prohledal všechno, zkusil se podívat do velkého šatníku v jejím pokoji. Kabát visel v jeho levé polovině, která byla jinak prázdná. MacLeana napadlo, jestli tahle půlka kdysi patřila Keithovi. Vytáhl kabát ze skříně a kovové ramínko vrátil na místo. Ještě dlouho se houpalo a cinkalo o ostatní ramínka jako tibetské zvonky. MacLean hleděl na prázdnotu, kterou způsobil, zavřel dveře, oblékl se a vyhrnul si límec.

U branky zaváhal. Ohlédl se po sněhulákovi i po iglú, které tam vystavěla Carrie, a zašeptal: „Sbohem, pane Robbinsi.“ Pak se vydal směrem ke stezce vedoucí podél kanálu. Hodlal se vrátit do města stejnou cestou, kterou sem přišel.

Obraz posledních dvou dnů bledl s každým dalším krokem. Kanál byl stále zamrzlý, pěšina ztvrdla jako beton a nebe čím dál víc připomínalo olovo. MacLean čekal, že každým okamžikem začne sněžit, ale když se obloha otevřela, spustil se z ní mrznoucí déšť. Ledové jehličky ho bodaly do tváře a on se spěchal ukrýt pod kamenný můstek. Stál pod obloukem, hleděl na zem a poslouchal vlastní přerývaný dech. Když zabořil obě ruce do kapes kabátu, narazil na něco, co tam předtím nebylo. Podobalo se to obálce.

MacLean ji vytáhl ven. Byla to opravdu obyčejná bílá obálka, zalepená, ale bez jména. Nerovně ji utrl zkrehlými prsty. Obsahovala jediný list papíru. Stálo na něm: „Slíbils mi to!“

Právě když si říkal, že se mu podařilo zlomit kouzlo a osvobodit se, Tansy se znovu ozvala. Opřel čelo o chladný kámen mostu a snažil se něco vymyslet. Nové a nové odklady nemohly přinést nic dobrého. Navíc hrozilo, že způsobil neštěstí nevinným lidem, a přece... Život, jehož záblesk mu bylo dopřáno spatřit, byl - jak to říct? Vydal se po pěšině zpět k domku. Vítr se mu teď opíral do zad.

Rozhodnutí vrátit se v něm vyvolávalo zmatek, ale jednou se rozhodl. Už zvenčí poznal, že se Tansy a Carrie mezitím vrátily. Holčička rozpačitě postávala na zahradě. Sotva zaslechla jeho kroky na příjezdové cestě, zvedla hlavu. „Ty ses vrátil?“ vykřikla. „Je zpátky, mámo, je zpátky!“

Tansy vyšla na zahradu a pohlédla na MacLeana. Viděl jí na očích, že prokoukla jeho záměr.

„Musel jsem si vyjít na vzduch,“ zalhal.

Tansy přikývla, aniž z něj spustila zrak. „Je prima, žes k nám zase našel cestu. Pojď dál, uvařím kávu.“

5

„Takže ses vrátil k medicíně?“ zeptala se Tansy, když znovu zasedli ke krbu.

„Ano,“ přikývl MacLean, natáhl dlaně k plamenům a mnul si je tak dlouho, dokud se mu v nich znovu nerozproudila krev. „Přestěhoval jsem se do Glasgowa, najal si byt na pravé jméno a obnovil kontakty s Britskou lékařskou komorou. Vysvětlil jsem jim, že jsem nějakou dobu pobýval v zahraničí, a omluvil se za delší odmlku. Tři roky jsem byl mimo dění a musel jsem si doplnit znalosti. Každé dopoledne jsem trávil v univerzitní knihovně nad lékařskými časopisy a po večerech jsem listoval v nejnovějších odborných publikacích.“

Tansy se usmála. „A cos dělal přes den?“

MacLean vzal otázku vážně. „Zlepšoval jsem si kondici. Obvykle jsem plaval nebo běhal.“

„Společenský život veškerý žádný?“

„Nemysli si, že jsem v jednom kuse pracoval,“ ujistil ji MacLean. „Přihlásil jsem se do dvou kroužků, ve kterých jsem si mohl povídat s lidmi. Příliš dlouho jsem se pohyboval ve společnosti, kde se nemluvalo o ničem jiném než o penězích a o ženských.“

„Co to bylo za kroužky?“

„Francouzská konverzace.“

„Tos chtěl vážně konverzovat francouzsky?“ zeptala se Tansy překvapeně.

„Přesvědčoval jsem sám sebe, že nezáleží na jazyku, ale na tématech. Ostatně, francouzsky jsem mluvil docela slušně.“

„Určitě jsi měl ještě jiný motiv,“ vytušila Tansy.

MacLean přisvědčil. „Potřeboval jsem si znovu připomenout, jaké to bývalo s Juttou. Zpočátku jsem ji viděl všude, pamatoval jsem si každou maličkost, jenže vzpomínky postupně bledly. Vyčítal jsem si to. Už tři roky jsem neslyšel francouzštinu a stejně dlouho jsem tou řečí nehovořil. Chtěl jsem ji znovu slyšet. Měl to být klíč k dávným vzpomínkám a k tomu, aby mi Jutte zůstala v paměti.“

„Chápu,“ řekla Tansy. „Fungovalo to?“

„Do jisté míry,“ usmál se MacLean. „Ať člověk dělá, co chce, a lpí sebevíc na minulosti, vzpomínky postupně vyblednou a ztratí se.“

„To je součást uzdravovacího procesu,“ dodala Tansy. „Nebýt toho, nikdo z nás by se nikdy nedokázal vyrovnat se ztrátou někoho blízkého.“

MacLean přikývl a Tansy pokračovala: „Mluvil jsi o dvou kroužcích.“

„Ten druhý byla anglická poezie. Potřeboval jsem se dostat mezi lidi.“

„Cože?“ vykřikla Tansy.

MacLean s úsměvem přisvědčil. „Když jsem poprvé vyražel na vrtnou plošinu, měl jsem v batohu tři knížky básní. Díky nim jsem si udržel zdravý rozum i ve světě bicepsů a jednoslabičných odpovědí. Vždycky jsem se zašil na kavalec a četl si. To bylo moje tajné útočiště.“

„Úplně chápu, že ses tím moc nechlubil,“ zasmála se Tansy.

„Jenže nakonec jsem zjistil, jak moc jsem se spletl.“

„Spletl? V čem?“

„Soudil jsem ostatní jen podle prvního dojmu. A přitom jeden parťák studoval celý život řeckou filozofii a druhý maloval překrásné akvarely mořských ptáků.“

„Je úžasné, co všechno lidé dovedou, když do toho vloží srdce,“ řekla Tansy.

MacLean nemohl než souhlasit.

„Takže ses zapsal do klubu přátel poezie? Tos určitě popíjel čaj s dámami z Kelvinside, nad domácími vdolečky jsi diskutoval o kvalitách Byrona a Keatse, a když se paní Williamsová pokusila o žert, zdvořile jsi zatleskal.“

MacLean se tvářil překvapeně, ale přikývl, „Ano, v podstatě to opravdu bylo tak, jak říkáš. Moc dlouho jsem to nevydržel. Řekl jsem si, že bude lepší, když poezie zůstane mou soukromou radostí. Odkud víš, jak to v takových spolcích chodí?“

„Vyzkoušela jsem si to na vlastní kůži - se stejným výsledkem. Samozřejmě ne v Glasgowě, ale tady, v Edinburghu. Bylo to po Keithově smrti. Všichni mi říkali, že mám chodit ‚mezi lidí‘, a tak jsem zkusila kroužek poezie.“

„Máš ráda básně?“

„Moc.“

„Které autory čteš nejraději?“

„Když jsem zamilovaná, tak Elizabeth Barrettovou-Browningovou. Když se trápím, Phillipa Larkina.“

„Není ti pak ještě hůř?“

„Je,“ usmála se Tansy. „Ale pokračuj.“

„Po čase jsem začal pracovat v Nemocnici královny Charlotty na oddělení popálenin.“

„Takže přímo ve svém oboru,“ doplnila Tansy.

„Svým způsobem ano,“ přikývl MacLean. „Ale vracet se ke zdlouhavým a bolestivým transplantacím kůže bylo dost hrozné. Po všech těch zázracích s *Cytogermem*...“

„Možná je to hloupost, ale...“

„Ptej se.“

„Copak neexistoval žádný způsob, jak vyšetřit, zda pacient nemá v těle ‚spící‘ rakovinné buňky?“

Na MacLeanově tváři se objevil úsměv. „Není to vůbec hloupost. Sám jsem si tuhle otázku položil aspoň tisíckrát, ještě v Ženevě, ale jediná možná odpověď zněla ne.“

„To je riziko tak vysoké?“

„Nemohli jsme přijít s ničím uspokojivějším, než s naší statistikou, a ta říkala, že z dvanácti pacientů jeden zemřel kvůli

vedlejšími účinkům medikamentu. S takovými výsledky si žádná farmaceutická společnost nedovolí požádat o registraci léku. A žádný vládní úřad, ve kterém sedí normální lidé, ji neudělí. Ovšem...”

Tansy čekala, že MacLean dokončí větu, ale on viditelně váhal. „Dopověz to,“ pobídla ho.

„Z čistě osobního hlediska, pokud by v cestě nestály žádné zákonné překážky a já bych měl po úraze k nepoznání zohyzděnou tvář, pak bych asi kývl. Úplné uzdravení by za ten risk stálo.“

„Myslela jsem si to,“ řekla Tansy. „Proč potom *Lehman Steiner* zastavil všechny další výzkum?“

„Nejspíš proto, že z právního hlediska by to s sebou neslo spoustu problémů. A kromě toho by jim *Cytogerm* nepřinesl žádný zisk, protože by se nemohl používat v kosmetické medicíně. Vlastně by měl své použití pouze u nejhorších případů popálenin.“

„To ale nevysvětluje, proč se firma snaží zahladit všechny stopy,“ namítla Tansy.

„Ne, nevysvětluje,“ souhlasil MacLean. „Měl jsem dost času o tom přemýšlet, ale nejsem o nic blíže odpovědi, než jsem byl na počátku.“

„Jsou peníze u každého nového léku tím hlavním?“ zeptala se Tansy.

„Krátce a stručně - jsou,“ odpověděl MacLean. „Můžeš mít ty nejlepší úmysly, ale i firma vyrábějící léčiva musí především vydělávat. Takový je život. Slušné firmy vedle toho přispívají na charitu a neslušné nepřispívají na nic, ale pro všechny je na prvním místě zisk.“

„Nikdy jsem nedokázala pochopit, jak můžou farmaceutické firmy sobecky sedět na horách léků, když na světě umírají tisíce lidí, kterým by jejich medikamenty mohly zachránit život.“

„To je trochu zjednodušený pohled,“ poznamenal MacLean. „V našem světě nemůžeš rozdávat léky zadarmo, stejně jako nemůžeš rozdávat televizory.“

„Říkáš to tak, jako bys všechny ty koncerny hájil,“ posteskla si Tansy.

„Jsem realista. Kdyby mě poslední tři roky nenaučily ničemu jinému, pochopil jsem aspoň tohle. Rozdávat léčiva zdarma a ze svého si může dovolit jenom vláda.“

„Tak proč to nedělá?“

„To nevím,“ přiznal MacLean bezradně.

Tansy se omluvně usmála. „Promiň, že tě takhle trápím. Pokračuj. Vyprávěl jsi, jak jsi začal pracovat v nemocnici.“

„Všechno vypadalo dobře, ale pak se celý ten horor rozjel nanovo. Byl srpen, jeden z těch překrásných letních večerů, kdy je vzduch nehybný a tráva zelená; stromy se prohýbaly pod tíhou listů a svět se podobal klidnému přístavu. Kolem sedmé sprchlo, ale jen tolik, aby se zalily květiny a tráva svěže voněla. Někdy v devět jsem odešel z nemocnice a zamířil k domovu. Bylo mi fajn. Když jsem zahrnul do ulice, ve které jsem bydlel, všiml jsem si muže na protějším chodníku. Díval se do výlohy. Ušel jsem ještě asi padesát metrů, než mi došlo, že už jsem ho viděl.“

„Znals ho?“

„Ne, ale nepotkali jsme se poprvé. Předchozího večera stál před stejnou výlohou.“

„Třeba čekal na autobus,“ nadhodila Tansy.

„Taky jsem zvažoval všechny možnosti. Ale den předtím jsem se vracel domů v jinou dobu, takže nemohl čekat na stejnou linku. Doyle a Leavey mě naučili být ve střehu. Musel jsem počítat s tím, že je od *Lehmana*.“

„Jak jsi zareagoval?“

„Nejdřív jsem zpanikařil,“ přiznal MacLean. „Nemohl jsem uvěřit, že po mně ještě pořád jdou. A co víc - *nechtěl* jsem tomu uvěřit. Skočil jsem do autobusu a jel do města, abych získal čas k přemýšlení. Asi dvě hodiny jsem jen tak bezcílně bloumal a vymýšlel stovky nejnevinnějších důvodů, proč mohl ten člověk čekat před mým bytem, ale v hloubi duše jsem věděl, že jsou všechny falešné.“ Tansy mu položila ruku na rameno.

„Vrátil jsem se zpátky a k domu jsem se přiblížil úzkou ulicí, která vedla podél zadní části veřejného parku. Park se nacházel v těsném sousedství bloku, v němž jsem bydlel, takže mě nikdo neviděl přicházet. Ani mě nepřekvapilo, že ten člověk pořád stojí v

protějším vchodu. Neobtěžoval se jezdit se mnou autobusem do města. Věděl najisto, kde bydlím a že se vrátím. Sledoval mě už nějakou dobu. Připravoval se, studoval moje zvyky, nespěchal; čekal na vhodnou příležitost. Tohle nebyl žádný skinhead mávající vlajkou. Měl jsem před sebou profesionála, a to mě vyděsilo. Nick Leavey vždycky říkal: „Z chuligánů v kožených bundách si nic nedělej. Takoví se prodávají v automatech v balíkách po pěti. Dáš jednomu do nosu a ostatní budou pelášit domů ke svým vláčkům. Opravdický profík vypadá jako bankovní úředník. Nemusí se tvářit jako bouchač. Dobře ví, že být nenápadný je výhoda.“

„Šel jsi na policii?“ zeptala se Tansy.

„Říkat glasgowským policajtům, že mě někdo sleduje?“ MacLean se usmál a zavrtěl hlavou.

„Mohls jim povyprávět všechno od začátku,“ namítla Tansy.

„Zkoušel jsem to už v případě švýcarské a francouzské policie - a ta naše není jiná. Žádný policista na světě nepřede blahem, když musí šťourat do establishmentu - a *Lehman Steiner* byl jeho součástí. Pro strážce zákona je mnohem jednodušší odepsat jednoho člověka jako cvoka, než chřestit okovy v salonech mocných a vlivných.“

Tansy se to nezdálo. „Myslím, že jim křivdíš.“

„Jak jsem řekl, jsem realista.“

„Takže na policii jsi nešel.“

„Ne.“

„Ale evidentně jsi přežil. Jak se ti to podařilo?“

„Ten chlápek mě podcenil. Dopustil se jediné chyby a vlastně to ani chyba nebyla. Obhlédl si terén, zjistil, kdo jsem, kde bydlím a kde pracuju. Nemohl vědět o mém ročním tréninku u Doylea a Leaveyho. A taky netušil, že jsem si ho všiml. Bylo na čase zúročit v praxi to, co mě naučili mí přátelé.“

„Jak ses při tom cítil?“ zeptala se Tansy.

„Měl jsem hrozný strach,“ přiznal MacLean. „Cítil jsem se, jako kdybych se naučil plavat podle příručky a teď měl poprvé skočit do vody.“

„Umím si to představit,“ přitakala Tansy.

„Ne, neumíš,“ zarazil ji MacLean bez úsměvu. „Úmyslně jsem každý den chodil do práce jinudy, aby mě nemohl sejmout cestou.“

Pokoušet se o něco přímo v nemocnici by bylo příliš riskantní. Tímhle způsobem jsem ho přiměl, aby udeřil přímo v bytě, to znamená večer. Čtyři večery po sobě jsem zpoza závěsu sledoval, jak stojí ve vchodu do krámu na druhé straně ulice. Pátý večer si s sebou nesl aktovku a já jsem věděl, že to přijde.“

„To napětí muselo být nesnesitelné,“ podotkla Tansy soucitně.

„Když jsem viděl, jak přechází ulici a vchází do domu, myslel jsem, že budu zvracet. Potom stiskl zvonek. Byl jsem tak ochromený strachem, že musel zazvonit ještě jednou. Pomalu a jakoby nic jsem otevřel dveře. Sázel jsem na to, že profík nebude střílet na chodbě domu. Představil se jako pan Miller, zástupce Zaopatřovací pojišťovny. A jestli prý nechci uzavřít životní pojistku.“

„Pěkně děkuju,“ hlesla Tansy.

„Dobrý nápad,“ připustil MacLean. „Podal mi vizitku a já jsem dělal, že si ji беру. Místo toho jsem ho chytil za zápěstí, zkroutil jsem mu ruku za záda a zlomil mu ji.“

Tansy zkřivila obličej.

„Zareagoval dobře, to se mu musí nechat. Vypálil druhou rukou a málem mi urazil hlavu. Naštěstí mě Leavey naučil, že nesmím nikdy polevit v ostražitosti, dokud ten druhý neleží na zemi. Srazil jsem ho a vtáhl do bytu.“

Tansy to šokovalo. „Ale nezabíls ho?“ ujistila se.

„Ne. Byl v bezvědomí. Prohledal jsem ho a v kufříku jsem našel pistoli. Měla nasazený tlumič. Jinak u sebe neměl nic, podle čeho bych ho mohl identifikovat. Počkal jsem, až přijde k sobě, pak jsem mu strčil pod nos jeho vlastní bouchačku a pobídl ho, aby všechno vyklopil.“

„Přiznal se, že ho najal *Lehman Steiner*?“

„Nepřiznal se vůbec k ničemu,“ odpověděl MacLean. „Dokonce jsem měl pocit, jako by mu to celé bylo tak trochu k smíchu.“

„K smíchu?“ zvolala Tansy.

„Já vím, zní to divně,“ připustil MacLean. „Mně se třesou ruce, srdce mi bije stopadesátkrát za minutu a on tam sedí s přeraženou rukou a jen se všemu rezignovaně usmívá.“

„Přece ti musel něco říct,“ namítla Tansy.

„Nic, co by dávalo smysl. Povídal jenom: Překvapil jste mě, doktore, ale nebude vám to nic platné. Nemůžete vyhrát. *Der Amboss* je silnější.“

„Co to znamenalo?“

MacLean pokrčil rameny. „Nemám zdání.“

„Zavolal jsi policii? Měls hmatatelný důkaz - útočnicka s pistolí.“

„Pokusil jsem se o to,“ řekl MacLean.

Tansy se na něj nechápavě podívala.

„Šel jsem do haly k telefonu, ale sotva jsem vyťukal dvě čísla, ucítil jsem na tváři průvan. Někdo otevřel okno. Utíkal jsem zpátky do pokoje a zjistil jsem, že host odešel.“

„Utekl?“ zeptala se Tansy.

„V podstatě ano,“ odpověděl MacLean. „Bydlel jsem ve čtvrtém patře... Když jsem se vyklonil, spatřil jsem ho ležet na ulici.“

„On vyskočil z okna?“ vykřikla Tansy v hrůze. MacLean přikývl.

„Ale proč?“

„Ze strachu,“ odpověděl.

„Čeho se bál?“

„Znovu říkám - nemám zdání.“

„A cos pověděl policii?“ vyzvídala Tansy.

„Nic. Jeho pád nikdo neviděl. Zavřel jsem okno a spoléhal na to, že nikdo neví, že vyskočil z okna mého bytu. Aktovku i pistoli jsem schoval, seděl jsem a čekal.“

„Museli u tebe zazvonit policisté.“

„Byli velmi zdvořilí. Zeptali se, zda znám jistého pana Henryho Millera, a já jsem odpověděl záporně.“

„Na nic víc se tě nevyptávali?“ užasla Tansy.

„Nezapomeň, že pro mě jsem byl doktor McLean, ztělesněný pilíř společnosti,“ zdůraznil, jakoby na důkaz svého dřívějšího tvrzení o vztahu policie a establishmentu.

„Pořád ti ale zůstala pistole v aktovce.“

„Přidal jsem k ní dvě cihly a hodil jsem celý ten krám do řeky.“

„Mluvíš tak, jako bys byl sám jedním z těch ‚profesionálů‘,“ utrousila Tansy.

MacLean si ji změřil pohledem, který dával tušit, že řekla něco, co neměla. „Promiň, nemyslela jsem to tak...“ začala se omlouvat, ale

Maclean zavrtěl hlavou a zarazil ji. Cítila, že chce něco říct, ale jako by se nemohl rozhodnout. Mlčky se jej snažila povzbudit.

Konečně promluvil: „Do jisté míry jsem byl opravdu jako oni. Doyle a Leavey mě leccemu naučili a ve zkoušce jsem obstál, jenže...“

„Pokračuj,“ vybídla ho Tansy jemně.

„Jenže to bylo všechno nanic. Uměl jsem v tom chodit, ale cítil jsem se hrozně...“ řekl a pohlédl na Tansy široce otevřenýma očima, jako by prosil o pochopení. „Víš, jak dlouho jsem pak zvracel na záchodě? Prožíval jsem znovu a znovu každou minutu souboje s tím mužem. Byl jsem přece Sean MacLean, lékař, ne nějaký zabiják. Nemohl jsem spát, nemohl jsem jíst. Nakonec jsem se zeptal sám sebe, co budu dělat dál - a odpověď mě moc nepotěšila. Mohl jsem jen čekat, až se objeví další vrahoun v šedivém obleku a celá hra začne nanovo. Konec jsem tomu všemu mohl učinit jedině já sám. Chápeš?“

Tansy napadlo, že nikdy neviděla v ničích očích tolik bolesti. „Obávám se, že chápu,“ řekla tiše. „Je hrozné, že ti něco takového říkám, ale chápu. Právě jsi mi popsal dokonalé peklo.“

„To je správné slovo,“ přitakal MacLean.

„Takže ses rozhodl pro sebevraždu,“ dodala Tansy polohlasem.

„Rozhodl jsem se, že nechám příštího vraha, aby to udělal za mě. Spočítal jsem si, že když nebudu nikam utíkat, nepotrvá dlouho a nějaký se objeví. Chtěl jsem mu ulehčit práci. Bude to rychlé, říkal jsem si, a bezbolestné.“

„Dočkal ses?“

„Po necelých čtrnácti dnech. Okamžitě jsem si ho všiml. Vstoupil jsem do nemocniční jídelny a on tam seděl a luštil křížovku v *Timesech*. Skvělý oblek, nevтіravá kravata, brýle. Vypadal jako dokonalý úředník.“

„Například z banky,“ nadhodila Tansy.

„Například z banky,“ přikývl MacLean. „Od té chvíle jsem najel na pravidelný každodenní režim, abych mu provedení celé akce co nejvíc usnadnil. Dokonce jsem si vybral vhodné místo.“

„Vhodné místo?“ vyjekla Tansy.

„Večer co večer, přesně v devět, jsem vyšel z bytu, dal si sklenku v místní hospodě a šel se projít k řece. Bylo to tmavé, odlehlé místo a v tu dobu tam skoro nikdo nechodil. Nemohl si vybrat lepší flek.“

„A proč sis ho vybral ty?“

„Líbilo se mi tam. Byl tam klid a mír. Stromy, tráva, řeka - všechno, co mám rád. Místo jako stvořené k umírání.“

„Ale tys nezemřel,“ konstatovala Tansy.

„A dodnes nevím proč,“ přiznal MacLean.

„On to ani nezkusil?“

„Ale ano, zkusil,“ opáčil MacLean nezúčastněně. „Dokonce jsem slyšel výstřel. Samozřejmě, měl pistoli s tlumičem, ale stejně jsem ji slyšel. Navíc jsem zůstal stát jako idiot a čekal, až zhasnou světla - ale nic se nestalo.“

„Minul?“

„Připadalo mi nemožné, aby se profík na takovou vzdálenost netrefil.“

„A dál?“

„V hlavě jsem měl zmatek a ztratil jsem nervy. Právě jsem poznal, co to je, stát před popravicí četou, a nechtěl jsem to zažívat podruhé. Vzal jsem nohy na ramena a zastavil se až doma, když za mnou bezpečně zapadl zámek. Vzpomínám si, jak jsem stál potmě opřený o dveře, cítil, jak mi po tváři stéká pot, a snažil se tolik nefunět, abych zaslechl jeho kroky na schodech.“

„Sledoval tě?“ vydechla Tansy.

MacLean zavrtěl hlavou. „Druhý den přinesly noviny zprávu, že u řeky našli mrtvolu muže.“

„Takže zastřelil nepravou oběť?“ vykřikla Tansy překvapeně.

„Nejdřív jsem si to taky myslel. Nikoho jiného jsem tam sice neviděl, ale jiné vysvětlení mě nenapadlo. Podle novin u sebe mrtvý neměl nic, podle čeho by ho identifikovali, a tak policie zveřejnila jeho popis. Připadal mi povědomý.“

„Povědomý?“

MacLean se nenechal přerušit. „Zašel jsem do městské márnice. Namluvil jsem jim, že popis trochu sedí na mého souseda, kterého jsem už pár dnů neviděl, a oni mi ukázali tělo.“

„Kdo to byl?“ zajímala se Tansy.

„Bankovní úředník osobně.“

Tansy spadla čelist. Zavrtěla hlavou, jako by se s tím nemohla vyrovnat. „Chceš říct, že střelil sám sebe?“

„Zezadu do týla? To těžko,“ zapochyboval MacLean. „Někdo mu pomohl.“

„Ale kdo?“ Tansy se už téměř nedostávalo slov.

„Nejpravděpodobnější vysvětlení, jaké mě napadlo, bylo, že se na mě chystali dva - po krachu prvního pokusu před dvěma týdny by to bylo logické - a jeden z nich omylem zastřelil druhého.“

„Tomu jsi ale nevěřil ani ty sám,“ poznamenala Tansy.

„Ne, jenže v té době už mně to bylo jedno. Dal jsem výpověď, uspořádal jsem si své věci, jak se říká, a prvním vlakem jsem odjel do Londýna.“

„Znovu na útěku.“

„Jen dočasně,“ upřesnil MacLean. „Potřeboval jsem se natolik sebrat, abych to dokázal provést sám. Přemýšlel jsem, jestli toužím před smrti ještě něco vidět, a zjistil jsem, že ano. Táhlo mě to do míst, kde jsem prožil mládí, kde jsem vyrostl; chtěl jsem vidět svoje staré školy, parky, kanál.“

„A když ses toulal, zachránil jsi Carrie,“ doplnila Tansy.

MacLean přikývl. „Teď už víš všechno.“

Tansy chvíli mlčela. Pak k němu zvedla oči a zhluboka se nadechla. „To je tedy historie, pane doktore.“ Štafetu mlčení převzal opět MacLean. Tansy ho uchopila za obě ruce a zašeptala: „Co dál, Seane? Co se bude dít teď?“

MacLean uhnul pohledem a tiše řekl: „Nic se nezměnilo, Tansy. Tam venku se pořád vznáší noční můra. Jen jsem si vybral pár dnů volna, nic víc.“

„Zůstaň,“ zaprosila Tansy. „Zůstaň u Carrie a u mne.“

MacLean smutně zavrtěl hlavou. „Nemůžu. Přinesl bych do vašeho domu smrt, jako jsem ji přinesl Juttě. Oni mě najdou.“

„Naši tě jenom proto, žes vystupoval pod svým pravým jménem a pracovals v medicíně. Dana Morrisona nikdo nenajde. Můžeš se jím znovu stát!“

„To by nebylo správné,“ namítl.

„Nesmysl!“ vykřikla Tansy. „Zůstaň!“

MacLean zvedl ruce v obranném gestu. „Zadrž! Musím vědět, proč tohle všechno děláš... Musím to pochopit.“

Tansy se mu zahleděla do očí. „Sama vlastně nevím. Ale vím, že je to správné.“

MacLean přemýšlel. Ten okamžik se zdál být nekonečný.

„Zkus to!“ naléhala.

MacLean zakolísal a pak kývl.

Chladnou a nevlídnou zimu vystřídalो nesmělé skotské jaro. Z větví stromů rostoucích nad kanálem pučely pupeny a v kapkách deště jiskřilo slunce. Probouzející se zahrada u malého bílého domku volala po ochotných rukou a MacLean s Carrie je rádi přiložili k dílu. Uplynulé tři měsíce napravily mnohé z toho, co se předtím v MacLeanově mysli pochroumalo. Znovu se naučil smát, z očí mu zmizel výraz štvance a tváře měl opět plné. Všichni tři našli společně štěstí a spokojenost, které si žárlivě střežili před vnějším světem, jako by se báli, že by všechno hezké mohlo v příštím okamžiku zmizet jako ranní mlha. Nedělali si žádné plány a nikdo nehovořil o budoucnosti.

Tansy se postupně přestala stýkat s kroužkem starých přátel. MacLean si to vyčítal, ale ona trvala na svém. „Víš, jak tě jednou za mými zády nazval jeden z nich?“ ptala se. „Prý jsi moje těžká váha!“

MacLeanovi to bylo k smíchu tím víc, čím víc Tansy zuřila. „Co chceš, jsem sezónní dělník,“ škádlil ji.

„Ale máš víc inteligence než oni dohromady!“ vybuchla Tansy. „Jsi slušnější, něžnější a...“ došla jí slova.

MacLean ji objal. „No tak,“ konejšil ji, „nebuď na ně taková. Jsou to jenom lidé. Potřebují někoho, ke komu by mohli vzhlížet, a někoho, na koho se můžou dívat svrchu. A ke všemu nejspíš žárlí na to, jak je nám spolu dobře.“

Tansy mu zabušila pěstmi do prsou a s hranou zlosti si postěžovala: „Ksaku... proč musíš mít vždycky pro každého pochopení?“

A oba propukli v smích.

Carrie si už zvykla, že se dům často otřásá smíchem. Líbilo se jí to, byla šťastná. A ze všeho nejvíc byla vděčná MacLeanovi za to, jak s ní nemluvil. Při rozhovoru s ní neměnil hlas, nedělal obličej

ani neříkal hlouposti jako většina dospělých. Dalo se s ním povídat a klást mu otázky. Vždycky rozumně odpověděl. Nezačal se smát ani ji hladit po hlavičce, jako to vždycky dělával strýček George, a taky ji v jednom kuse nešimral na bříšku jako teta Jane.

MacLean ji měl rád. Díky ní znovu vnímal kanál dětskýma očima. *Kanál Unie* se táhl od nádrže v srdci Edinburghu až do Falkirku, malého města ležícího asi třicet kilometrů na západ. Nákladní čluny se po něm přestaly plavit už v době, kdy MacLean nebyl na světě, a vodní tepna se proměnila v nevyhlášenou přírodní rezervaci. Úsek v blízkosti města sloužil školám všech stupňů jako sportoviště. Děti se tady učily pádlovat a svědomití studenti na veslicích zabírali vesly v udaném rytmu, zatímco trenér v teplákové soupravě jel po břehu na kole a křičel na ně jízlivosti.

Sobotní rána zasvětili Carrie a MacLean pravidelným objevitelským výpravám. Vyzbrojeni zavařovací láhví a sítkami na dlouhých bambusových hůlkách prohledávali les v okolí domku i břehy kanálu a nosili domů záznaky přírody. Tansy jim pak uvařila horkou čokoládu a reagovala patřičným „jů“ a „ach“, když Carrie ve žlutém kabátku a oblíbených červených holínkách stála uprostřed kuchyně a držela jí přednášku.

MacLean přednášky zbožňoval. Pokaždé se opřel o zárubeň dveří a obdivoval její živý projev, občas mile zpestřený dětským přerázkou. S Tansy si vyměňovali pohledy, čas od času se pod nějakou záminkou vmísili do hovoru a opatrně, aby se přednášející neurazila, opravili to či ono slovo. Carrie se činila a její znalosti i sebedůvěra očividně rostly.

Rovněž MacLeanův vztah k Tansy se dále upevňoval. V podstatě neminul den, aby jeden nebo druhý z nich neobjevil u svého partnera novou vlastnost nebo náklonnost, která ještě prohloubila už tak dost hluboké city, jež k sobě chovali. Ani Tansy, ani MacLean se přitom nesnažili zapomenout na minulost. Tansy otevřeně hovořila o svém životě s Keithem a on jí zase vyprávěl o Juttě. Působilo to na něj blahodárně. Žal se v obou případech přetavil v krásné vzpomínky na dávné časy. Svůj vztah v žádném případě nevnímali jako náhražku.

Přesto si na samém počátku řekli, že budou nadále žít jako dva nezávislí lidé. Chtěli tak předejít tlakům, které by mohly být

jednomu z nich nebo oběma nepříjemné. MacLean dostal vlastní pokoj a Tansy zůstávala v tom svém. To neznamenal, že spolu nežili jako muž a žena: při citech, které k sobě navzájem chovali, to jinak ani nešlo. Avšak noční návštěvy v pokoji toho druhého měly o to příjemnější příchut' zakázaného ovoce.

Oddělené pokoje se osvědčovaly zejména v obdobích, kdy jeden nebo druhý toužil po samotě. Byly to svatyně, do nichž se nesmělo vstoupit bez pozvání. Zpočátku potřeboval soukromí především MacLean, jehož trápily opakované návaly výčitek, že dělá něco špatného a přivolává na Tansy a na její dcerku neštěstí. Časem však tyto strachy začaly odeznívat. Velkou zásluhu na tom měla Tansy, která mu znovu vrátila klid. Nad Seanem MacLeanem a jeho temným světem znovu zvítězil Dan Morrison. Byl jen námezdním dělníkem, který tvrdě dřel za mizernou mzdu, ale uvnitř na tom byl mnohem lépe než dřív.

6

MacLean otevřel oči a uvědomil si, že je sobota, den Cariiných expedic. Chvilí mu nešlo do hlavy, proč ho Carrie ještě nevzbudila, ale pohled na budík mu prozradil, že je teprve sedm. Mezerou mezi závěsy prosvítal paprsek slunečního světla, poskakoval mu po obličejí a snažil se ho vyhnat z postele. Byl rád, že je venku hezky. Dohoda o výpravách, kterou s Carrie uzavřeli, platila bez ohledu na povětrnostní podmínky, a MacLean dával přednost slušnému počasí. Při minulých třech expedicích lilo.

Vyklouzl z postele, aby neprobudil Tansy, a přetáhl jí pokrývku přes rameno. Trochu se zavrtěla, ale on ji konejšivým „pššš“ zase ukolébal. Chvilí zůstal sedět a díval se na ni. Říkal si při tom, jak spokojeně vypadá a jak hodně teď pro něj znamená. „Miluju vás, paní Nielsenová,“ zašeptal.

Pak šel do kuchyně a zapnul elektrickou konvici. Než se voda na kávu uvařila, vyhlížel z okna. Žluté jarní slunce jasně ozařovalo

mokřiny porostlé rákosem, které se táhly za domem. Stébla se pohupovala v lehkém vánku jakoby na pokyn neviditelného dirigenta a po obloze plynuly bílé načechrané obláčky. Zdálo se, že bude hezky.

MacLean právě dopíjel kávu, když do kuchyně vešla Carrie s obligátním plyšovým medvědem v ruce. „Je sobota!“ oznamovala.

„Pst, vzbudíš mámu!“ napomenul ji MacLean.

Carrie nahrabila ramena, přitiskla si prst k ústům a zdárně napodobila přehnaně provinilý výraz. Pak začala opatrnými a dlouhými kroky obcházet místnost.

MacLean se usmál a zeptal se, jestli jí má udělat snídani. „Ano, prosím,“ odpověděla s hlasitostí jevištního šepotu.

„Dobře, Carrie, ale nemusíme to přehánět,“ řekl.

Carrie se uchichtla a sedla si ke kuchyňskému stolu. MacLean jí do misky nasypal vločky a zalil je mlékem z lednice. Carrie sesbírala několik rozsypaných vloček ze stolu a strčila si je do pusy. „Myslíš, že dneska chytíme chobotnici?“ zajímala se.

„Nemyslím,“ odpověděl MacLean.

„Proč ne?“

„Protože v kanále žádné nežijí.“

„Hm,“ zahučela Carrie, ale odpověď ji zřejmě uspokojila. Když dojedla, poslal ji MacLean do koupelny, aby si dřív, než se oblékne, umyla ruce a obličej a vyčistila si zuby. Upozornil ji, že si pak zkontroluje, zda má čisté uši. Carrie se vrátila už oblečená: na sobě měla nepromokavý kabátek a nezbytné holínky.

MacLean udělal z kontroly uší velkou hru a nakonec prohlásil: „Mohla by sis v nich pěstovat brambory!“

„Ne, nemohla,“ bránila se Carrie. „Myla jsem si je!“ MacLean připustil, že by mohla mít pravdu.

„Hej, vy dva, kvůli čemu se tam tak hádáte?“ ozvala se Tansy z ložnice.

MacLean a Carrie si vyměnili provinilé pohledy. „Promiň, nechťeli jsme tě probudit. Kávu?“

„Ano, kávu prosím,“ odpověděla Tansy ospale.

Carrie přiskákala k její posteli a oznamovala jí žhavé novinky. Za chvíli se objevil i MacLean s hrnkem kávy. Tansy se opřela o loket a vzala hrnek do ruky.

„Strýčku Dane, půjdeme už?“ žadonila Carrie.

„Myslím, že bychom mohli,“ přisvědčil MacLean a pátravě se zadíval na Tansy, jako by se ptal, zda jim v tom nic nebrání.

Tansy se usmála a řekla: „Tak běžte. A ať se vám daří.“

Carrie jí dala velkou mokrou pusou a odběhla. „Vrátíme se brzy,“ řekl MacLean.

MacLean nesl bambusové hole se sítkami a Carrie ho vedla. Rozhrnovala vysokou trávu, která byla místy vyšší než ona sama, a každou chvíli se ohlížela, aby se ujistila, že jde pořád za ní. MacLean si dodnes vzpomínal, jaké to je, být takhle malý a plížit se vysokou trávou v mihotavých pablescích slunečního svitu. Člověka se zmocňuje klaustrofobie, čichá pach vlhkého rákosí a drsné stvoly ho škrábou do tváře. Když konečně došli na navigaci kanálu a octli se na volném prostranství, Carrie samou radostí dvakrát poskočila. Pak se obrátila a usmála se na něj.

Šli tak dlouho, dokud se vysoký travnatý břeh nezměnil v kamennou rampu, po níž mohla i Carrie bezpečně sestoupit k vodě. Lehla si na břicho a zahleděla se do ní. MacLean si dřepel vedle ní.

I on chvílemi hleděl do vody, ale víc ho zajímalo, jak se Carrie tváří. Vyzařovalo z ní hluboké soustředění. Chtěla se dozvědět všechno o světě, který byl pro ni nový a plný divů.

Vzhlédla k MacLeanovi, ale pak její pozornost upoutalo něco jiného a ona se zahleděla kamsi přes jeho levé koleno.

„Tamhle je zase ten pán,“ utrousila a znovu se otočila k vodě, aby do ní ponořila láhev.

MacLean si nejdřív myslel, že se přeslechl. Podíval se tím směrem, ale nic neviděl. Avšak v zádech mu už mrazilo nepříjemnou předtuchou.

„Jaký pán, Carrie?“ Než se zeptal, musel si odkašlat, tak se mu svíralo hrdlo.

„Ten pán, co stál u zábradlí před školou.“

„Pověz mi o něm, Carrie,“ vybídl ji MacLean.

Holčička nejdřív nereagovala a usilovně se snažila vlákat do láhve jakéhosi vodního živočicha.

MacLeanovi bušilo srdce jako o závod. Nevydržel čekat. „Pověz mi o tom pánovi, Carrie,“ vyzval ji ještě jednou, tentokrát o něco přísněji.

Carrie postřehla nezvyklý tón v jeho hlase. Znepokojilo ji to a nejistě na něj pohlédla.

„Řekl ti něco, Carrie?“ naléhal MacLean.

„Ptal se mě na tatínka.“

„A cos mu řekla?“

„Že tatínek je v nebíčku.“

Její dětská odpověď mu prozradila, že ji vyděsil. Hleděla na něj s nejistotou v očích. Vzal ji do náruče, pevně ji objal a ona mu položila hlavu na rameno.

„Co se stalo, strýčku?“ zeptala se.

„Nesmíš mluvit s cizími lidmi, Carrie,“ napomenul ji.

„Promiň, strýčku Dane.“

MacLeanovi se v hlavě rojily všemožné nepříjemné myšlenky. Snažil se je zahnat a najít pro všechno normální vysvětlení. Ten muž mohl bydlet někde poblíž, vyzvedával ze školky vlastní dítě a náhodou se Carrie zeptal, kde má tatínka. Když tato verze příliš nezabrala, přešel MacLean k méně nevinným variantám: chlap byl úchylné individuum potloukající se kolem školních hřišť. Třetí možnost zastiňovala slunce jako těžký mrak: neznámý pracoval pro firmu *Lehman Steine*,: Firma se dostala MacLeanovi na stopu a horor začíná nanovo.

„Je ti něco, strýčku?“ zeptala se Carrie.

Podíval se na ni a pokusil se o povzbudivý úsměv. „Jak ten člověk vypadal, Carrie?“

„Byl starý.“

Takže v jakémkoli věku nad osmnáct let, pomyslel si MacLean. „Víc mi říct nemůžeš?“

„Vypadal tak trochu jako strýček George,“ řekla Carrie hloubavě.

„A jak vypadá ten strýček George?“

„Důležité.“

„Důležité?“

„Má na starostí řízu peněz, říká máma. Strýček pracuje v bance.“ Měl na sobě oblek s kravatou, napadlo MacLeana. To z něj sice ještě nedělalo jednoho z Leaveyho „profesionálů“, ale zcela vyloučit se to nedalo.

Když se vraceli po navigaci domů, zdálo se mu, že má nohy z olova. Kráčet těsně za Carrie a v hlavě měl zmatek. Nedokázal se soustředit na nic z jejího povídání. Obviňoval především sám sebe. Bláhově uvěřil, že může začít žít nový život, a teď bude platit za svou hloupost. Pokud by tady byla sebenaprávděpodobnější možnost, že ho znovu vypátral *Lehman Steiner* musel by od Tansy a Carrie okamžitě odejít. Znamenaly pro něj příliš mnoho, a kdyby zůstal, vystavil by je obrovskému riziku. Ale tohle všechno měl vědět dávno. Jak jen mohl být tak pitomý!

Carrie se zastavila a znovu se zadívala do vody. Hleděl na ni s vědomím, že tohle je jejich poslední expedice. Ty tam byly všechny sny o tom, jak bude Carrie vychovávat. A láska, kterou začal pociťovat k Tansy, se ukázala být krutým žertem osudu, poslední ranou. Musí odtud, a to rychle.

Carrie pochopila, že něco není v pořádku. Nevěděla co, ale zkušenost jí říkala, že s dospělými je to vždycky stejné: zmlknou a neposlouchají, co jim člověk povídá. Ani strýček Dan se dnes neoddával objevitelské vášni naplno jako jindy. Dokonce se ani neobtěžoval podívat, co chytila do sklenice, a v jednom kuse se koukal na hodinky.

Měla trochu strach. Nejradši by se rozplakala, ale sama nevěděla, proč vlastně plakat. Když jí MacLean oznámil, že je čas k návratu, neprotestovala, ale ani neběžela první, jak to mívala ve zvyku. Šla vedle něj, držela se ho za ruku a čas od času k němu vzhlédla. Doufala, že se na ni povzbudivě usměje. MacLean vnímal teplo její dlaně a přál si, aby tento okamžik trval co nejdéle. V duši měl smutek a divokou zlobu.

Tansy se otočila od dřezu, ve kterém škrábala brambory, a čekala, že ji Carrie zahrne přívalem informací, ale nic takového se nestalo. Dcerka se jen usmála a beze slova postavila láhev na kuchyňský stůl. Ani v MacLeanových očích nenalezla Tansy odpověď, jen temnotu.

Čekala, jestli jí něco řekne, a voda z mokrých rukou jí odkapávala na podlahu.

MacLean poprosil Carrie, aby uklidila síťky do zahradního domku, a ona mlčky poslechla. Jen co se vzdálila, pověděl Tansy o muži od kanálu. Tansy se snažila celou věc zlehčit, ale pohled do MacLeanovy tváře jí prozradil, že se obává nejhoršího. „Musím pryč,“ prohlásil, „pokud vás nechci ohrozit.“

Zoufalá Tansy usilovně hledala argumenty. „Nemůžeš jen tak zmizet z našich životů. Určitě existuje i jiné řešení. Vždyť ani nevíš, jestli je ten člověk opravdu tím, za koho jej považuješ.“

Hovor utichl, jakmile se Carrie vrátila. I ona se připojila ke všeobecnému mlčení a Tansy, jejíž pohled úpěnlivě prosil, ji poslala, aby si šla svléknout kabátek a vyzout holínky. Carrie poslechla i tentokrát beze slova.

„Nebo vám nestojíme za to, abyste za nás bojoval, pane MacLeane?“ navázala Tansy.

MacLean se tvářil zničeně. „O tohle přece vůbec nejde...“ začal, ale Tansy jej přerušila.

„Ale ano, jde právě o to! Než odcváláš za soumraku jako dobrovolný mučedník, měl bys aspoň zjistit, kdo to je. Nebo ti na nás nezáleží?“

„Samozřejmě že záleží,“ odsekl MacLean, kterého její slova popíchla.

„Tak toho chlapa najdi! Zjisti, kdo to je a co je zač. A jestli se ukáže, že patří k těm tvým ‚profesionálům‘, tak se mu postav. Říkals sám, že to dokážeš. Bojovat, pane MacLeane, ne jenom pořád utíkat! Bij se za nás!“

MacLean váhal. Tansy ho ťala do živého. „Ale to riziko, kterému vás vystavuju...“ namítl.

„Když to zvládneš ty, zvládneme to taky. Neříkal jsi, jak moc znamenáme jeden pro druhého?“

„Ano, to je pravda.“

„Výborně,“ prohlásila Tansy a oči jí ještě stále žhnuly vzrušením. „Takže čím začneme?“

Po sebevražedném smíření, které ještě před chvílí pociťoval, v něm náhle nebylo ani stopy. Tansy a Carrie ho potřebovaly a on

potřeboval je. Najde toho člověka, zjistí, kde se tady ksakru vzal, a jestli se ukáže, že pracuje pro *Lehmana*, pomáhej mu pámbu.

Tansy si myslela, že MacLean ihned vyrazí na pátrací akci, ale on se rozhodl vyčkávat. Jestli se potvrdí jeho podezření, neznámý muž se jednou nepochybně objeví. Stačí počkat.

Podkroví domku bylo rozděleno na dvě místnosti. Jedna z nich, Carriin pokoj, měla vikýřové okno a MacLean si řekl, že by to mohla být vhodná pozorovatelná. Přestěhoval k oknu postel a ustavil ji tak, aby měl vleže výhled na zahradu. Kdyby snad někoho lákal domek a jeho obyvatelé, musel by se přiblížit právě z této strany. MacLean se natáhl na postel a byl odhodlán ležet bez hnutí třeba až do tmy.

Ve skutečnosti čekal něco málo přes dvě hodiny, když mezi stromy zahlédl pohyb. Cítil, jak zatíná svaly, ale nepohnul se, aby náhodný odlesk v okně vetřelci neprozradil, že je sledován. Zpoza jehličnanu rostoucího za plotem se vynořila horní polovina trupu a MacLean se snažil vstúpit si do paměti detaily. Muž byl vysoký 175 až 180 centimetrů, měl černé vlasy, snědou pleť a tmavý oblek s kravatou. Vykláněl se zpoza stromu vpravo od kmene a levou nikou odhrnoval větve. Mohl to tedy být levák.

MacLean se ani nemusel ptát Carrie, zda u školky potkala právě tohoto muže. Už sama skutečnost, že se vyskytl v okolí domu, potvrdila jeho nejhorší obavy. Firma je mu na stopě. MacLean zůstal ležet bez hnutí, dokud neznámý zase nezmizel v porostu. Pak začal jednat. Byl ve výhodě a nesměl o ni přijít.

Seběhl do přízemí a vzal Tansy jemně kolem ramen. Požádal ji, aby nepouštěla dcerku ven, zamkla dveře a nepodnikala nic, dokud se nevrátí. Zkontroloval pistoli a vrátil ji do vnitřní kapsy. V žilách mu proudil adrenalin. Nic víc Tansy neřekl a ona jemu také ne. Jen za ním zavřela a zamkla, opřela hlavu o dveře a přerývaně dýchala. Zmocnil se jí strach. Pak si všimla, že se na ni dívá Carrie, a řekla: „Pojď, pomůžes mi v kuchyni.“

MacLean utíkal na dolní konec zahrady, přeskočil plot, zaklekl a poslouchal se zatajeným dechem, aby mu neušel ani zvuk. Někde před sebou zaslechl šelest. Odhadoval vzdálenost na dvacet metrů. Výtečně, řekl si. Kdyby neslyšel nic, začala by úplně jiná hra. Znamenalo by to, že ten druhý hlídá, zda není sledován. MacLean

neměl důvod se domnívat, že by byl vetřelec tak obezřetný, ale musel počítat se vším. V sázce bylo příliš mnoho. Teprve když vpředu zapraskala větvička, uklidnil se. Ještě stále měl v ruce všechna esa.

Muž mířil k navigaci a MacLean přemýšlel, kde se s ním střetne. Nakonec se rozhodl pro první kamenný můstek. Nadběhne mu a počká si na něj na druhé straně. Vrazil cestou, která mu zaručovala, že k můstku dorazí jako první. Zvládl to, přitiskl se k chladnému kameni, poslouchal a čekal.

Zanedlouho uslyšel na pěšině tiché kroky. Počkal, až podle zvuku pozná, že muž vstoupil na kamenné dláždění pod můstkem. Když se dočkal, napjal všechny svaly. Jakmile se muž vynořil zpod oblouku, MacLean ho popadl pod krkem, prudce ho otočil a přirazil jej k vlhkému zdivu. Pak mu zkroutil levou ruku za záda, nalehl na něj celou vahou, aby jej znehybnil, a prohledal jej. V pouzdře pod mužovou pravou paží našel pistoli. Byl to doopravdy levák.

„To je omyl!“ zadrmolil napadený. Tvář měl přitisknutou ke kameni a téměř mu nebylo rozumět.

„Ale ne můj,“ sykl MacLean. „Spletl ses ty, a šeredně!“

„Vy mi nerozumíte!“ trval muž na svém.

„Náhodou až moc dobře,“ zavrčel MacLean. „Chci vědět, kdo od *Lehmana* tě najal. Chci vědět, kdy a kde to bylo. Data, místa, časy. A dál mi povíš, proč tě najali. Je to jasné? Doufám že ano, protože když nezačneš do půl minuty zpívat, strčím ti tuhle hlaveň do huby a zmáčknou spoušť. Krátce a stručně, ustřelím ti půlku palice. Řekl jsem snad něco nejasně?“ MacLean zkroutil neznámému ruku ještě silněji. Muž zařval bolestí.

„Nic jste nepochopil,“ zopakoval. „Já jsem vás zachránil... v Glasgowě... Jinak by vás *Der Amboss* už dávno...“

To slovo mělo na MacLeana skoro hypnotický účinek. Zvolna uvolnil sevření, ale nepřestal na něj mířit pistolí. „Kdo jste?“ vyštěkl.

„Jacques Vernay, bratr Lisy.“

MacLean oněměl. Pistoli nechal zase klesnout. „Vy jste bratr Lisy Vemayové? Lisy, co pracovala u *Lehmana*?“

Muž přisvědčil a dotkl se odřené tváře.

„Ale co děláte tady? Co máte společného s tím vším?“ Vernay si mnul ruku v místech, kde mu ji MacLean pohmoždil, a vysvětloval:

„Jsem policista, doktore. Když tehdy našli mrtvolu mé sestry v bazénu, neuvěřil jsem ani na okamžik oficiální verzi. Lisa by nikdy neskákala do vody, ať by byla jak chce hluboká, a už vůbec ne do mělkého bazénu. Bála se skákat. Byl jsem si jistý, že ji někdo zavraždil. Řekl jsem to nadřízeným a ti okamžitě zahájili vyšetřování. Po třech dnech je zase ukončili. Bez vysvětlení. Dozvěděl jsem se jen to, že případ je uzavřen.“

„Pokračujte,“ vybídl jej MacLean.

„Tak jsem se rozhodl pátrat na vlastní pěst.“

„Jak?“

„Když mi nepomohli ti, které jsem pokládal za spojence, zkusil jsem to u těch druhých,“ řekl Vernay.

„Moc vám nerozumím.“

„V podsvětí, pane doktore. Mé úspory padly na to, abych získal informace o sestřině smrti.“

„Co jste zjistil?“

„Dozvěděl jsem se jména dvou profesionálních zabijáků, které na Lisu někdo najal. Oznámil jsem to nadřízeným a čekal jsem, že se mi omluví a okamžitě obnoví vyšetřování.“

„Udělal to?“

Vernay se trpce usmál. „Propustili mě ze služby kvůli kontaktům s kriminálními živly. Tak jsem přišel o sestru i o práci. Víte, já a Lisa jsme byli dvojčata.“

„To jsem nevěděl,“ přiznal MacLean. Nijak zvlášť Lisu Vernayovou neznal.

„Rozhodl jsem se vynutit si spravedlnost na vlastní pěst. Pustil jsem se za Lisinými vrahy a jednoho jsem dostihl v Paříži. Budete se mi smát, ale donutil jsem ho, aby promluvil.“

MacLean se neptal jakými prostředky. „Co vám řekl?“

„Nic,“ odpověděl Vernay suše.

„Ale říkáte, že jste ho donutil mluvit.“

„Nevěděl vůbec nic, doktore. To je u těchhle lidí běžné. Zákazník jim prozradí jen to, co potřebují vědět. Neměl tušení, proč musela Lisa zemřít. Věděl jen tolik, že to souviselo s něčím, čemu říkal *Der Amboss*.“ Vernay sledoval, jak MacLean zareaguje, a poznal, že pro něj to slovo něco znamená.

„Totéž mi řekl ten chlap v Glasgowě,“ dodal MacLean. „Prý nemám šanci vyhrát. *Der Amboss* je silnější.“

„Ten chlap, co jste ho vyhodil z okna?“

„Já ho nevyhodil,“ řekl MacLean.

„To je jedno. Jisté je, že nejste jen tak obyčejný venkovský doktor.“

MacLean to nechal bez odpovědi.

„Co vám ještě říká *Der Amboss*, doktore?“

„Nic. Povězte mi, co víte vy.“

„Je to německé slovo a znamená ‚kovadlina‘, ale kromě toho jde o cosi jako kódové označení dohody mezi firmou *Lehman Steiner* a ultrapravicovými frakcemi z celé Evropy. Včetně Velké Británie, jak jsem zjistil.“

„Proto jste tady?“

Vernay zavrtěl hlavou. „Ne. Sledoval jsem toho druhého vraha, který měl na svědomí sestru.“

„Toho chlapa, co vypadl z okna?“

„Muže, kterého jste vylákal k řece,“ odpověděl Vernay.

„Ale ne,“ vydechl MacLean. Najednou chápal, co se tehdy na břehu odehrálo.

„Když jsem viděl, jak ho tam vedete, myslel jsem, že máte nějaký plán,“ pokračoval Vernay. „Teprve v poslední chvíli mi došlo, že se chcete nechat zabít. Zastřelil jsem ho ve chvíli, kdy zvedal pistoli.“

„Díky,“ řekl MacLean, ale sám se zastyděl, jak podivně to zní.

„Proč po vás *Lehman Steiner* jde, doktore?“

„To nevím. Ale jestli vám to pomůže, prozradím vám, že ze stejného důvodu, z jakého šel po vaši sestře. Oba jsme pracovali na *Cytogermu*.“

Vernay se zatvářil nechápavě.

„Lisa vám neřekla, na čem pracuje?“ podivil se MacLean.

„Měli jsme takovou dohodu. Nemluvili jsme spolu o své práci,“ vysvětloval Vernay.

MacLean neměl chuť pouštět se znovu do celé historie. Byl psychicky vyčerpaný a Tansy by o něj měla strach.

„Možná bychom si mohli promluvit uvnitř, v domě,“ navrhl Vernay.

„Ne!“ vybrkl MacLean tak rozhodně, až se Vernay polekal. „Nechci tam zatahovat nic z téhle záležitosti.“

„Jak chcete,“ svolil Vernay. „Co tedy navrhuje?“

MacLean chvíli přemýšlel. „Setkáme se tady, zítra v osm.“ A pak se jakoby mimochodem zeptal: „Co vás sem přivedlo? Když jste zastřelil toho muže v Glasgowě, splnil jste úkol. Našel jste oba vrahy své sestry.“

„Ti dva byli jenom malé rybky, doktore. Chtěl jsem najít ty, kdo jim vydali rozkazy. A chtěl jsem se dozvědět, co je to *Der Amboss*. Myslel jsem si, že mi to povíte.“

Tansy padla MacLeanovi do náruče a oba se beze slov dlouze objímali. Carrie ani teď nechápala, co se děje, ale i tak se mu přitulila k noze a MacLean ji k sobě přitiskl.

„Tak co?“ vyzvídala Tansy chvějícím se hlasem.

„Nebyl od *Lehmana*,“ odpověděl MacLean.

Tansy k němu vzhledla a ve tváři se jí zračila úleva. „Takže to byl falešný poplach?“ zeptala se. Tón jejího hlasu žadonil o kladnou odpověď.

„Ne tak docela.“

„Nerozumím...“

MacLean jí pověděl o Vernayovi i o tom, proč se tady objevil. Její oči, které ještě před chvílí zářily štěstím, zahalil mrak. Zavrtěla hlavou, jako by nechtěla uvěřit tomu, co slyší. „Policisté, profesionální vrazi, pomsta, pravičáci... není toho už trochu moc?“ zamumlala.

MacLean ji k sobě znovu přivinul: „Hlavní je, že mě *Lehman Steiner* nevypátral. Jsme stále v bezpečí.“

Tansy se k němu přitiskla: „Máš pravdu. Promiň. Proč se vlastně Vernay objevil? Co ti chtěl?“

„Myslel si, že vím víc, než ve skutečnosti vím. Chtěl, abych mu osvětlil, co je to *Der Amboss*.“

„Aha,“ odušila Tansy, ale MacLean cítil, že přemýšlí ještě o něčem jiném. Připadala mu duchem nepřítomná. Odešla do kuchyně a několik minut předstírala horečnou aktivitu. Pak se vrátila a

prohlásila: „Asi se půjdu projít. Carrie, zůstaň prosím se strýčkem Danem. Za chvíli jsem zpátky.“

MacLean jen přikývl. Díval se za ní, jak bez jediného ohlédnutí vychází ze dveří, a cítil se bezmocný.

Carrie neměla daleko k slzám. Očima plnýma mučivé nejistoty pohlédla beze slova na MacLeana.

„Máš bláto na nose,“ řekl jí.

Vzpurně si přes něj přejela hřbetem ruky, ale moc to nepomohlo. MacLean kývl, aby přišla blíž, očistil jí nos kapesníkem a řekl: „Tak, teď je to lepší.“

V tu chvíli se Carrie rozplakala. Nával emocí, které se v ní hromadily, protrhl hráz. MacLean ji kolébal v náruči a snažil se ji přesvědčit, že všechno bude zase dobré.

„Co se stalo, strýčku Dane?“ zeptala se mezi vzlyky. „Nerozumím tomu.“

MacLean cítil, jak mu do hrdla stoupá balvan. Náhle nevěděl, co říct. „Pro dospělé je někdy život hrozně těžký, Carrie. Děláme psí kusy a pak jsme nešťastní. Ale když se budeme všichni snažit, to špatné jednou skončí a všechno bude zase v pořádku... Co říkáš, kdyby sis teď vzala vláček a chvíli bychom si hráli, dokud se máma nevrátí?“

Carrie odběhla pro hračku, šťastná, že s ní aspoň někdo mluví. Co na tom, že strýčkovi Danovi nerozuměla ani slovo?

MacLean se snažil plně soustředit na hru. Dobře si uvědomoval, že Carrie pátrá v jeho tváři po sebemenším náznaku rozrušení. Aby každé takové hnutí zakryl, schválně se smál co nejhlasitěji a při hře přeháněl gesta. Sotva zaslechl v zániku klíč, hluboce se mu ulevilo.

Ve dveřích stanula Tansy. Když viděla, jak si hrají na koberci, usmála se. Carrie se k ní rozběhla a Tansy ji vzala do náruče. Pak přes její rameno pohlédla na MacLeana. „Nezlob se,“ řekla, „potřebovala jsem být chvíli sama.“

MacLean přikývl.

„Musíte mít oba hrozný hlad,“ pokračovala Tansy, když si svlékla kabát. „Podívám se, co se s tím dá dělat.“

Všichni tři strávili zbytek dne jako jedna velká láskyplná rodina, ale Carrie byla jediná, kdo bral tuto hru vážně. Když ji Tansy uložila

a vrátila se do pokoje, upřela na MacLeana nejistý pohled. Vyčetl z něj, že ji trápí výčitky, a něžně ji uklidnil. „Už je to v pořádku. Chápu tě. Za jedno odpoledne jsi zjistila, že sis vzala příliš velké sousto.“

Tansy se chabě pousmála a přikývla. „Máš pravdu. Došlo mi, že nejsem ani zdaleka tak odvážná, jak jsem si myslela. Když se objevil ten člověk a tys popadl pistoli a běžel ven.“

MacLean kývl, že jí rozumí.

„Najednou to bylo všechno tak blízko!“ pokračovala Tansy. „Předtím jsem to považovala za vzdálený příběh. Za něco, co se odehrálo někde daleko. Ale dnes odpoledne jsem se tak hrozně bála! Myslím, že jsem v životě neměla takový strach.“

„Za to se nemusíš stydět,“ konejšil ji MacLean tiše.

„Dokonce i když ses pak vrátil a oznámil mi, že nebyl od *Lehmana*, říkala jsem si: když tě našel on, najdou tě i oni!“

„Teď aspoň víš, proč bych měl jít.“

„Ne!“ vykřikla Tansy.

MacLean se na ni tázavě zahleděl.

„Na procházce jsem dospěla k rozhodnutí. Musíme si všechno společně promyslet. Víím už sice, že nejsem nejodvážnější člověk na světě, ale nejsem ani žádná bábovka. Zůstaneme spolu.“

„Když myslíš,“ odtušil MacLean.

Tansy zvrátila hlavu na opěradlo křesla a vzdychla: „Panebože, jsem tak unavená!“

„Tak běž spát,“ navrhl MacLean jemně.

„Přijdeš za mnou?“ zeptala se a natáhla k němu ruku.

MacLean ji za ni uchopil a políbil ji na konečky prstů. „Brzy,“ řekl.

Tansy ho zanechala s jeho myšlenkami.

Když předtím tvrdila, že ho *Lehman Steiner* najde stejně snadno, jako ho našel Vernay, mýlila se. Vernay zničil jedinou přímou stopu, když v Glasgowě zastřelil najatého vraha. Na druhé straně bylo zřejmé, že by dlouhodobější kontakt s Vernayem nebyl žádoucí. MacLean si dobře všiml, jak se tvářil, když hovořil o sestřině smrti. Ten člověk byl posedlý utkvělou myšlenkou a jako takový se stával přítěží. Byl nebezpečný. MacLean zalitoval, že mu Vernay vůbec

kdy zkřížil cestu, ale vzápětí se za tuto myšlenku pokáral: Vernay mu přece zachránil život. Nebýt jeho, hnil by teď MacLean na glasgowském hřbitově.

MacLean se rozhodl, že se s Vernayem ještě jednou setká, ale bude to naposledy. K žádné kruciátě proti firmě *Lehman Steiner* se rozhodně nepřipojí. Pová Vernayovi celou historii *Cytogermu* a požádá ho, aby zmizel. Byl v hloubi duše přesvědčen, že firma nenechá smrt svých dvou mužů nepomstěnu, a nechtěl, aby jej čirou náhodou odhalili hrdlořezové jdoucí po stopě Vernayovi. Možná to bylo nevďěčné, ale bylo to tak. Při troše štěstí bude Vernay v pondělí na cestě odtud a Dan Morrison se bude moci vrátit ke spokojenému životu.

7

Celonoční spánek Tansy osvěžil. Byla dokonce ochotná debatovat o tom, co MacLeanovi prozradil Vernay.

„Proč by se měl *Lehman Steiner* angažovat v politice?“ zeptala se.

„Velké koncerny se vždycky míchají do politiky,“ odpověděl MacLean. „Prostě musí. Politici vytvářejí prostředí, ve kterých firmy podnikají. Stanovují výši daní a subvencí i ostatní podmínky, na nichž závisí výše zisků. Je docela obvyklé, že průmyslníci sponzorují tu politickou stranu, která pro ně vytvoří nejlepší podnikatelské prostředí.“

„Ale proč by *Lehman* strkal nos do politiky jiných zemí? Nikdo si přece nemůže myslet, že ovlivní politiku v celé Evropě.“

„To je tvrdší oříšek,“ připustil MacLean.

„A jakou to má spojitost s *Cytogermem*?“

„To bych taky rád věděl. Možná žádnou. Třeba firma jenom používá stejné hrdlořezy pro všechny druhy špinavé práce.“

„Přemýšlela jsem hodně o *Cytogermu*,“ pokračovala Tansy.

„A k čemu jsi došla?“

„Řekla bych, že ho pořád používají.“

„A nestačí odklízet mrtvoly,“ poznamenal MacLean skepticky.

„Nemám na mysli nějaké široké použití. Používají ho pro speciální účely.“

MacLean pochopil, že Tansy má na mysli nějaký velmi konkrétní účel. „Například?“ zeptal se.

„Mluvil jsi o pravičáckých organizacích...“

„Ano.“

„Napadlo mě, že by s pomocí *Cytogermu* mohli provádět plastické operace zločincům.“

„Zločincům?“

„Válečným zločincům. Nacistům,“ dodala Tansy rychle.

MacLean se na ni podíval, jako by řekla něco směšného. Snažil se potlačit úsměv a ona se trochu zlobila, že ji nebere vážně.

„Tansy, uvědomuješ si, kolik let by těm tvým nacistům muselo být?“

„Nejspíš by už měli pár křížků,“ připustila Tansy.

„Byli by z nich starci, které by už stejně nikdo nepoznal. Tedy pokud by vůbec byli naživu, o čemž silně pochybuji. Zlomení dědci klopýtající k hrobu s vidinou věčného zatracení. Těm by nepomohlo, ani kdyby vypadali jako Robert Redford!“

„No dobrá,“ vzdala to Tansy. Připadala si trochu hloupě. „A co mezinárodně hledaní zločinci? Ti by určitě dobře zaplatili za změněnou podobu - a s *Cvtogermem* by to byla otázka několika týdnů. Říkals to sám.“

„Nepopírám, že by to bylo možné,“ začal MacLean. „Jenom mi nejde dohromady, proč by se gigant jako *Lehman Steiner* zabýval podobnými prkotinami. Takových mafiánských bossů zase nemůže být tolik.“

Tansy mlčky souhlasila.

„Nezlob se,“ pokračoval MacLean, „ale jestli se *Cytogerm* pořád používá, musí to být něco opravdu velkého. Projekt v hodnotě několika milionů liber.“

Tansy přikývla a rozhodla se ukončit debatu. Šla k oknu, chvíli hleděla na zahradu ozářenou sluncem, pak se otočila a zeptala se: „Nešel by ses projít?“

MacLean s úsměvem přikývl.

Tentýž večer v osm hodin se podle dohody sešel s Vernayem. Odpolední chodci už byli dávno doma a po stezce podél kanálu běhali ve večerním soumraku leda zatoulaní psi. Vítr nefoukal, ale ve vzduchu se vznášela modrá mlha a vůně hořícího listí. MacLean usoudil, že kouř přichází od domu, který stál nad kanálem asi o půl druhého kilometru dál. Dům byl obehnán mohutnou hradbou buků a z těch listí padá víc na jaře než na podzim. Majitelé patrně využili hezkého dne k úklidu zahrady.

Když dorazil k mostu, Vernay už na něho čekal. Potrásli si rukama a pomalu vyrazili po navigaci. MacLean kráčel s rukama v kapsách, Vernay je měl za zády jako královská výsost. MacLean mu vyprávěl o své práci u *Lehmana*, o euforii nad prvními úspěchy *Cytogermu* i o hořkém rozčarování, které se dostavilo s úmrtím Elsy Kaufmanové.

„Když projekt zkrachoval, přišli o život čtyři lidé, kteří s nim měli něco do činění. Kurt Immanuel, Max Schäffer, Lisa a Jutte. Ta zemřela místo mne.“

„V tom případě musíte firmu nenávidět stejně jako já,“ podotkl Vernay.

MacLean vycítil otazník skrytý v podtextu této věty. „Kdysi jsem prahl po pomstě,“ připustil. „Stejně jako vy jsem si myslel, že s *Lehmanem* změřím síly a zvítězím, protože...“ - odmlčel se a tvář mu zkrivil úšklebek - „...protože právo je na mé straně a dobro vždycky zvítězí nad zlem.“

„Co vás přimělo změnit názor?“

„Tři roky pekla. Ztratil jsem všechno. Juttu, domov, práci, přátele a nakonec i naději.“

„Tím se vysvětluje vaše chování v Glasgowě,“ poznamenal Vernay.

MacLean přikývl. „Ale díky vám jsem přežil. Teď mám znovu domov i práci. Carrie a Tansy mně vrátily pocit štěstí. Teď už mě nezajímá minulost, pouze budoucnost. Jestli čekáte, že si ovážu hlavu modlitebním šátkem a vyrazím střemhlav proti *Lehmanovi* jako kamikadze, tak to rovnou pusťte z hlavy. Miloval jsem Juttu, ale teď je mrtvá a nic ji nevzkřísí, zatímco Tansy a Carrie žijí a potřebují mě. Když se mám za něco bít, tak jedině za ně.“

„A tím se zase vysvětluje vaše chování včera u můstku,“ dodal Vernay a mnul si při tom zápěstí a odřenou tvář.

„Je mi to líto,“ řekl MacLean. „Myslel jsem, že jste zabiják ve službách *Lehmana*.“

„To jsem docela dobře být mohl,“ připustil Vernay.

„Právě proto se už nesmíme scházet.“

„Takže Juttina smrt zůstane nepomstěna...“

MacLean na návnadu neskočil. „Už jsem vám řekl, že po pomstě neprahnou.“

„Chápu, že chcete chránit svůj svět, ale nemyslíte, že nejlepší obranou je útok?“

„Když je váš protivník o tolik silnější, pak tohle moudro neplatí.“

Vernay změnil taktiku. „Myslíte si, že se můžete navěky skrývat?“ zeptal se.

„Třeba po mně nebudou navěky pátrat,“ odpověděl MacLean.

„Dva z jejich lidí zahynuli necelých šedesát kilometrů odtud.“ MacLean nebyl vůbec rád, že mu to Vernay připomněl.

„Takže s vaší pomocí počítat nemůžu?“ ujistil se znovu Vernay.

„Pověděl jsem vám všechno, co jsem mohl. Teď bych byl rád, kdybyste zmizel.“

Vernay typicky francouzským způsobem pokrčil rameny: „Dobrá. Když nic jiného, alespoň teď vím, že sestřina smrt měla něco společného s *Cytogermem*. Možná dokážu najít spojitost mezi preparátem a tím, čemu se říká *Der Amboss*. Co vy na to, doktore?“

„Přeji vám hodně štěstí.“

Vernay rezignovaně sáhl po krabičce cigaret a jednu si zapálil. „Prokázal byste mi ještě jednu laskavost?“ zeptal se.

„Záleží na tom jakou.“

„Rád bych, abychom se ještě jednou sešli...“ začal a hned zvedl ruku, aby zarazil protesty, které měl MacLean na jazyku. „Naposled, slibuju. Mám ještě pořád jisté kontakty s ženevskou policií. Poptám se, co se dá zjistit o *Cytogermu*. Možná budu potřebovat víc informací, a ty mi můžete poskytnout jen vy. Co tomu říkáte?“

MacLeanovi se do ničeho takového nechtělo. Už předem si představoval, jak se vrátí k Tansy a sdělí ji, že Vernay z jeho života zmizel. Zase budou žít normálně.

„Nechci toho snad tolik,“ naléhal Vernay a MacLean jasně zaslechl nevyslovenou výčitku: Vždyť jsem vám zachránil život.

„Dobrá,“ svolil nakonec. „Ale sejďme se daleko odtud. Nechci, abyste se potloukal tady kolem domu. Platí?“

„Souhlasím,“ odpověděl Vernay a vysvětlil MacLeanovi, kde ho zastihne. Před časem si najal malý byt ve městě. Oba muži se dohodli, že se setkají za osm dnů.

„Asi mě to nikdy nepřejde,“ omlouvala se Tansy, když se MacLeanovi znovu vrhla do náruče.

„Já se vůbec nezlobím,“ ujistil ji MacLean.

„Je pryč?“ zeptala se v očekávání kladné odpovědi.

„Ještě ne,“ přiznal MacLean. „Nechal jsem se přemluvit, abych se sním ještě jednou sešel.“

Tansy byla očividně zklamaná. „Proč?“

„Bylo to to nejmenší, co jsem pro něho mohl udělat. Zachránil mi život.“ Pak Tansy vysvětlil, proč se mají znovu setkat.

Po chvíli mlčení se zeptala: „Nemáš náhodou v plánu pomáhat Vernayovi ve válce s *Lehmanem*?“

„Ne!“ vykřikl MacLean. „Toužím jen po jednom: aby nám všichni dali pokoj a nechali nás žít!“

Tansy o upřímnosti jeho slov nepochybovala. „Ale uvědom si, že kdybys bojoval a zvítězil, mohl by ses znovu vrátit k medicíně - a to by pro tebe znamenalo hrozně moc, ne?“

MacLeanem to nepohnulo. „Jsem spokojený s tím, co mám, a nechci na tom nic měnit. Nikdy v životě jsem nebyl spokojenější. Důležité je, co člověk cítí tady uvnitř.“

Tansy se usmála. „Táhne tě to do bačkor?“

„Myslím to vážně. Ty a Carrie pro mě znamená hrozně moc. Na ničem jiném mi nezáleží.“

Tansy zjihla. „Všimla jsem si, že tě Carrie bere jako nového tátu.“

„Vadí ti to?“

Tansy se znovu usmála: „Mám z toho radost.“

„A ty mě bereš jak?“

Tansy vzala jeho tvář do dlaní a zašeptala: „Berme věci tak, jak jdou, co říkáš?“

MacLean se souhlasně zazubil a přikývl.

„Vy jste mě probudili,“ ozvala se od dveří Carrie.

„Promiň nám to,“ poprosil MacLean.

„Dáte mi trochu vody, prosím?“

„Samozřejmě. A co pan Medvěd, chtěl by taky?“ zeptal se MacLean.

Carrie byla štěstím bez sebe. „Ano, prosím.“

MacLean ji pak znovu uložil do postýlky, přikryl ji i s medvědem, lehce ji políbil na čelo a pomalu se zvedal.

„Ještě pana Medvěda,“ hlesla Carrie.

MacLean dal pusu i medvědovi a zhasil světla.

Následující týden se nic podstatného nestalo, jen počasí bylo příšerné. Neustálé mrholení šlo všem na nervy a Carrie musela sedět doma, přestože by raději běhala venku. Když v neděli konečně vysvitlo slunce, MacLean a Tansy se rozhodli, že ji vezmou do zoo.

Carrie si povídala s opicemi, napodobovala chůzi tučňáků a znejistěla až před klecí s tygry, kteří se právě krmili. Pak se projela na slonu a na dětské farmě si zkusila podojit kozu. V přestávkách mezi limonádou a zmrzlinou pobíhala kolem. Tansy i MacLean z ní měli radost.

„Tohle je vlastně první rodinný výlet od Keithovy smrti,“ poznamenala Tansy, zatímco se dívali, jak se Carrie snaží upoutat pozornost spícího lva. Lev si jí nevšímal a dál spal na balvanu.

„A doufám, že ne poslední,“ dodal MacLean. Tansy mu stiskla ruku.

Když sledovali lední medvědy lovící ryby v bazénu, poznamenala, že při tom vyvádějí stejně jako Carrie ve vaně. Všichni se rozesmáli. V tomto duchu uplynul celý den. O blížící se schůzce s Vernayem nepadlo ani slovo. Teprve pozdě večer se Tansy zeptala: „Jak se cítíš před zítřkem?“

„Budu rád, až to bude za mnou,“ přiznal MacLean. „O *Cytogermu* mu už opravdu nemám co říct.“

„Půjdeš za ním rovnou z práce?“

„Ano,“ přisvědčil MacLean. „Do sedmi bych měl být doma.“

Adresa, kterou MacLean dostal, dávala tušit, že Vernay bydlí v dělnické čtvrti. Do těchto končin se mohl směle vydat přímo ze stavby, na které pracoval. Člověk v montérkách a s brašnou přes

rameno tady nemohl vzbudit žádnou pozornost. MacLean našel vchod, který hledal, ale pokračoval v chůzi. O kus dál přešel ulici a po protějším chodníku se vrátil zpátky. Toto základní pravidlo ostrážitosti mu vštípil Doyle. Přímo proti Vernayovu domu se nacházel bufet s tradičními smaženými rybami a hranolky. MacLean vešel dovnitř, koupil si něco k jídlu a zatímco jedl, sledoval protějščí vchod. Za celých deset minut nespátl nic, co by v něm vzbudilo podezření. Znovu přešel ulici a vstoupil do domu.

Byt, který hledal, byl ve druhém patře. Stiskl zvonek a čekal. Když se nic nedělo, zazvonil ještě jednou a pak potřetí. O patro níž se otevřely dveře. MacLean se opatrně naklonil přes zábradlí. Spátl starou paní, kterou zjevně zklamalo, že vidí někoho cizího.

„Promiňte,“ řekla, „myslela jsem si, že je to pan Vernay.“

MacLeanovi se zdálo, že je trochu rozrušená. „Stalo se něco?“ zeptal se.

„Pan Vernay asi nechal puštěný kohoutek,“ odpověděla žena. „Ze stropu mi kape voda.“

Macleanovi se v hlavě rozezněl poplašný signál. Vernay nepátl k lidem, kteří před odchodem zapomínají zatáhnout kohoutky. Něco tady nehrálo. V první chvíli měl chuť vyrazit dveře, ale ohled na starou paní mu v tom zabránil. Soucitně vzdychl a poprosil ji o šroubovák. Žena si od toho slibovala brzký zásah a odběhla pro nářadí.

Jen co byla z dohledu, udělal MacLean dva kroky zpět, prudce vykopl a zasáhl dveře chodidlem těsně pod dozickým zánikem. Zvuk štípajícího se dřeva mu prozradil, že dosáhl kýženého výsledku. Opřel se ramenem do dveří a pomalu je otevřel.

Uvnitř byla tma. Předstíň neměla okna a dveře do pokojů byly pozavírané. MacLean slyšel crčení vody přetékaající na podlahu a vydal se za ním. Zavolal Vernayovo jméno, ale předem věděl, že se mu nedostane odpovědi. Udělal to jen proto, aby uvolnil napětí, které se v něm nahromadilo. Podlaha byla mokrá a zvuk padající vody sílil. Dával pozor, aby na kluzkém linoleu neupadl. Došel až ke dveřím do koupelny a otevřel je. Věděl, co za nimi najde, a bál se toho

pohledu. Koupelnu osvětlovalo jen žluté světlo pouliční sodíkové výbojky.

Vernay ležel ve vaně a jeho doširoka otevřené mrtvé oči zíraly zpod vodní hladiny. MacLeanovi se do hrdla dralo cosi hořkého. Polkl a natáhl ruku, aby zastavil vodu. Vzápětí prudce ucukl. Zrak mu padl na Vemayovy ruce. Končily zkrvavenými pahýly. Mrtvý měl useknuté všechny prsty.

„Haló, jste tam?“ ozval se z předsíně hlas staré paní. Vědomí, že žena za chvíli vstoupí do koupelny, jej probralo z ustrnutí. Vyšel ven, zavřel za sebou a stoupl si před dveře koupelny. Paní už byla u něho. „Už vím, v čem byl problém,“ zahlaholil. „Ten můj povedený kamarád nechal puštěné kohoutky ve vaně a přepad sifonu je zřejmě ucpaný. Až se objeví, promluví si s ním hezky od plic. Otevřeně mu řeknu, že vás vyplavil a musí vám zaplatit škodu.“

Žena byla zjevně potěšena jeho péčí a nabídla se, že mu pomůže uklidit tu spoušť.

„Ani za nic, milá paní,“ bránil se MacLean a jemněji vypoklonkoval. „Za chvíli to mám hotovo.“ Když se za ní zavřely dveře, ulehčeně si vydechl a vydal se na průzkum bytu. Musel zjistit, co se tady odehrálo.

V žádném pokoji nenalezl stopy zápasu. Útočníci museli Vernaye překvapit. MacLean nenarazil na nic nezvyklého, dokud nedošel ke kuchyňskému dřezu. Na krájecím prkně stály Vernayovy prsty vyrovnané v řadě jako cínoví vojáčky. MacLean se na okamžik odvrátil. Chtělo se mu zvracet, ale překonal nevolnost a znovu se zahleděl na prkno. Jako odborník poznal, že prsty byly uťaty těžkým nástrojem - sekyrou nebo sekáčkem na maso.

Ale proč? ptal se sám sebe. Proč mu to udělali? Copak nestačilo Vemaye zabít? Odpověď mu projela mozkiem jako žhavá jehla: museli ho přinutit, aby mluvil. Vernay jim řekl všechno, co věděl - i o Tansy, o Carrie a o jejich domku. Lidé pracující pro *Lehmana* se dozvěděli, co potřebovali, a teď už mohou být na cestě...

Pistoli! Potřebuje pistoli! Vernay musel mít nějakou zbraň. Třeba zůstala v bytě... Začal hledat jako posedlý. Povytahoval zásuvky a prohrabal skříně. To, co hledal, nakonec našel pod matrací. Pistole ještě vězela ve Vernayově pouzdře. MacLean si svlékl kabát a zavěsil si pouzdro do podpaží. Měl je na nesprávné straně, ale to nevadilo. Hlavně že byl ozbrojen.

Bral schody po třech a vyřítíl se na ulici. Chtěl mávnout na taxík, ale řidič se díval jinam. MacLeanův oděv i chování naznačovaly, že s tímhle zákazníkem by mohly být problémy. Teprve druhý taxík zastavil, avšak i tento řidič se tvářil dost pochybovačně. Předpokládal, že je MacLean opilý, a čekal, až promluví.

„Ke craiglockhartskému mostu přes kanál! Co nejrychleji!“ zavelel, když se usadil na zadním sedadle a zabouchl dveře.

„Jo, kámo, tak tohle už jsem viděl v bijáku,“ odtušil řidič lakonicky.

MacLean vytáhl peníze z peněženky a zamával mu s nimi před očima. „Myslím to vážně. Když sebou hnete, zaplatím vám dvakrát tolik!“

Cesta trvala sedm minut. MacLean celou tu dobu sledoval hodinky a pobízel taxíkáře k většímu spěchu, přestože už teď létal v zatáčkách ze strany na stranu. Když taxík se skřípěním zastavil na mostě, MacLean vrazil řidiči do ruky hrst bankovek a vyskočil ven. Taxíkář jen zavrtěl hlavou, ale MacLean už byl pryč.

O třicet metrů dál parkoval pod svahem černý *Ford Granada*. Široko daleko přitom nebyl žádný dům. Kolik? ptal se MacLean sám sebe. Kolik jich tu je? Seběhl po kluzkém svahu na navigaci a utíkal po ní dál. Byla tma, ale on cestu dobře znal a mohl se řídit podle odlesků na vodní hladině.

Vpředu se mezi stromy objevilo světlo vycházející z oken domku. Carrie už je jistě v postýlce a Tansy sedí v obývacím pokoji nebo chystá v kuchyni večeři. Panebože, říkal si, jenom ať nepřijdu pozdě!

Mezi stromy se něco pohnulo a MacLean zaklekl na jedno koleno. Znovu se před ním něco mihlo a on spatřil siluetu postavy proti ozářenému oknu obýváku. Muž držel něco v ruce. MacLean si nejdřív myslel, že je to pistole, ale předmět byl o hodně větší. Teprve ve chvíli, kdy se neznámý rozmáchl, MacLeanovi došlo, že chce něco hodit. Vykřikl, aby ho zarazil, ale předmět už vystartoval z mužovy ruky a s řinkotem prolétl francouzským oknem. Svět na tři vteřiny ztlchl a pak se domek otřásl explozí zápalné bomby. K nebi vyšlehla oslnivá hradba plamenů.

Útočník MacLeanovo volání neslyšel, ale stál teď přímo před ním na dolním konci zahrady a zřetelně se rýsoval proti ohni. MacLean

vytrhl pistoli z pouzdra, namířil na siluetu a beze všech výčitek stiskl spoušť. Než se tělo svalilo na zem, provrtaly je tři kulky.

Pak se rozběhl k domku, ze kterého šlehaly plameny a vysílaly k noční obloze spršky jisker. Nevšímal si záře, která ho bodala do očí, zato jasně vnímal ženský nářek. Zaznívala z něj spíš úzkost než bolest. Byla to Tansy.

MacLean se plazil po čtyřech za zvukem. Žár byl tak prudký, že se bál, aby se mu nevznítily šaty. Pak ji našel. Klečela v trávě a zírala do plamenů. Pohlédla na něj jako šílená. Doširoka otevřené oči odmítaly uznat, že to, co vidí, je skutečnost. „Carrie!“ volala znovu a znovu jako raněné zvíře.

MacLean ji uchopil a snažil se ji odvléct z dosahu plamenů, ale Tansy se bránila a vzpírala. „Carrie je nahoře!“ křičela. „Dělej něco!“

Celé přízemí domu bylo v plamenech. Nepřicházelo v úvahu, že by se mohl odvážit dovnitř. Pohlédl k oknu Carriina pokoje, z něhož se valil černý dým. Carrie zemře a on tomu bude muset přihlížet. Tansy se mu pokusila vysmeknout a vrhnout se do ohně. Jen tak tak ji zadržel. „Pusť mě, sakra!“ vykřikla.

Domkem otřásla exploze. MacLean viděl, jak vikýřové okno Carriina pokoje odlétlo od střechy a v dešti jisker dopadlo na zem. Vzniklým otvorem zahlédl bílý uzlíček. Pochopil, že je to Carrie v pyžamu: byla v bezvědomí a možná i něco horšího. Kdyby se mu podařilo vylézt na střechu, dostal by se k ní, jenže žár byl příliš intenzivní a on neměl ani žebřík.

Trámy a nosníky v úrovni Carriina pokoje mezitím prohořely a podlaha pokojíčku se náhle naklonila k okraji střechy. Bílý uzlíček začal klouzat po šikmých panelech dolů. MacLean se rozběhl, aby holčičku zachytil, ale volný pád se nekonal. Carrie se zachytila pyžamem o okap a zůstala viset MacLeanovi nad hlavou - bezvládná a nedosažitelná.

MacLean byl ožehlý a zbrocený potem, ale adrenalin v krvi jej ponoukal k činu jako ještě nikdy v životě. Přitáhl blíž trosky zříceného vikýře a vyšplhal se na něj, aby dosáhl výš. Pořád mu chybělo půl metru. Vykřikl bolestí a zklamáním.

Na budování odrazového můstku nebyl čas. Plameny se už doplazily skoro až k dítěti a žár spolu s kouřem způsobily, že

MacLean málem omdlel. Rychle pokrčil kolena a připravil se ke skoku. Měl jen jeden pokus. Nemohl doufat, že dopadne na nohy a bude to moci zkusit znovu. Hromada trosek, na níž stál, byla příliš křehká.

Odrazil se. Hromada byla právě tak vysoká, aby mu pomohla překonat potřebnou vzdálenost. Uchopil holčičku do náruče a oba ztěžka dopadli na zem. MacLean ji pevně držel a koulel se pryč od hořícího domu, dokud na tváři neucítil studenou a vlhkou trávu. Pak podal Carrie matce. Šokovaná Tansy zoufale pátrala po projevech životních funkcí. Houkala dcerku v náruči a polohlasně opakovala: „Panebože, to přece ne!“

Připlazil se k ní a vzal jí Carrie z rukou. Holčička byla celá umazaná od bláta a sazí. Zkusil nahmatat tep. „Žije,“ hlesl.

„Díky bohu!“ vykřikla Tansy. „Do nemocnice! Musíme s ní do nemocnice!“

Přestože oheň teď nevydával tolik světla, začal MacLean zjišťovat, jak na tom Carrie je. Sevřel se mu žaludek. Vrstva sazí zakrývala rozsáhlá poranění obličeje. To, co zprvu považoval za černou šmouhu v koutku úst, byla ve skutečnosti zející rána. Carrie měla spálenou celou levou půlku tváře.

Nikde v dosahu nebyl telefon a nedalo se předpokládat, že by někdo udělal poplach. Domek stál o samotě a v okolí nežili žádní sousedé, kteří by snad mohli zavolat hasiče. MacLean a Tansy se museli spolehnout sami na sebe. Carrie utrpěla vážná zranění a její matka byla v šoku. MacLean se rychle rozhodl. Nechal holčičku v náruči matky, našel mrtvolu zastřeleného útočníka a rychle mu prohledal kapsy. Vyprázdnil je a klíče od auta si vzal k sobě. Pak mrtvému sundal řetizek z krku a pečetní prsten.

Všechny nalezené věci si nacpal do brašny a odtáhl tělo za nohy k požářišti. Když už kvůli žáru nemohl dál, zastavil se. Mrtvý vážil něco přes šedesát kilo. Nebyl příliš těžký a MacLean mohl snadno provést svůj záměr. Uchopil jej jednou rukou za zápěstí, druhou za kotník, zvedl jej ze země a roztočil se s ním. Při třetí obrátce zvýšil rychlost, prudce škulb a pustil. Sám přitom upadl, ale tělo přistálo uprostřed obětní hranice.

Tansy vůbec nevnímala, co se kolem děje. Klečela v trávě a jako v tranzu houpala Carrie v náruči. V očích se jí zrcadlily plameny. MacLean na ní viděl, že se uvnitř propadá do čím dál hlubšího šoku. On sám cítil jen otupělost. „Pojď, Tansy,“ vyzval ji jemně. „Carrie musí do nemocnice.“

Vzal holčičku z matčiny náruče, přivinul si ji levou rukou na prsa a pravicí uchopil za ruku Tansy. Spěchali co nejrychleji po navigaci. Klopýtali a zakopávali, dokud nedorazili k pěšině vedoucí vzhůru k silnici, na níž parkoval ford. MacLean vyrazil sebevražedným tempem k nemocnici a za velkého skřípění brzd zastavil u příjmu úrazového oddělení. Vyskočil z auta, proběhl létacími dveřmi a zvolal: „Došlo k výbuchu! Potřebujeme pomoc!“

Z chodby vyběhli dva zřízenci. Zatímco mu pomáhali vyložit Tansy a Carrie z auta, třetí už přijížděl s vozíkem. O pár okamžiků později je obklopil zástup zdravotních sester a dostavil se i lékař.

„Ta holčička má vážné zranění,“ oznamoval MacLean. „Matka utrpěla pohmožděnin a šok.“

Tým zdravotníků soustředil veškerou pozornost na Carrie a Tansy. Odvezl je dovnitř a MacLean osaměl na parkovišti s jedním ze zřízenců.

„A vy jste kdo?“ zajímal se muž.

„Náhodou jsem projížděl kolem, slyšel jsem explozi a zahlédl oheň.“

„Jak se na vás tak dívám, potřeboval byste taky ošetřit,“ řekl zřízenec. „Pojďte dovnitř.“

MacLean na něj bezvýrazně pohlédl a po chvíli zavrtěl hlavou. „Ne, to bude dobré.“ Znovu nasedl do fordu a pomalu odjel.

Jezdil v kruzích stále dokola. Tansy utrpěla silný šok a nevěděla, co se kolem ní děje. I on byl konsternován, ale dokázal se chovat jako automat. Přesně dodržoval dopravní předpisy i povolenou rychlost, zpomalil u každé značky „dej přednost v jízdě“ a na všech stopkách poslušně zastavil. Jen v jedné věci neměl jasno: kam vlastně jede a proč.

Když konečně zastavil u krajnice a pohlédl na hodinky, byly tři ráno. Zakryl si tvář oběma rukama a rozplakal se. Jeho tvrdý, kamenný výraz se nezměnil, jen z očí mu vytryskly slzy a stékaly mu

po tvářích. Měl pocit, jako by se část jeho zoufalství snažila prorazit ven.

8

MacLean začal znovu dýchat pravidelně. Cítil se líp, i když jen relativně. V praxi to znamenalo tolik, že se mu vrátilo jasné uvažování. Jinak jej v mysli nepřestával děsit obraz Carriiny popálené tváře. Osud si s ním zahrál tím nejd'ábelštějším způsobem: on sám vyvázl nezraněn a trpět za něj muselo nevinné dítě. Tansy se ze všeho dostane, ale Carrie? To nebylo zdaleka jisté. A i kdyby se uzdravila, jak bude vypadat?

Dalo se do deště. MacLean stiskl páčku stěračů, aby otřel čelní sklo. Parkoval v tiché ulici uprostřed obytné čtvrti v jižní části města. Nemohl tady stát moc dlouho. Za chvíli začnou za krajkovými záclonami slídit neviditelné oči a někoho jistě napadne informovat policii, že se v blízkosti jejich příbytku objevil nevítaný host. MacLean nastartoval a pomalu odjížděl. Při tom si pokoušel utřídit myšlenky.

Při troše štěstí mohl spoléhat na to, že jej *Der Amboss* bude pokládat za mrtvého - přinejmenším tak dlouho, dokud nevyjde najevo, že se najatý vrah nevrátil z akce. I pak potrvá nějaký čas, než si jeho pronásledovatelé dají dohromady, co se asi doopravdy stalo. On sám jim ovšem bude muset zmizet z očí. Ze všeho nejdřív bude zapotřebí zbavit se auta, nejlépe tak, aby se našlo až za dlouhou dobu a ještě lépe nikdy. A taky si musí najít bydlení. K tomu ovšem potřeboval peníze.

Zastavil, vypnul motor a sáhl do náprsní tašky. Našel v ní dvaatřicet liber. Bude potřebovat víc. Pak si vzpomněl na malou peněženku nalezenou v kapse mrtvého teroristy a zašátral v brašně. Celková částka činila sto šedesát liber a pět set francouzských franků. S tím mohl chvíli vystačit. Prohlédl si vnější stranu peněženky, ale nenalezl na ní žádné iniciály. V kapsách mrtvého

našel ještě klíčenku. Rozepnul zip a našel v ní dva obyčejné klíče. Podle jména výrobce pocházely z Francie nebo z francouzské části Švýcarska. Jinak nic, co by prozrazovalo totožnost útočníka. MacLean se ptal sám sebe, zda za dveřmi, které se odemykaly těmito klíči, na mrtvého někdo čeká. Manželka? Přítelkyně? Doufá někdo v návrat muže, který už zcela určitě nepřijde?

Zamířil ven z města. Na jih od Edinburghu leželo několik osamělých jezírek. Pamatoval se na ně ještě z dob klukovských rybářských výprav. Nyní se rozhodl, že v jednom z nich pohrbí auto. Volba padla na jezero, k němuž vedla dlouhá příjezdová cesta od hlavní silnice. Chtěl od ní být co nejdál, aby ho náhodou při činu neodhalily světlomety některého z projíždějících vozů.

Celá věc měla jen jeden háček v podobě domku porybného, kolem kterého musel cestou k jezeru projet. Domek stál naštěstí pod příkrým kopcem a dal se minout s vypnutým motorem. Na hřebeni kopce MacLean zastavil, vypnul světla i motor a počkal, až oči přivyknou tmě. Po několika okamžicích se začal pomalu spouštět dolů.

Když míjel tmavá okna domku, měl srdce až v hrdle. Závěsy byly naštěstí zataženy a před domkem parkovala stará dodávka. Obojí působilo jako bariéra a tlumilo všechny zvuky. MacLean reguloval brzdovým pedálem setrvačnost vozu. Modlil se, aby brzdy nezaskřípaly a pneumatiky nedělaly na šterku hluk. S největší opatrností projel kolem domku a teprve pak pedál trochu odlehčil a nechal auto sjíždět o něco rychleji. V zatáčce pod kopcem znovu nastartoval, zařadil třetí rychlostní stupeň a jemně pustil spojku. Ford se hladce rozjel.

MacLean pokračoval po pobřežní komunikaci až k bráně, kterou hledal. Věděl, že za ní se nachází travnatý pahorek vypínající se asi patnáct metrů nad hladinu. Břeh pod pahorkem nebyl nijak mírný: spadal kolmo do desetimetrové hloubky. MacLean zastavil co nejbliž u okraje a vystoupil, aby obhlédl situaci. V měsíčním světle nezahlédl žádné překážky. Povolil ruční brzdu a dotlačil auto k samému okraji srázu. Celý mučivě dlouhý okamžik se zdálo, že vyvýšený terén mezi koly vůz zabrzdí, ale stačilo se trochu opřít do

zadního nárazníku. Granada se přehoupala přes zlom a zřítíla se do jezera.

V tu chvíli zakryly měsíc mraky. MacLean musel čekat, až znovu vyjde, a teprve pak spatřil, že automobil stále pluje nad hladinou. Byl nakloněný přídí dolů a mírně se pohupoval. „Potop se!“ sykl MacLean. „Potop se, hergot!“ Z karoserie se vyvalily bubliny, houpání ustalo a ford se pomalu a důstojně ponořil do hlubin. Voda ještě chvíli vařila a opět se rozhostilo ticho.

MacLean se vzpřímil. Musel se vyrovnat se skutečností, že se ocitl bez auta patnáct kilometrů od města. Šaty měl příšerně špinavé. Byl od hlavy k patě pokrytý popelem a sazemi a cítil se, jako by právě uběhl maraton. Když zvrátil hlavu k obloze, ucítil na tváři první dešťové kapky. Přesto mu nepohodlí ani bolest příliš nevadily. Aspoň ho odváděly od chmurných myšlenek.

Do města se vrátil ve stavu naprostého vyčerpání. Děšť ho téměř zbavil nánosu popela a mouru, ale chlad a vlhko jej připravily o zbytek energie. Byl nesmírně unavený. Právě vrcholila ranní dopravní špička a všude kolem se valily davy lidí, avšak díky silnému lijáku si ho nikdo moc neprohlížel. Podařilo se mu vecpat do přeplněného autobusu jedoucího do centra. Když uviděl neon s nápisem *Royal Commonwealth Pool*, vystoupil. Zajít do lázní nebyl špatný nápad, ale nejdříve si musel opatřit nové šaty. V jedné ze sousedních ulic našel obchod s armádním šatstvem.

„Překvapil vás déšť, co?“ utrousil prodavač.

MacLean přikývl a pokusil se o úsměv. Pak se vytasil se seznamem potřebných svršků a obchod opouštěl se dvěma igelitovými kabelami. Nesl si v nich dvojce džíny, dvě košile, svetr, koženou bundu, pár pořádných bot, ponožky a spodní prádlo. Teď se mohl vydat k bazénu a koupit si lístek do sauny.

„To jdete přímo z noční?“ zeptal se zřízenec. MacLean přikývl a uvedl název místní šachty.

Mokrě a špinavě oblečení mu bylo tak odporné, že by je ze sebe nejraději strhal, ale už k tomu neměl sílu. Musel postupovat zvolna. Chromovaný kohoutek sprchy mu připadal jako klíč od rajských bran. Otočil jím, pustil na sebe proud horké vody a smýval ze sebe hrůzu uplynulých hodin. Byl po ránu prvním zákazníkem. Když se

vysprchoval, vlezl si do jedné ze tří kabinek v sauně, rozprostřel ručník na dřevěné lehátko a položil se na něj. Suchý žár mu prostupoval údy jako léčivý balzám.

Jakmile měl saunování dost, znovu se vysprchoval a zabalený do osušky se uvelebil na lehátku v odpočívárně. Nevzbudil se ani po třech hodinách, když zřízenec uklízel místnost. Podle všech pravidel by měl MacLeana probudit, protože zaplacený čas už vypršel, ale řekl si, že ho nechá spát. Lázně nijak nepraskaly ve švech a tenhle chlápek byl horník. Ať si po těžké šichtě odpočine.

MacLean procitl až ve tři odpoledne. U zřízence si koupil šampon a holicí strojek na jedno použití. Muž neopomenul zdůraznit, že ho nechal spát a raději porušil předpisy, a MacLean mu byl patřičně vděčný. Oholil se, oblékl a své staré šatstvo nacpal do jedné z tašek. Pak dal zřízenci na pivo a odešel hladový jako vlk.

Přímo proti bazénu našel hospodu. Objednal si pivo a zbylé sendviče od oběda. Nebyly nic moc, ale hlad zahnal a on stejně nevnímal, co jí. Všiml si, že barman čte první vydání večerníku, a poprosil, jestli by mohl do novin taky nahlédnout. Barman mu je poslal po stole. Do ranních novin se ještě nic nemohlo dostat, ale tady už to byla zpráva pro titulní stranu.

„Pěkný svinstvo,“ poznamenal barman.

Nad snímkem doutnajících zbytků bílého domku se táhl titulek: „Oheň si vyžádal oběť.“

MacLean cítil, jak mu při čtení buší srdce. V reportáži stálo, že mrtvý je zřejmě jistý Daniel Morrisson, který „podle všeho žil v domě spolu spaní Taniou Nielsenovou a její dcerou Carol.“ Příčinou požáru rodinného domku na břehu *Kanálu Unie* byla „dosud neobjasněná exploze“. Plynárenská společnost teprve šetří její příčiny. Zdravotní stav dcerky paní Nielsenové označili lékaři za „kritický“. Samotná paní Nielsenová je v těžkém šoku. Je to již druhá tragédie, která ji v krátkém čase postihla. Loni byl její manžel nalezen mrtvý v garáži, kde opravoval auto. Policie zatím odmítla případ jakkoli komentovat.

„Zasraný plynárny,“ utrousil barman. „Podle mého jsou horší než celá IRA dohromady.“

MacLean mu vrátil noviny a odešel.

Obloha se začala zatahovat a bylo zřejmé, že se brzy znovu rozprší. MacLean si řekl, že se v okolí rozhlédne po ubytování. Poloha čtvrti mu vyhovovala a blízkost univerzity tlačila ceny dolů. Byla to čtvrť garsonek, domov velké, stěhovavé a zhusta anonymní masy.

MacLean kráčet hlavní ulicí a prohlížel si vývěsky za okny domů. Bylo těžké dát této části města jednoznačnou nálepku. U všech ostatních čtvrtí mohl člověk dospět k jistému zobecnění. Jedna byla aristokratičtější, druhá plebejstější, některá se rozpadala a jiná procházela rekonstrukcí. Avšak zdejší směs se každé generalizaci vymykala. Vedle temných, vznešených vil, které sto let nedostaly novou fasádu, zářily čerstvě obnovené nemovitosti pyšníci se zářícím zevnějškem. Vedle sebe zde stály soukromá dívčí škola i pochybný hotel.

MacLean prošel kolem domova důchodců a otrásl se nad jeho jménem. Okny zahlédl několik obyvatel. Seděli na židlích okolo stěn velké přízemní klubovny a prázdnýma očima civěli na televizi, jejíž bedna pyšně trůnila v arkýřovém okně. *Slunečné údolí!* Už jen pomýšlení na takové místo člověka ponoukalo, aby se bez velkých cavyků rychle rozžehnal s pozemským bytím.

Po chvíli se MacLean zastavil před cedulí nabízející „tiché pokoje k pronajmutí“. Právě to, že byly tiché, jej přimělo, aby poslechl další část vývěsky, která říkala „informujte se v domě“.

Majitel pocházel ze západoskotské vysočiny. Hovořil s měkkým přízvukem a tak pomalu, že by to MacLeanovi při delším rozhovoru jistě začalo jít na nervy. Proto se pevně rozhodl, že žádnou delší konverzaci nepřipustí.

Po monologu na téma domovního řádu a prohlídce dvou volných pokojů pan domácí poznamenal: „Na študenta jste trošku starej, řek bych.“

„Jsem externí lektor,“ zalhal MacLean. „Chemik.“

„Ale to se podívejme...“

„Budete chtít nějaké peníze předem?“ zeptal se MacLean rychle.

„Na celej tejden, jestli bych moh prosit.“

MacLean odpočítal určenou částku. Muž se usmál a podal mu klíč. „Já jsem pan MacLeod a bydlím přímo tady,“ a ukázal na dveře v přízemí. „Kdybyste něco potřeboval, stačí říct.“

MacLean si lehl do postele a poslouchal vzdalující se kroky. Pak bouchly dveře v přízemí a rozhostilo se ticho. Místnost byla studená a pohled na fádni bílý strop umožňoval ideální soustředění. Musel si rozmyslet, co podnikne dál. Až do včerejška si myslel, že důvěrně zná nejčernější hlubiny lidského zoufalství, ale teď už věděl, jak hrozně se mýlil. Nesl přímou zodpovědnost za to, co potkalo Carrie. Už jen to pomýšlení mu působilo příšernou bolest. Ucítil, jak se chvěje, a začal pěsti, aby třas překonal. Fungovalo to jen tak dlouho, dokud pěsti znovu nepovolil. Musel se dozvědět, jak na tom Carrie je, ale nejdřív bylo potřeba zjistit, jestli už Tansy přišla k sobě.

Ptal se sám sebe, kolik si toho Tansy pamatuje a zda vůbec ví, co se v domku odehrálo. Byla v šoku už ve chvíli, kdy ji našel klečet na trávníku v zahradě. Snad ji tam odhodila hned první exploze. Od té chvíle nemusela vnímat, co se kolem ní děje. Možná dokonce uvěřila i tomu, že zahynul v plamenech.

MacLean si chvíli pohrával s myšlenkou, že by ji při tom nechal a dočista zmizel z jejího života, ale sám věděl, že by to nedokázal. Nic horšího se už stát nemohlo a ona i Carrie pro něj znamenaly všechno. Zavolá do nemocnice a bude se informovat o jejich stavu.

Potíž byla v tom, že se v nemocnici nemusel nic dozvědět. Pokud by přiznal, že není blízký příbuzný, uslyšel by některou z klasických frází o uspokojivém stavu. Mohlo se samozřejmě stát, že mu nic neřeknou ani tehdy, když se prohlásí za toho nejbližšího příbuzného, ale snad aspoň zjistí, zda Carrie žije. Telefonní automat byl dole v hale.

Hala zatuchle čpěla a koberec byl prošlapaný. Pohled z okna MacLeanovi prozradil, že se znovu dalo do deště. Někdo na druhém konci zdvihl sluchátko a on se začal ptát.

„Jste příbuzný?“ zeptala se sestra.

„Bratr paní Nielsenové.“

„Bratr?“

„Victor Toynbee. Právě jsem přiletěl ze Spojených států.“ Pokud si MacLean vzpomínal, hovořila Carrie o strýčkovi Victorovi a Tansy dodala, že pracuje v Americe.

„Stav paní Nielsenové se zlepšuje,“ řekla sestra. „Neutrpěla žádná vážná zranění. Možná už zítra půjde domů.“

„A její dcera?“ MacLean cítil, jak mu při té otázce vystoupil na čele pot.

„Stav malé Carol je vážný, ale stabilizovaný. Převezli ji do jiné nemocnice na oddělení popálenin.“

„Víš o tom moje sestra?“ zeptal se MacLean.

„Zatím ne. Po celou dobu pobytu je v těžkém šoku.“

„Mohl bych ji navštívit?“

Zdravotní sestra chvíli váhala. „Nemyslím, že by to v téhle chvíli bylo dobré. Paní Nielsenová je pod vlivem silných sedativ. Počkejte s tím den nebo dva.“

„Nechám vám svůj telefon pro případ, že by se její stav zlepšil. Můžu?“

„Samozřejmě. Jakmile to její stav dovolí, řeknu jí, aby volala pana Toynbeeho.“

MacLean zavěsil. Nyní měl aspoň jistotu, že je Carrie naživu.

Ve čtvrtek večer se v přízemí rozdrnčel telefon. MacLean ležel oblečený na posteli a v ruce svíral sklenku whisky. Přečetl už skoro celý večerník a zbývala mu jen ekonomická příloha. Začal studovat ceny akcií farmaceutických firem, když se halou rozlehl hlas: „Bydlí tu nějaký Victor Toynbee?“

MacLean seběhl po schodech a vzal si sluchátko od mladíka, který mu je podával. Dobře věděl, že Murdo MacLeod stojí v otevřených dveřích a divně se na něj kouká, ale v té chvíli mu to bylo jedno. Koneckonců, nájem zaplatil dopředu a v hotovosti. Co na tom, jaké jméno uvedl?

„Victore?“ začala Tansy nejistě.

MacLean cítil, jak se mu stahuje hrdlo. Měl pocit, že nikdy nedokáže prolomit mlčení. Nakonec přeci jen sebral dost odvahy a hlesl: „Tansy, tady není Victor. To jsem já... Sean.“

„Seane!“ vzlykla Tansy. „Tvrdili mi, že jsi mrtvý!“ Následoval přívál nesouvislých vět. „Říkali to, ale já jsem věděla... viděla jsem

tě ve snu... zachránil jsi Carrie z plamenů... viděla jsem to... ach, Seane!“ a znovu se rozvzlykala.

MacLean se ji snažil všemi prostředky uklidnit a nakonec se mu to podařilo.

„Ale když jsi tam neuhořel ty, tak kdo?“

„Našli nás lidé od *Lehmana*, Tansy. Poslali na nás člověka se zápalnou bombou a ten při požáru zahynul.“

„Aha,“ odtušila Tansy nepřítomně. „A kdes byl ty? Proč ses tady neukázal?“

MacLean dobře slyšel vyčítavý podtón. „Chtěl jsem, aby si všichni mysleli, že jsem to byl opravdu já, kdo zahynul. U *Lehmana* si přečtou zprávu v novinách a budou si to myslet taky. Přestanou po mně slídit, zbavíme se jich navždy. Ty, já i Carrie.“

Měl za to, že zmínka o Carrie pohne Tansy k tomu, aby něco řekla, ale to se nestalo. Musel se tedy zeptat přímo. „Viděla jsi ji od té doby?“

„Ne. Převezli ji do jiné nemocnice, ale díky bohu je mimo nebezpečí.“

Z jejího hlasu bylo jasné, že jí lékaři neprozradili všechno. „Pověděli ti, proč ji převážejí jinam?“ zeptal se.

„Ne,“ přiznala Tansy nevinně. „Asi leží někde na dětské klinice. Proč?“

MacLean křečovitě zavřel oči. „Je na oddělení pro těžké popáleniny, Tansy.“

„Proboha! Snad nechceš říct... Kristepane, snad ne obličej...!“

Do hlasu se jí začala vkrádat hysterie. Vzdálenost, která je od sebe oddělovala, fungovala jako železná mříž. Oč by bylo všechno snazší, kdyby ji mohl obejmout a utěšit. „Zatím je na všechny prognózy brzo,“ řekl. „Potrvá několik týdnů, než budu schopen odhadnout skutečný rozsah poranění.“

„Nelži, musíš něco vědět!“ vmetla mu do tváře. „Viděl jsi, jak vypadá, když jsi ji zachraňoval z ohně!“

„Byla tma a ona měla obličej celý od sazí. Nemohl jsem nic rozeznat.“

Tansy se zase uklidnila a MacLean ji všemožně konejšil, i když v duchu zápolil s těžkými výčitkami. Pak jí nadiktoval svou adresu a

poprosil ji, aby za ním přišla, jen co ji propustí z nemocnice. Panu domácímu oznámí, že za ním na víkend přijede manželka.

Objevila se hned nazítří v půl jedenácté dopoledne. Když se poprvé od tragédie setkali v hale, cítili se trochu nesví, ale rozpaky pominuly, sotva si padli do náručí. Stáli tam dlouho a Tansy tekly po tvářích slzy. „Když mi řekli, že jsi mrtvý,“ zašeptala, „chtěla jsem umřít taky.“

MacLean jí slzy utřel, vzal ji kolem ramen a vedl ji do patra. Všiml si, že domovník má dveře dokořán a pozoruje je. „Na to, že jste manželé, se asi moc často nevidáte,“ poznamenal, ale MacLean dělал, že neslyší.

Nahoře se Tansy začala ptát a on zaplňoval bílá místa v její paměti.

„Takže to, kde nás najdou, jim pověděl Vernay?“ zeptala se nakonec.

„Přinutili ho,“ vysvětlil jí MacLean a vzpomněl si při tom na příšerný výjev ve Vernayově bytě.

Tansy zavrtěla hlavou a rozčarovane vzdychla: „Všechno už vypadalo tak slibně. Byli jsme šťastní, všichni tři - a najednou tohle!“ Ve tváři se jí zračilo hluboké zoufalství, když se smutně ptala: „Myslíš, že se to všechno ještě někdy spraví?“

„Když budeme opravdu chtít, tak ano,“ odpověděl něžně.

Zdálo se, že jí jeho slova dodávají sílu. Jako by náhle viděla všechno v lepším světle. „Domek znovu postavíme, jen co nám pojišťovna vyplatí peníze,“ zasnila se, ale vzápětí si uvědomila, že by to nebylo moc chytré. „Ale,“ dodala nepřítomně, „radši někde jinde. Kdekoli - hlavně že budeme zase všichni tři pohromadě.“

Obrat „všichni tři“ znovu přivedl řeč na Carrie. Tansy začala sondovat, jaké jsou šance, že se dcerka úplně uzdraví. MacLean odrážel všechny dotazy s poukazem na to, že ji musí nejdříve vidět.

„Ve středu ji jdu navštívit,“ připomněla Tansy. „Půjdeš se mnou?“

„Samozřejmě,“ přitakal MacLean.

Víkend strávili společně a rozloučili se teprve v pondělí ráno. Požár domku mobilizoval řadu někdejších přátel manželů Nielsenových. Aby mohla strávit víkend s MacLeanem, Tansy jim všem namluvila, že ji z nemocnice místo v pátek propustí až v

pondělí. Ráno se svědomitě objevila na nemocničních schodech. Největší péči projevili Neville a Marjory, přátelé z dávných dob, kdy ještě s Keithem hrávali rekreačně tenis v místním klubu. Když dnes Tansy vzpomínala na minulost, měla pocit, že se vše odehrálo na jiné planetě.

Neville se objevil osobně. V advokátní kanceláři, kde pracoval, si vzal volno na celé dopoledne a sehrál bombastický výstup milosrdného samaritána. Vyskočil z auta, objal Tansy a spustil nekonečné tirády na téma: „Moje milá, nedostává se mi slov.“ Pomohl jí nasednout na místo spolujezdce, jako by se sama nemohla pohybovat, a celou cestu domů ani na okamžik nepolevil v projevech soucitu a předstírané bolesti. Tansy v přestávkách opakovala: „To je od tebe opravdu hezké, Neville,“ ale měla sto chutí požádat, aby zastavil a nechal ji běžet. Konečně zabočili na příjezdovou cestu k domu. Ve dveřích se objevila Marjory.

Vrhla se na Tansy s prudkostí uragánu. Tansy jen stála a usmívala se, zatímco Marjory opakovala víceméně totéž, co předtím v autě říkal její muž. Přidala jen několik vlastních vylepšení: „Nemusím ti říkat, moje milá, že náš dům je teď i tvůj dům... A co Carrie, chudinka malá? Pověz mi o ní... Musí to být pro tebe hrozné... S pojišťovnou si nedělej starosti, Neville všechno zařídí. Vid' že ano, Neville?“ A Neville, který od té chvíle začal brát druhé housle, přisvědčil.

Tansy neušlo, že za celou dobu nepadla jediná zmínka o Danu Morrisonovi. Její „těžká váha“ zahynula v hořícím domě a Nevillovi ani Marjory nestála za zmínku. Morrisonova smrt smyla hanbu sociální mesaliance - Tansy se mohla vrátit mezi slušné lidi. Začne znovu chodit na večírky a recepce, kde se potlouká spousta nezadaných chlápků. Tansy věděla, že by svým bývalým přátelům měla být za to, jak se pro ni obětují, vděčná, ale v tu chvíli k nim cítila jen nenávisť.

Ve středu vyrazila za Carrie do nemocnice. Marjory jí vnutila svůj austin mini („Ber si ho opravdu, ale opravdu kdykoli, má milá!“), zatímco MacLean přijel autobusem a počkal na ni na konci příjezdové komunikace. Když pomalu kráčeli po dlouhé šterkové cestě, nebylo ani jednomu z nich do řeči. Tansy věděla, že lékaři

dnes sejmou Carrie obvazy. MacLean to s jistotou nevěděl, ale předpokládal to tak jako tak.

Do tváří je hrálo jarní slunce a ve vzduchu se vznášela vůně květů. Tansy náhle pocítila záchvěv panického strachu. Přála si, aby ke vchodu do nemocnice nikdy nedošli. Dokonce si našla záminku, proč se zastavit. „Podívej, pupeny,“ řekla a ukázala na keř.

Maclean přikývl. „Jaro je opravdu tady,“ a vzal ji kolem ramen. Dobře věděl, co se v ní odehrává.

Nečekali dlouho. Sestra je uvedla do malé kanceláře, v níž seděl za stolem holohlavý muž v bílém plášti. Na nose měl brýle s poloviční obroučkou a právě cosi dopisoval. Sestra za nimi zavřela a lékař vzhledl. „Ach, paní Nielsenová.“ Pak se obrátil k Mac Leanovi. „A vy?“

„Jsem Carriin strýc.“

„Aha, samozřejmě. Pan Nielsen přece zesnul.“

Ba přímo zemřel, pomyslel si MacLean.

„Já jsem doktor Coulson, ošetřující lékař dcery paní Nielsenové. Prosím, posaďte se.“

Tansy se nesměle pousmála, MacLean zůstal chladný. Ptal se sám sebe, jestli je Coulson skutečně tak nesympatický, anebo mu křivdí.

„Chtěl bych vás seznámit s dalším postupem. Carol dostala sedativa, abychom jí mohli bezbolestně sundat obvazy. Sestry ji právě připravují. Musím vás o něčem informovat. Z předběžných vyšetření vyplývá, že bude nutno provést plastickou operaci.“

MacLeanovi se stáhlo hrdlo.

„Oči má v pořádku, pane doktore?“ zeptala se Tansy.

„V naprostém pořádku. Vidí zcela dobře.“

Tansy pohlédla na MacLeana, který se povzbudivě usmál. Teď bylo potřeba chytit se každého stébla.

Do kanceláře vešla sestra, která je předtím uvedla, a oznámila, že je vše připraveno.

„Dobře,“ řekl Coulson. „Rád bych vás ještě varoval...“ Tansy, která se už zvedala ze židle, zase ztěžka dosedla. „Tohle všechno je poměrně velká stresová zátěž. Popáleniny jsou dost... nepříjemné na pohled.“

MacLean si všiml, že Tansy strnula. Naslouchala Coulsonovi se zaťatými klouby a očima plnými obav. Natáhl se a vzal jí ruce do dlaní.

„Můžeme jít,“ řekla Tansy. Skoro ochraptěla.

„Carol je pod sedativy,“ dodal ještě Coulson. „Kvůli ní se nemusíte tvářit statečně.“

Vyvedl je do chodby, jejíž prosklená stěna umožňovala výhled na sluncem zalité trávníky.

„Nejdřív půjdeme sem,“ upozornil je.

Vstoupili do místnosti, ve které jim sestry odebraly venkovní oblečení a pomohly jim s chirurgickými plášti a rouškami. MacLean litoval, že s nimi Tansy nepřišla do bližšího kontaktu. Potřebovala by cítit ženskou solidaritu.

„Carol leží tady,“ oznámil jim Coulson a otevřel dveře do malé sousední místnosti s napůl spuštěnými žaluziemi. Na posteli ležel uzlíček obvazů, nad nímž se skláněly dvě sestřičky připravující nástroje. MacLeanovi mohlo puknout srdce. Byla tak malá, tak bezbranná. Postrčil Tansy, jako by chtěl, aby mu udělala místo. Ve skutečnosti mu šlo jen o to, aby spatřila Carrie z pravé strany.

Sestry vzaly nůžky a pustily se do práce. Čas od času musely přestat a navlhčit spleené obvazy tampony s fyziologickým roztokem. MacLean se kradmo díval na Tansy. Její oči nad rouškou připomínaly golfové míčky. Chtěl ji uchopit za ruku, ale odtáhla se od něj.

Přípravy skončily a iniciativy se chopil dr. Coulson. Pruhy gázy tiše padaly do ocelové misky. Už zbývalo odstranit jen dva gázové polštářky. Coulson sundal ten pravý a MacLeana zalila při prvním pohledu na známou tvář vlna emocí. Tansy se zaleskly oči.

S druhým polštářkem měl Coulson víc práce. Lnul k tváři a lékař jej musel opakovaně potříit roztokem, než jej mohl odstranit. Levá tvář byla ve stínu, ale MacLean jasně viděl rozsah poranění. Bylo příšerné. Tkáň mezi levým okem a linií úst v podstatě chyběla. Jeho obavy se potvrdily. Ústa byla zasažena natolik, že Carrie zřejmě nebude moci mluvit.

Tansy strnula hrůzou. Coulson se dal do vysvětlování, ale ona se prudce otočila a vyběhla ze dveří.

„Sestro!“ zavolal Coulson.

„Já se o ni postarám,“ řekl MacLean rychle.

Tansy utíkala naslepo chodbou. Dvě sestřičky se ji snažily zadržet, ale odmrštila je. MacLean ještě zahlédl, jak vyběhla ven ze dveří na konci chodby. Šel za ní a našel ji, jak pevně objímá kmen rozkvetlé třešně. Svírala strom oběma rukama, ale nevzlykala. Nevydala ani hlásku. MacLean došel pomalým krokem až k ní a jemně ji objal kolem ramen. Tansy se otočila jako na obrtlíku: „Za všechno můžeš ty!“ zasyčela. „To tys ublížil Carrie! Je to tvoje vina!“

Její slova jí projela jako nůž. Nebránil se. Tansy měla pravdu, i když z ní mluvila hysterie. Po tváři se jí řinuly slzy a pěstmi mu bušila do prsou. Korunou rozkvetlé třešně prosvítalo slunce.

Avšak slepý vztek odezněl velmi rychle. Tansy mu v slzách padla do náruče a přerývaně se omlouvala. Přitiskl ji k sobě a hladil ji prsty po vlasech. Ne, nemá se mu zač omlouvat. Všechno, co říkala, je přece pravda.

„Ne, ne, není!“ vykřikla Tansy. „To já jsem chtěla, abys zůstal. Přímo jsem o to žebrala!“

Sestry je konečně našly a teď se k nim blížily po trávníku. MacLean na ně mávl, aby je nechaly být. Objal Tansy kolem ramen a odváděl ji dál od nemocniční budovy. Chtěl s ní zůstat o samotě.

„Nevěděla jsem, co říkám,“ vzlykala Tansy. „Když jsem viděla její obličej...“

„Já vím,“ konejšil ji MacLean. „Já vím.“

„Seane, proboha, co budeme dělat?“ zeptala se a upřela na něj pohled plný bolesti a beznaděje.

„Něco ti slíbím,“ řekl MacLean.

Tansy měla v očích nevyřčenou otázku.

„Vrátím ti Carrie zdravou a takovou, jaká byla předtím. Dokážu to, ale budu potřebovat tvoji pomoc.“

Tansy na něj nechápavě pohlédla. „Ale jak? Viděl jsi její tvář... a ústa...“

„S *Cytogermem* to dokážu dát do pořádku.“

„Ale to je všechno minulost!“ namítla Tansy.

„Myslím, že bych nějaký mohl sehnat.“

Tansy bleskla v očích první jiskřička naděje, ale zůstávala skeptická. „I kdybys to dokázal, Carrie má obličej tak strašně...“

„Viděl jsem horší případy. Zvládnou to.“

„A jak se dostaneš k *Cytogermu*?“

„Pojeďu do Ženevy a získám jej přímo u *Lehmana*.“

„Ty jsi zešílel!“ vykřikla Tansy. „Zabijí tě!“

„Považují mě za mrtvého. A i kdyby ne, pod svícnem mě hledat nebudou.“

„Odkud víš, že *Cytogerm* pořád existuje?“

„Nevím to,“ připustil MacLean. „Je to jenom jedno ze tří rizik, které musíme podstoupit.“

„Tří?“

MacLean přikývl. „Za prvé, *Lehman Steiner* musí ještě pořád mít zásobu preparátu. Za druhé, Carrie nesmí mít v těle ‚spící‘ rakovinné buňky. A za třetí - tenhle podnik může stát spoustu peněz. Možná všechny, které dostaneš od pojišťovny za dům.“

Tansy vzlykla a řekla: „Dám ti všechno. Do poslední pence.“

9

Tansy a MacLean se znovu vrátili do Coulsonovy kanceláře. Tansy se omluvila za své chování a dr. Coulson chápavě zamručel. MacLean ho přesto podezíral z neupřímnosti. Tenhle člověk už říkal podobné fráze milionkrát a bylo to na něm znát.

„Čekal jsem, že vám ten pohled způsobí šok,“ poznamenal Coulson, zatímco si urovnával písemnosti. „Ale dnes už dokážeme dělat pravé divy.“

A začal vysvětlovat, jaké léčebné postupy přicházejí v úvahu. Při tom si stále uklízel stůl. Hovořil o sérii kožních transplantací a MacLean mu naslouchal s těžkým srdcem. Zato Tansy visela na každém slovu. „O jakém časovém úseku je řeč?“ zeptala se nakonec.

„Obávám se, že jde o celé roky,“ připustil Coulson.

Tansy cítila, jak se jí svírá srdce, ale tvářila se stále stejně. Uvědomovala si, že se musí rozhodnout, co udělá v případě, že se MacLean nedostane k *Cytogermu*, ale ptala se dál jako automat. „Odkud vezmete kůži na plastiku obličeje?“

„Obecně řečeno, z jiných částí těla,“ odpověděl Coulson. „Ze stehen, hýždí a tak dále. Tohle je naše nejmodernější pomůcka.“ Uchopil cosi, co se podobalo splasklému balónku. „Voperujeme ji pacientovi pod kůži a postupně ji nafukujeme. Kůže musí odpovídajícím způsobem zvětšovat svou plochu, čímž se vytváří dostatečná zásoba tkáně pro transplantaci.“

Tansy přikývla, ale v duchu se vracela k tomu, co jí kdysi řekl MacLean, když vychvaloval zázrak zvaný *Cytogerm*. Dodnes si pamatovala větu: „Transplantace kůže ze zadku na obličej nebyla zdaleka tak efektivní.“ Také MacLean si pamatoval svůj výrok a teď trpce litoval, že kdy něco takového vypustil z úst.

Coulson pohlédl na hodinky a vzpřímil se v křesle, jakoby chtěl naznačit, že se schůzka chýlí ke konci. „Chcete se ještě na něco zeptat?“

„Už mě nic nenapadá,“ řekla Tansy a tázavě pohlédla na MacLeana.

„Předpokládám, že na první operaci si ještě musíme počkat,“ podotkl MacLean.

Coulson přikývl. „Nejdříve musíme stabilizovat pacientčin stav. Uvidíme, jak se jí bude dařit, a v závislosti na tom přikročíme k transplantaci.“

„Dobře. Vidíte, že nic nepodniknete bez konzultace s paní Nielsenovou?“

Coulson jej probodl chladným pohledem. „Samozřejmě že ne.“

„Výborně,“ odušil MacLean co nejzdvořileji.

Když pak odcházeli z nemocnice. Tansy se ho zeptala: „Kam jsi tím mířil?“

„Byl bych nerad, aby s Carrie něco prováděli bez tvého vědomí.“

„Než se do něčeho pustí, potřebují moje svolení, nebo ne?“

„Teoreticky ano, ale někteří doktoři hledí na příbuzné pacientů jako na obtížný hmyz. Není vůbec neobvyklé, že udělají, co sami uznají za vhodné, a ‚papírování‘ nechají na potom.“

„A to se příbuzní neozvou?“ podivila se Tansy.

„Není nic snazšího než jim namluvit, že se všechno děje jen a jen pro pacientovo dobro.“

„Chápu,“ přisvědčila Tansy.

MacLean se usmál. „Chtěl jsem, aby věděl, že my dva bychom se rozhodně ozvali.“

„Pořád se učím,“ povzdechla si Tansy. „Když si pomyslím, jak jsem vždycky věřila doktorům...“

Když se MacLean před časem nastěhoval k Tansy, dal jí všechny peníze, které v té době měl. Tansy správně předpokládala, že teď nemá z čeho žít, a předala mu obálku. „Kdy budeš potřebovat nějakou pořádnou sumu?“ zeptala se.

„Dej mi čas. Musím si to promyslet a naplánovat.“

„Uvidíme se?“

„Co takhle zítra večer?“

Tansy přikývla a nabídla se, že ho vezme s sebou zpátky do města, ale on odmítl. „Radši ne. Musíme být opatrní.“

Tansy ho pohládila po tváři. „Vid' že má Carrie doopravdy naději?“ ujistila se. Její oči, v nichž se zrcadlila dětská bezbrannost, prosily o kladnou odpověď.

„Ano, má.“

„Dej na sebe pozor,“ řekla mu na rozloučenou.

„Ty na sebe taky.“

MacLean se díval za odjíždějícím austinem a cítil, jak se mu do zátylku opírá slunce. Cítil, že právě vykročil na cestu, jejíž konec halí neprostupné mraky. Třebaže si dobře uvědomoval, jakým rizikům bude muset čelit, jedno věděl jistě: nemůže couvnout. Čím dříve se pustí do promýšlení konkrétních kroků, tím lépe.

Když večer ležel v posteli, napadlo ho, že musí především vyřešit způsob, jak se vrátit do Švýcarska. Měl stále pas na vlastní jméno, ale použít jej znamenalo koledovat si o velké nepříjemnosti. Nikdo netušil, kam až vliv společnosti *Lehman Steiner* zasahuje. Jisté bylo jen to, že když začal znovu pracovat v nemocnici, její lidé ho vypátrali během několika týdnů. Proniknout do databáze pasové kontroly by pro ně určitě nepředstavovalo problém.

MacLean se v myšlenkách znovu vrátil k Tansyinu muži Keithovi. Podle toho, co o něm slyšel, byl zhruba stejně starý jako on. Kdyby Tansy měla jeho rodný list, dalo by se s tím něco podniknout. Stačilo by zajít na první poštu, předložit Keithův dokument spolu s vlastní fotografií a nechat si vystavit turistický pas platný jeden rok. Teď šlo jen o to, zda je rodný list pořád ještě na světě, nebo zda shořel při požáru. Když Tansy ve čtvrtek večer přišla, zeptal se jí na to.

„Všechny dokumenty jsme měli uloženy v bezpečnostní schránce v bance. Jsou tam pořád. Proč?“

Když si vyslechla důvody, slíbila, že hned ráno rodný list vyzvedne. Pak se ho zeptala na další plány.

„Rozhodl jsem se zkusit to hned naostro. V pondělí nebo v úterý poletím do Ženevy. Záleží na tom, jak rychle dostanu pas a na kdy se mi podaří koupit letenku. V Ženevě se ubytuju v nějakém menším hotýlku a zavolám na pár čísel. Musím získat důvěrné informace.“

„Bude to hrozně nebezpečné,“ podotkla Tansy. „Někdo tě může prásknout.“

„Musím se dovědět, co se v posledních letech u *Lehmana* dělo. Pro začátek se soustředím na jediný kontakt. Pokusím se najít Evu Stahlovou, sestru, která mi kdysi asistovala u operací.“

„Vzpomínám si na to jméno,“ řekla Tansy. „To je ta, cos jí udělal ‚nový‘ obličej?“

„Ano.“

„Dá se jí věřit?“

„Myslím, že dá. Vycházeli jsme spolu dobře.“

„A navíc je ti zavázaná.“

MacLean se usmál: „Svým způsobem.“

„Třeba už u firmy nepracuje,“ namítla Tansy.

„Je to možné,“ připustil MacLean. „Ale možná mi bude schopna říct, na koho se obrátit.“

„Máš její adresu?“

„Čtyři roky starou, ale i to je lepší než nic.“

Oba se odmlčeli. Dobře cítili vlastní rozpaky a nebylo jim lehké. Částečně to byl důsledek Tansyina výbuchu v nemocnici. Ještě teď si svá slova vyčítala a MacLean zase věděl, že ho obvinila právem, ať už své následné omluvy myslela sebeupřímněji. Stalo se přesně to,

čeho se stále obával: přinesl Tansy a Carrie jenom neštěstí a teď na sebe musel vzít přetěžký úkol pokusit se vše napravit. Na obrovské nebezpečí raději nemyslel.

Ale ať se snažil sebevíc, myšlenky na to, co ho čeká, z hlavy vypudit nedokázal. Věděl, že se tváří jako duchem nepřítomný, a třebaže ho to mrzelo, nemohl si pomoci. Tansy si zase byla vědoma, že ho do této situace dostala sama. V jejím nitru probíhal velký souboj mezi náklonností k MacLeanovi, která byla stále silnější, a láskou ke Carrie.

„Radši už půjdu,“ řekla rozpačitě. „Neville a Marjory by se báli, kde jsem.“

Maclean s úsměvem přikývl a vstal, aby ji vyprovodil. Chvíli na sebe hleděli. „Ach, Seane,“ vzdychla Tansy, zavřela oči a opřela mu hlavu o prsa. Cítila velkou úlevu, když ji objal a políbil do vlasů. „Kéž by existovalo jiné řešení,“ řekla.

„Všechno dobře dopadne,“ zašeptal. „Slibuju.“

Dohodli se, že se sejdou dopoledne, hned poté, co Tansy vyzvedne z banky Keithův rodný list a peníze na cestu do Ženevy.

Ve frontě na poště byl MacLean jako na trní. Čekání ho obvykle znervózovalo, ale tentokrát byl docela rád, že se zákazník stojící před ním vytasil s množstvím otázek, které úředník za přepážkou nebyl schopen zodpovědět. Zatímco čekal, až se dostane na řadu, prohlížel si vlastní podobenku, kterou si nechal udělat v automatu na nádraží, a znovu studoval rodný list Keitha Nielsena. Tansyin manžel pocházel z Aberdeenu a jeho matka se jmenovala Christabel. Právě když se nad tím jménem zasní, uslyšel, jak úředník velí: „Další!“

Podal dokumenty s fotografií muže za skleněnou přepážkou a snažil se tvářit lhostejně. Nebylo to snadné. Dobře věděl, že úředník porovnává jeho skutečnou podobu s fotografií. Soustředil se na plakáty na stěnách a čekal, až si ho neúsměvný muž přestane prohlížet a dá se znovu do psaní. Při tom se ptal sám sebe, proč se zaměstnanci pošty nikdy neusmívají. Zabloudil zrakem k vedlejší frontě a za přepážkou spatřil jiné zarputilé individuum vrhající zlověstné pohledy po zákaznících. Ti lidé snad museli projít školením na téma „jak skrývat vlastní emoce“. Trénovali kyselý výraz před zrcadlem? Každý pátek dopoledne pošta na půlhodinu

zavírala. Třeba v tu dobu probíhal výcvik personálu. MacLean si představil nevyrovnanou řadu úředníků a úřednic, jak se s výrazem leklé ryby učí říkat: „Další!“

Z myšlenek jej vytrhlo bouchnutí razítka oznamující, že pas přeci jen bude. Úředník mu jej prostrčil pod přepážkou spolu s rodným listem Keitha Nielsena. MacLean si uložil dokumenty do náprsní kapsy a poděkoval. Úředník se podíval skrze něj a utrousil: „Další!“

V jednu hodinu se MacLean sešel s Tansy. Byli domluveni, že spolu poobědvají v malém bufetu kousek od Princes Street. MacLean jí vrátil Keithův rodný list.

„Žádné problémy?“ zeptala se Tansy.

„Vůbec žádné.“

„Kdy letíš?“

„V úterý.“

„Uvidíme se do té doby?“

MacLean zavrtěl hlavou. „Bude lepší, když se nepotkáme. Tví přátelé by mohli pojmout podezření.“

Tansy otevřela ústa a chtěla něco namítnout, ale MacLean ji gestem ruky zarazil. „Musím mít nějaký čas sám pro sebe. Kvůli přípravě. Jakmile budu zpátky, zavolám ti.“

„Dáš na sebe pozor, vid’?“ zeptala se se smutkem v očích.

Usmál se a přikývl. „To si piš.“

Víkend strávil MacLean tvrdým cvičením. Ať už ho čekalo cokoli, chtěl na to být připraven. Fyzické vypětí na samé hranici sil na něj navíc mělo blahodárné účinky. Dokud trvalo, měl jasnou hlavu a dokázal z mysli vytěsnit úzkost, která ho jinak neopouštěla ani na okamžik. Jako cvičiště mu posloužila Pentlandská pahorkatina, pás kopců lemuujících severní okraj města.

V sobotu brzy ráno vyběhl po strmé stezce vzhůru na Turnhouse Hill a pokračoval dál po hřebeni. Zdolal všechny jeho vrcholky - Carnethy, Scald Law, East Kip i West Kip. Teprve pak si dopřál patnáctiminutovou přestávku, během níž spořádal dvě čokoládové tyčinky a trochu se vydýchal, než vyrazil stejnou trasou zpět. Přemáhal bolest a současně ji vítal, protože vyháněla z hlavy všechno ostatní. Vlastní tělesná kondice jej uspokojovala. Horší to bylo s duševním stavem.

Před pouhými několika měsíci se mu život začal zdát nesnesitelný a on neměl daleko k sebevraždě. Vyléčil se z toho? Sílící citové pouto k Tansy a Carrie mu pomohlo zacelit mnohé rány. Otázkou zůstávalo, zda byl natolik pevný a rozhodný, aby se mohl postavit kolosu jménem *Lehman Steiner* a čelit všemu, co nastávající střet přinese. Vydrží? Ač nerad, musel si přiznat, že to předem není schopen odhadnout. Nikdo neví, kdo se zachová jako hrdina a kdo jako zbabělec, dokud nenadejde čas zkoušky. Většina lidí se tím nemusí trápit, ale MacLean cítil, že jeho taková zkouška už brzy čeká.

Konečně se ocitl u cíle svého běhu a klesl vyčerpáním na svazích nad nádržím Glencorse. Hrud' se mu divoce zdvihala a srdce bušilo o klec žeber. Položil se na záda do bodající trávy a sledoval mraky táhnoucí na východ k širokému ústí řeky Forth. Díky dobré dohlednosti mohl spatřit remorkér, jak táhne na širé moře ropnou plošinu. Ten výjev ho vrátil ve vzpomínkách o řadu měsíců zpět.

V neděli pokračoval v týrání těla stejným způsobem, jen s tím rozdílem, že tentokrát ho po výkonech z předchozího dne bolely ztuhlé končetiny. Na zpáteční cestě po hřebeni změnil trasu a zamířil do borovicových lesů západně od Caerketonu. Čekala jej poslední z řady dobrovolných zkoušek. Znovu se ocitl na pokraji vyčerpání, ve stavu, kdy téměř nedokázal koordinovat pohyby, ale právě to mu vyhovovalo. Chtěl si vyzkoušet, zda měl Nick Leavey pravdu, když tvrdil, že fyzické těžkosti lze překonat duševní silou. Prý se stačí soustředit.

Když se ujistil, že široko daleko není kromě něj ani noha, vybral si větev silnou asi osm centimetrů a rostoucí dva metry od země, otočil se k ní zády a na okamžik zavřel oči. Při tom se pokoušel vybavit si polohu větve. Se zavřenýma očima sáhl do kapsy pro minci a vyhodil ji do vzduchu. Jakmile dopadla, otočil se na levé patě a prudce vymrštil pravou nohu ve směru, kde tužil větev. Trefil se. Větev hlasitě zapraskala a dopadla na zem.

MacLean měl radost. Šel dál lesem, vybíral si imaginární protivníky nalevo i napravo a nohama je srážel k zemi. Na okraji lesa si vyhlédl poslední čtveřici „nepřátel“. Umínil si, že je musí zlikvidovat během pěti vteřin. Zhluboka se nadechl a skolil prvního z

nich výkopem pravé nohy do výšky očí. Druhého udeřil levou rukou, třetího znovu srazil pravou nohou a čtvrtá větev podlehla ráně zasazené pravou dlaní.

Když se vynořil na volné prostranství, uviděl, že necelých deset metrů od něj sedí dvojice výletníků v červených větrovkách. Mohlo jim být něco málo přes dvacet. Přestali ukusovat z obložených chlebů a znepokojeně se na něj zadívali. Zcela jistě se stali svědky jeho poslední „bitvy“. MacLeanovi to bylo trapné a cítil potřebu poskytnout jim nějaké vysvětlení, ale ovládl se.

Chvíli na sebe mlčky civěli. Výletníci seděli bez hnutí s chleby na půl cesty k ústům, MacLean ještě těžce dýchal. Byl neoholený, vlasy měl spleené potem a mikina se mu lepila na tělo. Nakonec prolomil mlčení. „To je dnes hezky,“ poznamenal mile a odkráčel.

V úterý v šestnáct třicet přistálo MacLeanovo letadlo v Ženevě. Když se kola dotkla asfaltu, zvedl se od nich mrak jemných kapiček. Pršelo, ale to bylo v tomto městě obvyklé. MacLean se na chvíli zastavil na schůdkách a pohlédl na důvěrně známou letištní budovu. Říkal si, že by se měl cítit jako při návratu domů, ale ve skutečnosti jej ovládaly úplně jiné pocity. Okolní šed' ukrývala hrozbu. Když scházel na letištní plochu, cítil, jako by se ho ta hrozba hmatatelně dotkla. Letuška pod schůdky se usmívala na všechny pasažéry, ale žádného z nich nevnímala. Uniformovaný muž si s letargickým výrazem vzal jeho pas a zeptal se jej na účel cesty. „Jsem turista,“ odpověděl MacLean a muž jej nenuceně odmávl.

Byl zase zpátky. Cestou do města měl čas přemýšlet o minulosti. Pohled na známé budovy a restaurace mu připomněl jeho bývalou kariéru i životní styl, který mu tolik vyhovoval. Měl za sebou dlouhou a těžkou cestu od profese špičkového lékaře v oblasti výzkumu po dřinu na ropné plošině uprostřed Severního moře. Byly to smutné vzpomínky, ale už v něm nevyvolávaly hněv. Zničenou kariéru mu osud do jisté míry vynahradil, jen ztracený život nešlo vrátit. MacLean si to jasně uvědomil, když míjel obchod, v němž si kdysi Jutte kupovala oblečení. Při pohledu na neživou figurínu ve výloze jej bodlo u srdce.

Taxík projel kolem hotelu *Stagelplatz*. MacLean k němu vzhlédl bez emocí. Po sto prvé si opakoval, že osobní pocity musí jít stranou.

Doyle a Leavey mu to často zdůrazňovali. V paměti mu uvízlo ponaučení: „Když začneš brát věci osobně, kopeš si hrob. Ujasni si cíle, udělej si plán a řiď se jím. A neměň jej, pokud opravdu nemusíš.“ MacLean přiletěl do Ženevy pro *Cytogerm*. To byl jediný důvod jeho cesty. Nebyl tady proto, aby si vyřizoval staré účty.

Taxík zastavil před malým hotelem a MacLean řidiči zaplatil. Hotel neměl chybu. Byl útulný, čistý a anonymní. MacLean se ubytoval, v pokoji si uvařil kávu a přemýšlel, jak nejlépe kontaktovat Evu Stahlovou. Podíval se na hodinky a rozhodl se, že telefonovat jí nebude. Teď se osprchuje, převlékne a vydá se na adresu, na níž před lety bydlela. Z hotelu to bylo necelých pět kilometrů a on se těšil, jak se projde.

Mezitím přestalo pršet, ale ulice byly pořád mokré. MacLean vyšel z hotelu a vmísil se mezi podvečerní zástupy dobře oblečených a blahobytně vyhlízejících Ženevanů. Město mělo navečer své kouzlo. Když míjel jasně osvětlenou kavárnu, ucítil aroma kávy a doutníkového kouře. Někdo otevřel dveře a zevnitř se ozval smích. Zněl hezky, ale pro MacLeana byl vzdálen miliony kilometrů.

Konečně našel hledanou ulici. Vzpomněl si, že tady za ženevských dob několikrát byl, když Eva pořádala společenský večírek. Až dosud mu všechny podobné akce splývaly - podobaly se jedna druhé jako vejce vejci. Vstupní dveře činžáku byly odemčeny. MacLean vešel do haly, přivolal výtah a vyjel do čtvrtého poschodí. Když zase vystoupil, nemohl si vzpomenout, jestli se má dát doleva, nebo doprava. Zvolil si pravou stranu a ke své radosti našel hned na třetích dveřích jmenovku „Stahl“.

Otevřít mu přišel nějaký muž. MacLean v něm poznal Evina manžela a usmál se. „Asi se na mne už nepamatujete, ale kdysi jsem pracoval s vaší ženou.“

Stahl popošel blíž, aby si ho lépe prohlédl. Z nejistého kroku i nepřilíh zdvořilého způsobu, jakým na MacLeana civěl přimhouřenýma očima, se dalo soudit, že je opilý. Bylo pár minut po sedmé večer.

„Aha, jasně,“ promluvil tiše. „Už si vzpomínám.“

Aniž řekl něco dalšího, upřeně civěl na MacLeana, kterému to začínalo být trapné.

„Ty seš ten, co jí vyměnil ksicht. Udělals z ní krásku...“

„Něco se stalo?“ zeptal se MacLean.

Muž zaklonil hlavu a smutně se rozesmál. „Stalo?“ zvolal. „Co by se mělo stát?“

„Nemohli bychom si promluvit uvnitř?“ navrhl MacLean.

Stahl o krok ustoupil a výsměšně se poklonil, takže mu ruce visely až ke kolenům. „Račte dál, pane doktore,“ řekl jízlivě. „To nejmenší, co můžu udělat pro člověka, který z mojí ženy udělal kurvu, je pozvat ho na skleničku.“

MacLean nepřekročil práh. Místo toho se zeptal: „Takže Eva už tady nebydlí?“

„Ne, můj milej doktore, Eva už tu nebydlí. Před dvěma roky jsem se s ní rozved.“

„Nevíte náhodou, kde bych ji našel?“ zeptal se MacLean. Nemínil se jen tak vzdát.

„Opravdu ani náhodou,“ odfrkl Stahl s výrazem samolibého uspokojení.

„Přeji vám hezký večer,“ řekl MacLean, otočil se a odcházel chodbou pryč.

„Nechcete slyšet podrobnosti?“ zavolal za ním Stahl.

„Ani ne,“ odpověděl MacLean, aniž se ohlédl. Ten člověk byl pro něj nepoužitelný.

Po návratu si v hotelovém baru objednal něco k pití a přemýšlel, co dál. Jestli se Eva znovu provdala nebo žije u někoho jiného, nikdy ji nenajde. Ale pokud se jmenuje stejně a má vlastní byt, mohla by být v seznamu. Nějaká Eva Stahlová bydlela v rue Martin číslo 69. MacLean si načmáral její telefon na okraj pivního tácku a odešel do telefonní kabinky v hotelové hale. Když se ve sluchátku ozvalo: „Prosím, Stahlová?“ zvedla se mu nálada. Měl pocit, že ten hlas poznává.

„Eva Stahlová, která pracovala u firmy *Lehman Steiner*?“ ujistil se.

„Stále u ní pracuji. Kdo volá?“

„Sean MacLean.“

Trvalo dlouho, než Eva zareagovala. „Seane? Opravdu jste to vy?“

MacLean ji ujistil, že je to opravdu on.

Z Evina hlasu bylo znát dojetí. Několikrát začala a zase se odmlčela, než ze sebe dokázala vypravit: „Seane, ani nevíte, jak ráda vás slyším! Neměla jsem tušení, kam jste se poděl. Slyšela jsem, že jste se snad nervově zhroutil, ale než se mi vás podařilo najít, zmizel jste ze Ženevy.“

„Mohli bychom se setkat?“ zeptal se MacLean.

„Samozřejmě,“ přisvědčil Eva nadšeně. „Třeba hned dnes večer.“

„Jsem rád, že jste to navrhla,“ přiznal MacLean. Dohodli se, že se uvidí za hodinu u květinového ciferníku v *Jardin Anglais*. MacLean to měl k místu setkání jen deset minut, a tak si objednal ještě jeden drink.

Když pak pozoroval Evu, jak se k němu blíží, nemohl se ubránit záchvěvu profesionální pýchy. Měla na sobě tmavomodrý kostým, který ještě podtrhoval její krásu. Vlasy sčesané dozadu a sepnuté sponou odhalovaly antickou pravidelnost rysů. Evě neušlo, že si ji prohlíží se zájmem odborníka, a usmála se. „Tak co mi říkáte?“

„Berete mi dech,“ přiznal MacLean a jeho obdiv byl upřímný.

„To všechno je vaše zásluha,“ podotkla a zavěsila se do něj. Zvolna vykročili.

„Myslíte to vážně?“ zeptal se MacLean.

„Samozřejmě. Proč bych neměla?“

MacLean jí pověděl, co se odehrálo v jejím starém bytě.

„No jistě,“ vzdychla. „Mluvil jste s Petrem a ten vám navykládal, že jsem nevěstka babylonská.“

„Něco v tom smyslu,“ přitakal MacLean.

Eva si znovu povzdechla. „Je to ironie. Dokud jsem žila s manželem, žádný jiný muž pro mě neexistoval. Milovala jsem ho a nestála jsem o nikoho jiného, ale on se jednoduše nedokázal vyrovnat s tím, jak mě plastika změnila. Byl najednou chorobně žárlivý a podezřívavý. Kdykoli jsem přišla pozdě domů, myslel si, že jsem měla rande. Když jsem si musela prohodit směny, bylo to proto, abych se mohla scházet s ‚tím chlapem‘. Když zazvonil telefon a byl to omyl, volal ‚ten chlap‘, aby zjistil, jestli jsem sama doma.

Nakonec se to už nedalo vydržet. Musela jsem se od něho odstěhovat.“

„A dál?“

„Rozvedli jsme se.“

„Ano, to mi říkal.“

„A na vaši další otázku odpovídám: ano, do mého života vstoupil nový muž. Jmenuje se Jean-Paul a jsem s ním velmi šťastná.“

„To rád slyším,“ řekl MacLean. „A co *Lehman Steiner*? Ještě pořád pro ně pracujete?“

„Ano, pořád,“ přikývla Eva. „To je důvod, proč jste tady? Chcete se vrátit k firmě?“

MacLean zavrtěl hlavou a dal si načas s odpovědí. Musel být opatrný. Nechtěl Evu zavlékat do svého hororového světa hlouběji, než bylo zapotřebí. Na druhé straně ji chtěl požádat o pomoc a v tom případě jí musel prozradit aspoň něco. Především zdůraznil, že se nikdo od *Lehmana* nesmí dozvědět, že je naživu, nota bene v Ženevě. Svěřil se jí i s tím, že nyní vystupuje pod jménem Keith Nielsen.

Eva se tvářila zmateně, ale slíbila, že ho neprozradí. Pak se jí zeptal na *Cytogerm*.

„Ten projekt přece skončil, ještě než jste odešel,“ namítla Eva.

„A od té doby jste o něm neslyšela?“

„Ovšemže ne. Už jste zapomněl? *Cytogerm* byl smrtící lék, třebaže já sama patřím k těm šťastlivcům, kteří léčbu přežili.“

MacLean přikývl a řekl si, že jí bude muset prozradit víc. „Mám podezření, že firma *Cytogerm* používá i nadále. Nevím proč ani k jakým účelům, ale myslím si, že to tak je, a potřebuju si nějaký opatřit.“

„Jak si můžete být tak jistý?“ zapochybovala Eva.

MacLean jí pověděl, jaký osud stihl ty, kdo na preparátu pracovali. V Eviných očích se zračila hrůza. „Slyšela jsem, že Kurt už nežije, ale o těch ostatních jsem nevěděla. Je to příšerné.“

„Kromě *Cytogermu* jsme neměli nic společného,“ dodal MacLean.

„A vy jste se vrátil, abyste vypátral důvod toho všeho,“ odtušila Eva, ale MacLean zavrtěl hlavou. „Ne, kvůli tomu ne, Evo. Potřebuju nějaký *Cytogerm*. Nutně.“

„Snad ho nechcete použít při léčbě?“ vydechla Eva. „Je to strašné riziko!“

„V tomto případě není jiné východisko. Čestně.“

Eva na něj pohlédla a všimla si smutku v jeho očích. „Povězte mi všechno,“ řekla.

MacLean začal vyprávět o tom, co potkalo Carrie, jak si ji zamiloval jako vlastní dítě a že k tragické „nehodě“ došlo jeho vinou.

„To je mi vážně líto,“ řekla Eva a stiskla mu předloktí. Pak slíbila, že se na *Cytogerm* pozeptá.

„Proboha, jen to ne!“ vykřikl MacLean zděšeně. „Nesmí o něm padnout ani zmínka!“

„Ale jak mám něco najít, když o tom nemám mluvit?“ zaprotetovala Eva.

MacLean se jí zeptal, zda si vzpomíná na člověka jménem von Jonek.

Eva se sarkasticky usmála. „Jak by ne. Člověk vás málokdy viděl tak našťavaného. Pokud si vzpomínám, objevil se tehdy na klinice.“

„Přišel si pro dokumentaci k *Cytogermu*. Viděla jste ho od té doby ještě někdy?“

Eva chvíli uvažoval a pak řekla: „Dám na to krk, že viděla, ale ani za celý svět si nevzpomenu kde. Záleží na tom?“

MacLean přisvědčil. Měl dobrý důvod věřit, že kde se nachází von Jonek, tam bude i *Cytogerm*. „Lidé z vedení firmy mi tehdy řekli, že je něco jako archivář, ale já jsem jim to nespokl. Jsem si jistý, že jeho zájem o preparát nebyl zájmem historika.“

„Takže po mně chcete, abych vyzvěděla něco o von Jonkovi,“ konstatovala Eva.

„Byl bych vám moc vděčný. Ale buďte opatrná. Nikoho se neptejte přímo. Pátrejte v databankách.“

„Dobrá, uvidím, co dokážu. Když už budu pátrat, zajímáte se ještě o něco jiného?“

„Rád bych věděl, zda existuje nějaký projekt s krycím názvem *Der Amboss*.“

„*Der Ámboss*,“ zopakovala Eva.

„Pokud vím, znamená to ‚kovadlina‘,“ pokračoval MacLean. „Ale zase - žádné přímé dotazy. Stačí, když budete mít uši otevřené.“

Eva přikývla. „Ještě něco?“

„Zajímají mě všechny klepy a aféry.“

„Drby z převlékárny sestřiček?“ zeptala se Eva s úsměvem.

„Odkud odjinud?“

„Udělám všechno, co bude v mých silách.“

„Já vím,“ řekl MacLean skoro něžně.

„Nepřišel byste k nám zítra na večeři?“ navrhla Eva. „Seznámíte se s Jean-Paulem a já vám povím, co jsem zatím zjistila.“

MacLean slíbil, že přijde, a poznamenal si adresu.

Večer v posteli si výsledky prvního dne stráveného v Ženevě zrekapituloval. Měl radost, že všechno šlo tak hladce. Náladu mu kalilo jedině setkání s Petrem Stahlem. Chvilí uvažoval, nakolik je sám zodpovědný za jeho rodinné problémy. Na druhé straně si neurčitě vzpomínal, že mu byl Stahl nesympatický už při prvním setkání. Třeba by se s Evou rozešel tak jako tak. MacLean neměl kdy zabývat se pocitem viny. Měl spoustu jiných starostí a Stahl rozhodně nebyl v pořadí. Začal přemýšlet o zítřku. Doufal, že si Eva vzpomene, kde a za jakých okolností potkala von Jonka. Když usínal, plula mu před očima von Jonkova podoba, kterou napůl setřel čas.

O několik kilometrů dál myslel na von Jonka ještě někdo jiný. Eva Stahlová. Ani ona nespala. Ležela v posteli a zlobila se sama na sebe, že si nedokáže vybavit, kde ho viděla naposled. Čím víc se snažila soustředit, tím těžší to bylo. Vzdechla a převalila se na druhý bok - potřetí za poslední tři minuty. Jean-Paul, který spal vedle ní, nevrle zabručel. Eva se ani nepohnula a stále přemýšlela. Trvalo jí to půl hodiny, ale nakonec si vzpomněla. Ve tmě se usmála a přitiskla se k Jean-Paulovi, který ležel odvrácený na druhou stranu.

Mac Leanovi se velmi ulevilo, když zjistil, že Jean-Paul Rives je čerstvý čtyřicátník. Věřil, že je Eva rozumná, ale přesto se trochu bál, aby si při svém mladistvém vzhledu nenašla muže o hodně mladšího a aby se z tohoto muže nevyklubala dvacetiletá popová hvězda v kalhotách z leopardí kůže. Jean-Paul byl vysoký, mírně plešatící, šarmantní pán v brýlích a MacLean se v jeho přítomnosti cítil velmi uvolněně. Jean-Paul mu namíchal drink a oba muži společně čekali, až se Eva vynoří z kuchyně.

Konečně přišla. Ještě si olizovala prsty a požádala Jean-Paula, aby jí taky nalil. Pak políbila MacLeana na tvář a zeptala se: „Tak co, jak si spolu rozumíte?“

Rives jí podal sklenici.

„Jean-Paul pracuje taky u *Lehmana*,“ prozradila Eva.

MacLean měl co dělat, aby mu úsměv nezmizel z tváře. Eva si toho všimla a položila mu ruku na rameno. „Žádné strachy. Vaše tajemství nikomu nevyzradíme.“

„Budeme mlčet jako hřbitov,“ přitakal Rives a položil si prst na ústa.

MacLean se usmál, ale neopravil ho. „Jste lékař, nebo chemik?“ zeptal se.

„Ani jedno,“ odpověděl Jean-Paul. „Jsem účetní.“

„Ale s penězi na domácnost neumí hospodařit o nic líp než já,“ podotkla Eva.

„Nějak vždycky vyjdeme,“ zasmál se Rives a Eva jej na znamení souhlasu uchopila za ruku. MacLean pochopil, že ti dva se mají opravdu rádi.

Večeře byla výtečná. Rives při ní MacLeanovi vyprávěl, jak se s Evou poznali. Bylo to právě v době, kdy se rozváděla s Petrem Stahlem. „Firma zřizovala novou kliniku pro léčení neplodnosti. Já jsem dohlížel na její financování a Evu pověřili nábořem zdravotnického personálu.“

„Vy už neasistujete při operacích, Evo?“ podivil se MacLean.

Eva zavrtěla hlavou. „Po krachu *Cytogermu* se firma přestala orientovat na experimentální chirurgii a zaměřila se na jiné věci. Včas jsem to pochopila a začala jsem se ucházet o místo vrchní sestry na nové klinice pro neplodné ženy. Byl to ode mne dobrý tah. Moc se mi tam líbí.“

„Jaké služby klinika nabízí?“ zajímal se MacLean.

„Celou škálu,“ odpověděla Eva. „Od pohovorů a poradenství přes umělé oplodnění až po implantaci.“

„A mám to zas na talíři,“ zvolal Rives s předstíraným znechucením. „V tomhle domě se u každého jídla musí mluvit o vnitřnostech jiných lidí!“

MacLean se usmál a omluvil se, ale Eva ho zarazila: „Jen žádné omluvy. Jean-Paul si rád hraje na laika, ale co je to implantace, ví moc dobře.“

„*Oui*,“ přitakal Jean-Paul a zamával rukama nenapodobitelným galským způsobem. „Maminka a tatínek se pomilujou ve zkumavce a vy pak zašijete děťátko mamince do břicha. Nemám pravdu?“

„Sám bych to nepopsal líp,“ ocenil jej MacLean.

„Brr. Kam se poděla všechna romantika?“ rozhořčoval se Rives.

„Ve skutečnosti ho zajímají jenom čísla,“ pokračovala Eva.

„Přesně tak, čísla,“ přisvědčil Rives. „Když je správně sečtete, vyrovnají se té nejkrásnější hudbě. Harmonie v účetnictví připomíná Straussův valčík, Shakespearův sonet nebo Cézannův obraz.“

MacLean se usmál. Rives se mu zamlouval.

Když pak na stůl dorazila káva, natukl téma Evina pátrání. „S tím von Jonkem jsem se mýlila,“ začala Eva. „Ve skutečnosti jsme se nesetkali.“

MacLean nedokázal skrýt zklamání.

„Ale slyšela jsem o něm,“ dodala Eva vzápětí. „Proto mi to jméno bylo hned povědomé.“

„Pokračujte,“ požádal ji MacLean.

„Tak především - měl jste pravdu, když jste říkal, že nepracuje jako archivář. Dělá do vědy. Sotva jsme před dvěma lety zahájili provoz kliniky, poslal nám objednávku.“

„A co chtěl?“

„Sperma.“

„Prosím?“

Eva se usmála. „Lidem z kliniky to bylo taky divné. Samozřejmě, v rámci vstupních testů zkoumáme i sperma manželů. A von Jonek chtěl, abychom mu posílali vzorky, které jsme už vyšetřili.“

„Vysvětlil vám proč?“

Eva zavrtěla hlavou. „Ne. Pokud si vzpomínám, personál kliniky se předháněl ve vymýšlení těch nejvtipnějších důvodů.“

„A ty jsi vyhrála,“ vykřikl Rives.

„Ale běž,“ ohradila se Eva a jemně ho pleskla.

„Tu původní ‚objednávku‘ už asi nikdo nenajde, vidíte?“ nadhodil MacLean.

„Já jsem ji našla,“ odpověděla Eva, „ale nic moc jsem z ní nevyčetla. Napsaná je na archu s hlavičkou *Lehman Steiner*; ale adresa divize chybí. Místo ní byl pro potřeby vnitropodnikové pošty uveden kód X14.“

„X14,“ opakoval po ní MacLean.

„Tuhle záhadu vám snadno rozluštím,“ ozval se Rives. „Vždycky, když se rozjede nový výzkumný projekt, přidělí se mu kód začínající písmenem X – to je zkratka pro ‚experimentální‘ - a pořadové číslo, které označuje, o kolikátý projekt vtom kterém účetním roce běží.“

„Vidíte ho?“ poznamenala Eva. „Takhle prozaicky pokaždé zabije každou záhadu.“

MacLeana zajímalo, zda by se dalo zjistit, oč v případě projektu X14 šlo.

„Bohužel, nedalo,“ odpověděl Rives. „Nanejvýš můžu vystopovat, jestli byl natolik úspěšný, aby dostal přiděleny další peníze jako plnohodnotný výzkumný program.“

„A pokud ano,“ dodala Eva optimisticky, „zjistíme z interního seznamu i von Jonkovu adresu.“

„To by bylo skvělé,“ odtušil MacLean.

„Dobrá,“ prohlásil Rives, „uvidíme, co se dá dělat.“

Ještě toho večera zavolal MacLean do Skotska, aby Tansy referoval o zdárném průběhu akce. Tansy mu na oplátku oznámila, že Carrie směla o víkendu vstát z postele. Procházely se po areálu nemocnice a zastavily se i pod třešněmi, kde předtím Tansy stála s MacLeanem. Připadalo jí, jako by tam byl s nimi. Carrie měla na obličeji ještě stále změt' obvazů, ale už začala komunikovat s pomocí rukou. MacLean si vzpomněl na její živé polední „přednášky“ a sevřelo se mu hrdlo.

Podle dohody měl MacLean čekat, dokud se mu Eva sama neozve, to znamenalo, dokud mu nenechá v hotelu vzkaz nebo mu rovnou nezavolá, že mu Rives má co říct. MacLean si krátil čas tím, že bloudil po ulicích a popíjel nespočetné šálky kávy v kavárnách na chodníku. Pohled na zástupy kolemjdoucích v něm jen posiloval pocit osamění. Proto si raději pokaždé vybral jednoho člověka, pozoroval jej a snažil se uhodnout, kým je a co dělá. Tato zábava mu poskytovala trochu rozptýlení, jinak totiž nemohl dělat nic, jen čekat.

Telefon se nakonec rozezněl, zrovna když se sprchoval. Rychle si okolo pasu omotal ručník, sedl si na postel a zvedl sluchátko. Od Evy se dozvěděl, že Jean-Paul zjistil něco důležitého o projektu X14. Mohli by se sejít? MacLean navrhl, aby spolu povečeřeli.

„Kde?“ zeptala se Eva.

MacLean si z dob svého prvního pobytu v Ženevě pamatoval malou řeckou restauraci. Zeptal se Evy, zda stále existuje.

„Jistě. Jedli jsme tam asi před dvěma měsíci. V kolik hodin?“

„V osm?“

„Budeme se těšit.“

MacLean dorazil na místo příliš brzy a nervózní čekání si krátil upíjením ginu s tonikem. Seděl u okna, takže hned zaregistroval, že venku zastavil bílý citroen a z něj vystoupila Eva. Rives mu zamával přes čelní sklo a odjel o kus dál, kde mohl zaparkovat. Když už u stolu seděli všichni tři, mávl MacLean na číšníka a poručil pití pro své hosty, kteří zatím studovali jídelní lístek. Umíral zvědavostí, co Rives vypátral, ale dokázal se ovládnout, dokud si neobjednali a číšník neodešel.

„Věřil byste tomu,“ řekla Eva, „že to neprozradil ani mně?“

„Chtěl jsem vám to říct oběma najednou,“ vysvětloval Rives.

„Tak nám to konečně prozrad!“ naléhala na něj Eva.

Rivesovi zářily oči jako žáčkovi, který se chystá vyklopit spolužákům něco z tajností dospělých. „U roku, ve kterém Evina klinika obdržela žádost, jsem nenašel o projektu X14 žádný záznam.“ Pro větší efekt se odmlčel, ale od Evy sklídl jen pohrdavé odfrknutí. „A to má být všechno?“ zeptala se nevěřicně.

„Ne tak docela,“ odpověděl Rives vědoucně. „Záznam chyběl i u předchozího roku.“

„Úžasné,“ zvolala Eva sarkasticky, ale MacLean věděl, že to nejlepší teprve přijde. To vše byla jen předehra. Eva si všimla, jak se Rives tváří, a vyjela na něj: „Ty jsi vážně nemožný chlap! Tak už nám to pověz!“

„Musel jsem jít ještě o rok zpátky. Projekt X14 byl zaregistrován na jméno dr. Hanse von Jonka. Předběžný rozpočet činil deset tisíc dolarů.“ Když to Rives dořekl, založil si ruce na prsou a pohodlně se opřel. MacLean by trochu zklamaný, ale Rivesův výraz mu prozradil,

že mu ušel nějaký důležitý detail. „Znamená to, že když u dalších dvou let není o projektu X14 zmínka, dostal von Jonek peníze na plnohodnotný výzkumný program?“ zeptal se s nadějí v hlase.

„Ne,“ odpověděl Rives.

MacLean zavrtěl nechápavě hlavou. Nahlas rekapituloval, co právě slyšel. „Takže von Jonek dostal deset tisíc dolarů na svůj experiment.“

„Správně,“ přisvědčil Rives.

„Ale o rok později jako by žádný projekt X14 neexistoval. Nebyl zahájen ani žádný výzkumný program. To znamená, že von Jonkův experiment skončil neúspěšně. Nemám pravdu?“

„Máte.“

MacLean s Evou si vyměnili pohledy a Eva se nechápavě zeptala: „Tak proč se tváříš jako kocour, který dostal smetanu?“

Rives se naklonil nad stůl a pronesl chraplavým hlasem: „Protože někdo chtěl, abychom si mysleli přesně tohle.“

Eva ani MacLean stále nechápali, ale Rives pokračoval: „Především mi na tom nehrály dvě věci. Za prvé - von Jonek dostal přiděleny peníze na jediný rok, ale Evina klinika od něj dva roky na to obdržela žádost označenou kódem projektu X14, který už tehdy oficiálně neexistoval. Jenže on existoval. Právě von Jonkova žádost dokazuje, že ve skutečnosti běžel celý projekt dál.“

„A běží dodnes?“ zeptala se Eva dychtivě.

„Běží. Dostal jsem se mu na stopu díky číselnému symbolu, pod nímž byly v prvním roce přiděleny prostředky na jeho uskutečnění. Ten symbol se neměnil ani v dalších letech.“

„A kolik peněz do toho plyne dnes?“ zeptal se MacLean.

Rives se podíval na Evu. „Ten člověk umí klást otázky k věci,“ konstatoval. „Takže, vážení a milí, letošní rozpočet projektu X14 činí osmnáct milionů dolarů.“

Když se Evě znovu vrátila řeč, vydechla: „Chceš říct, že firma vydala osmnáct milionů dolarů na projekt, o kterém nikdo nic neví?“

„*Précisément!*“ přisvědčil Rives s výrazem člověka, který právě úspěšně doplnil poslední slovo do křížovky.

„Ale když dávají von Jonkovi tolik peněz, proč to nedělají v rámci běžného výzkumného programu?“ nechápala Eva.

„Myslím, že ti dokážu odpovědět i na tohle. Výzkumný program má svůj název a jeho tým sídlí na konkrétní adrese. Existuje seznam lidí, kteří na něm pracují, a jejich výplatní listina. Obojí je viditelné a člověk si to může snadno zkontrolovat. Projekty označené písmenem X jsou už ze své podstaty daleko volnější. Peníze dostávají formou jednorázového grantu, takže není třeba vést žádné složité účetnictví. Musím ovšem zdůraznit, že rozpočet takového projektu se obvykle pohybuje kolem osmi tisíc dolarů a bývá poskytován jedinému člověku.“

„Živě si představuji,“ podotkla Eva, „jak *Lehman Steiner* někomu předává osmnáct milionů v igelitové tašce!“

MacLean se usmál a obrátil se na Rivese: „Jsem vám velmi zavázán. Potvrdilo se mi, že jsem na správné stopě.“

„Co uděláte dál?“ zajímala se Eva.

„Musím najít von Jonka. Máme tady chemika, kterému dali na výzkum osmnáct milionů dolarů. Jsem si jistý, že v tom hraje roli *Cytogerm*.“

„Ty už asi nic víc nezjistíš, vid’?“ zeptala se Eva Rivese.

Jean- Paul jen zavrtěl hlavou. „Obávám se, že ne. Peněžní převody probíhají pod číselnými kódy. Odešlete řadu čísel a někomu se na účet připiše jiná řada čísel. To je celé. Jména ani adresy nepotřebujete.“

„Tímhle jsou Švýchaři proslulí,“ zavtipkoval MacLean.

„Tímhle a kukačkovými hodinami,“ dodala Eva, která sama pocházela z Rakouska.

„Teoreticky by mělo být nejjednodušší zeptat se na von Jonkovo působíště v personálním oddělení,“ nadhodil Rives.

„Znáš tam někoho?“ zeptala se Eva.

„Ne.“

Už se zdálo, že konverzace zabředla do slepé uličky, když vtom Rives pohlédl na MacLeana a řekl: „Eva mi pověděla o vaší holčičce. Vím, jak je to pro vás důležité. Uvidím, co se dá podniknout.“

MacLean místo díky jen kývl.

Jean-Paul Rives se se svým bílým citroenem vtěsnil do proudu vozidel a podle očekávání si vysloužil zuřivé trubení malého

renaultu. Po tisíci se stal účastníkem nejpošetilejšího kabaretu na světě, který se den co den odehrává v ranní premiéře a odpolední repríze ve všech světových metropolích. Říká se mu dopravní špička. Když se celý pruh zastavil, Rives se podíval do zrcátka a všiml si, že řidič renaultu zuřivě gestikuluje. „Panebože,“ řekl si pro sebe, „to ti vážně tolik záleží na tom, abys byl o deset metrů blíž cíli?“ Šátral po přístrojové desce, dokud nenašel kazetu, kterou hledal. Zasunul ji do přehrávače. S orchestrem Jamese Lasta půjde všechno líp. Smyčce vyprávěly překotným tempem o horách a řekách, zatímco citroen se ploužil oblaky oxidu uhelnatého.

Rives se toho dne probudil záhy a lámal si hlavu nad otázkou, jak se dozvědět něco bližšího o von Jonkovi a nevzbudit přitom podezření, avšak nic kloudného jej nenapadlo. Slíbil MacLeanovi, že udělá, co bude v jeho silách, a za daných okolností to bylo skoro totéž, jako by mu řekl, že von Jonka vypátrá. Začínal mít pocit, že se pustil do něčeho, co bude nad jeho síly. Na to, aby navázal přátelské vztahy s někým z personálního oddělení, bylo trochu pozdě, ptát se rovnou po von Jonkovi s sebou zase neslo neúměrné riziko. Ale co jiného se dalo dělat?

Rives nechal stát citroen na obvyklém místě v podzemní garáži a vykročil k výtahu pro zaměstnance. Doufal, že ho během dopoledne něco napadne. Výtah jej rychle vyvezl do třetího patra, a on vstoupil na zelený koberec účetního oddělení.

Jeho denní agenda byla dostatečně rozsáhlá, aby jej na nějaký čas plně zaměstnala. Po období výkyvů amerického dolaru se evropské měny propadly do značné nestability a velké společnosti musely neustále měnit cenovou politiku podle situace na místních trzích. Právě teď se Rives zabýval přeceňováním výrobků firmy *Lehman Steiner* na belgickém trhu, snažil se odhadnout další vývoj kursu belgického franku a podle toho stanovit nové ceny.

Zadal do počítače své identifikační číslo a dotázel se na aktuální hodnotu firemních investic v belgické měně. Obrazovka blikla a objevily se na ní požadované cifry. Rives je porovnal s výkazem belgických aktiv firmy. Situace vyhlížela uspokojivě, ale on si přesto nechal zobrazit prognózu vývoje firemních zisků v případě, že by belgická měna v následujících dvou měsících vůči dolaru výrazně

poklesla. Zjistil, že pokud se nestane něco skutečně neočekávaného, udrží se zisky na přijatelné úrovni. Na obálku celého spisu připsal doporučení „zvláštní kroky nejsou nutné“ a odložil jej do přihrádky s vyřízenými akty.

Už se chystal smazat data z obrazovky, když vtom dostal nápad. Takový, jakých měl vždy nejvíc - nápad matematika. Na obrazovce se nacházela jedna strana rovnice zahrnující firemní investice v Belgii. Druhou stranu představoval výkaz aktiv, tedy to, co firma za své peníze získala. Obě strany se musely rovnat, cifry před rovnítkem musely být v rovnováze s ciframi za rovnítkem. Nikde nic nepřebývalo, nic nezavdávalo příčinu k zásahu všetečných auditorů, kteří by se jinak začali slézat jako švábi na pivo.

Osmnáct milionů dolarů bylo hodně peněz i na poměry firmy, jako je *Lehman Steiner*. Taková disproporce by se musela v systému projevit. Kdyby ji tak dokázal najít... Investice musela sloužit k financování velkého týmu pracovníků. Nemohla tedy skončit ve Švýcarsku, protože ve zdejších laboratořích by se podobná akce neutajila. Na projektu X14 se s největší pravděpodobností pracovalo v jiné evropské zemi. A právě tehdy to Rivese napadlo: kdyby porovnal poměr aktiv a pasiv firmy *Lehman Steiner* v jednotlivých státech, zřejmě by v jednom případě odhalil osmnáctimilionový schodek.

To pomyslení jej vzrušilo. Jistě, pořád zde zůstávala možnost, že projekt X14 probíhá na některé zastrčené klinice ve Švýcarsku. V tom případě by byl nabraný, protože švýcarské účty byly hájemstvím tuzemských účetních, zatímco oddělení, v němž pracoval on, se zabývalo transakcemi s cizinou.

V poledne si koupil několik obložených housek a přestávku strávil u svého stolu, ale ani tím nevyzískal dost času na plánovanou inventuru. Rozhodl se, že večer zůstane v práci déle, a vrátil se k denní agendě. Nechtěl, aby si někdo všiml, že se mu na stole hromadí resty. Teprve až je zdolá, vrátí se ke svým rovnicím a zahraničním aktivům. O půl páté večer zavolał Evě na kliniku, že se zdrží. Sekretářka slíbila, že jí vzkaz vyřídí.

Na Ženevu se snášel soumrak a kanceláře se začaly vyliďňovat. Rives rozsvítil stolní lampu a pustil se do práce. Nedbal na to, že jej

postupně obklopuje tma podobná mlčenlivému oceánu a proměňuje jeho stůl v ostrůvek světla uprostřed stínů. V osm hodin se mu zazdalo, že narazil na zlatou žílu: odhalil výraznou disproporci ve „francouzské“ rovnici. Nešlo sice o osmnáct milionů, ale nesrovnalost byla i tak dost velká. Znovu zkontroloval všechny cifry i kursovní přepočty, ale všechno sedělo. Nikde neudělal chybu, a přesto z rovnice vyplývalo, že firma investovala ve Francii mnohem větší sumu, než o jaké hovořil výkaz aktiv. Datum na výkazu bylo pět dní staré. Dokumenty se aktualizovaly jednou týdně, takže bylo docela možné, že firma investovala v posledních dnech větší sumu. Jenže do čeho?

Chvilí napínal mozek a pak se zahanbeně plácl do čela. Lékárny! To je ono! Vzpomněl si na zprávu z hospodářské přílohy, podle které společnost *Lehman Steiner* usilovala o koupi většinového podílu v řetězci francouzských lékáren. Usilovala o vybudování vlastní maloobchodní sítě. Počítač mu prozradil, že její snaha byla úspěšná, ale řetězec lékáren se ještě nestihl objevit ve výkazu francouzských aktiv. Neúspěch na Rivese tvrdě dolehl. Potřeboval se něčeho napít a měl hlad. Řekl si, že vyzkouší rovnici ještě pro Holandsko a pak to zapáchne. Domů dorazil v půl desáté.

Eva nadšeně vyslechla zprávu o tom, co celý den dělal, a její optimismus do jisté míry vrátil náladu i Jean-Paulovi. Cestou domů se propadal do deprese, ale teď ho napadlo, že jeho počínání snad přeci jen nebylo tak bláhové. Protřel si oči a řekl: „Když hledíš celý den na monitor, začneš vidět rudě...“

Eva, která stála za ním a masírovala mu krk, mu začala jemně přejíždět prsty po čele. Rives slastně vzdychl. Pak se zeptal: „Myslíš, že bych měl zavolat tvému známému a podat mu hlášení?“

Eva se na okamžik zamyslela a odpověděla: „Nechme to na zítřek. Třeba pro něho budeš mít něco zajímavějšího. Kdo ví?“

10

MacLean byl nervózní. Stále si opakoval, že od příjezdu do Ženevy odvedl kus práce, ale faktem zůstávalo, že už celý den přešlapoval na jednom místě. Minuty se vlekly jako hodiny a on si v

každé z nich vyčítal, že nic nedělá, zatímco Carrie leží v nemocnici. Ve skutečnosti nic víc dělat nemohl. Von Jonka mohl nejspíše vystopovat Rives, a ten se neozýval. Neozývala se ani Eva. MacLean přemýšlel, jestli by jim neměl zavolat jako první, ale dobře věděl, že kdyby mu měli co říct, ozvali by se. Sám je kontaktovat nechtěl. Už tak si vyčítal, že se jim příliš vměšuje do soukromí.

Šel k oknu a zjistil, že venku stále prší. Lilo už od rána a on si v hotelovém pokoji připadal jako zvíře chycené v kleci. Nalil si plnou sklenici whisky a vypil ji rychleji, než bylo zdrávo, ale aspoň přestal vidět věci tak dramaticky. Než do sebe stihl hodit druhou sklenku, přepadla ho únava.

Když se druhého dne probudil, prosvítalo mezi napůl zataženými závěsy slunce. Dešťové kapky lpící na okně se promítaly jako ornament na protějščí stěnu. MacLean si vzpomněl, že naposledy viděl podobnou stínohru v domku u Tansy. Tehdy sněžilo... Vzpomínkami se však nemohl zaobírat příliš dlouho. Vedly by ho jen k dalším výčitkám. Raději povzbuzen zářícím sluncem vstal, vysprchoval se a oblékl. Z hotelu odešel bez snídaně. Chtěl být venku na vzduchu dřív, než zhoustne provoz.

Teprve po hodině mu vůně kávy a čerstvého pečiva připomněla, že ještě nesnídal. Zastavil se v kavárničce poblíž katedrály svatého Petra a objednal si pomerančový džus, míchaná vejce a kávu. Servírka, milá a usměvavá dívka, se jej zeptala, jestli je turista. MacLean chvíli uvažoval, proč si to myslí, a nakonec usoudil, že ho odhadla podle zevnějšku. Byl oblečen elegantně, ale přece jen sportovně. Nebyl ani dělník, ani špičkový expert a francouzsky hovořil dobře, ale s přízvukem. Nakonec přikývl: ano, je turista. Dívka mu poradila několik zajímavých míst v nejbližším okolí, MacLean jí poděkoval, a když dosnídal, vydal se směrem k rue du Rhône.

Když krácel kolem klenotnictví, v němž kdysi kupoval Juttě dárek k narozeninám pouhý týden před její smrtí, nevyhnul se vzpomínkám. Na chvíli se zastavil, aby nakoukl do výlohy, a pár vteřin se prsty dotýkal skla výkladní skříně. Jinak mu ale řady luxusních obchodů, které kdysi tak neodmyslitelně patřily k jeho světu, připadaly naprosto cizí. Pospíchal, aby byl co nejdřív pryč.

Když čekal, až bude moci přejít rušnou ulici, projel kolem něj ve šňůře aut i bílý citroen. Řídil jej Jean-Paul Rives za zvuků orchestru Jamese Lasta.

Rives strávil celé dopoledne nad cenami firemních výrobků prodávaných v Itálii. Kritická nestabilita italské politické scény oslabovala liru a slabá měna stlačovala zisky na minimum. Něco se muselo podniknout a Rives navrhl zvýšit maximální doporučené ceny o deset procent. K přecenění se mělo přikročit v průběhu příštích dvou měsíců. Když takto rozhodl, spokojeně zamručel, zavřel fascikl, pohodlně se opřel a protáhl se.

„Půjdeme na oběd?“ nadhodil jeden z kolegů.

Rives zavrtěl hlavou a řekl, že potřebuje na vzduch. Cestou si koupil sendvič.

Po deseti minutách, během nichž se vyhříval na slunci a zhluboka dýchal, se vrátil do budovy, koupil si obloženou housku, kterou si vzal s sebou nahoru, a k ní umělohmotný pohárek s kávou. Než dojel do třetího patra, málem mu upadly prsty. Poslední metry už běžel v předklonu. Rychle položil pohárek na stůl a foukal si opažené konečky prstů.

Protože se celé dopoledne věnoval Itálii, rozhodl se otestovat právě tuto zemi. Analýza mu zabrala pětáctýřicet minut, po nichž mohl konstatovat, že v poměru aktiv a investic neexistuje žádná podstatná disproporce. S povzdechem zahodil Itálii do odpadkového koše a postoupil k dalšímu státu.

Uplynulo dalších padesát minut a on civěl na dvojici cifer, které se lišily víc než značně. Ověřil si správnost výpočtu a jeho vzrušení vzrostlo. Přesto si stále říkal, že příčina může být zcela přirozená; koneckonců, už se jednou zmýlil. Jenže tentokrát nebyl ve hře žádný řetězec lékáren, kterým by se dal schodek vysvětlit. A schodek to byl pořádný - rovnal se osmnácti milionům dolarů, tedy právě sumě, po níž pátral. To už nemohla být náhoda. Konečně zjistil, ve které zemi se pracuje na projektu X14.

Od samého překvapení mu vyschlo v krku. Vyprázdnil pohárek, ale ani pak nedokázal odtrhnout zrak od obrazovky. Když už došel tak daleko, mohl doufat, že by odhalil ještě víc? Jakmile jednou

narazil na schodek, mohl si v počítači vyhledat, co jej způsobilo. Zadal příslušný dotaz a na obrazovce se objevil nenápadný odkaz, který jen potvrzoval závěry, k nimž právě došel. Říkal doslova: „Viz projekt X14.“

Rivesovi kolegové mezitím přišli z oběda a on se musel vrátit k běžné agendě. I dnes se hodlal zdržet v práci déle. Prozatím pustil X14 z hlavy a vrátil se k cenovým úpravám u výrobků firmy *Lehman Steiner* prodávaných ve Švédsku. Připojil k nim doporučení, aby se ze skandinávských trhů stáhl jeden ze šamponů, který nešel na odbyt. Během odpoledne se dvakrát snažil telefonovat Evě, ale opět mu nezbylo než nechat u sekretářky vzkaz, že přijde domů později.

O půl sedmé už byl v kanceláři sám a naplánoval si další postup. Především by se rád dostal k souborům vztahujícím se k projektu X14, avšak počítal s tím, že mu bude odepřen přístup. V tom případě se hodlal vrátit k cifrám bankovních převodů. K těm přístup měl a navíc věděl, že se nezměnily. Když teď odhalil, ve které zemi peníze skončily, vzrostly šance, že se mu podaří identifikovat i banku, která je přijala. Z jejího kódu pak už snadno zjistí, ve kterém městě se na projektu X14 pracuje.

Nejprve požádal o přístup k datům projektu. Na obrazovce se objevil nápis „důvěrné“ a systém se dotázal na jeho osobní heslo. Rives jej bezmyšlenkovitě vytukal. Opět zablikal nápis „důvěrné“. Tentokrát musel Rives zadat kód udávající úroveň jeho přístupových práv. Měl za to, že by k těmto souborům mohl mít přístup. Vytukal tedy kód a čekal. „Přístup odepřen,“ sdělil mu počítač. Rives pokrčil rameny. Čekala ho další hra s čísly.

V zemi, o níž se Rives zajímal, udržoval *Lehman Steiner* obchodní kontakty s šestnácti bankami: dvěma velkými s celostátní působností a čtrnácti menšími, komerčními. Rives si poznamenal jejich identifikační kódy a začal pátrat po tom, zda se některý z nich neobjevuje v číslech účtů v „kauze“ X14. V devět hodin už věděl, o kterou komerční banku jde, a v půl desáté znal i město, v němž projekt sídlil. Zavolał domů Evě, aby ji informoval o svém úspěchu. Byla tou zvěstí tak nadšena, že se rozhodla okamžitě zavolat MacLeanovi a pozvat ho, aby si přišel vyslechnout dobré zprávy přímo k nim do bytu. „V kolik se vrátíš?“ zeptala se ještě.

„Asi za půl hodiny,“ odpověděl Rives.

11

Když si Jean-Paul Rives uklízel stůl, zmocnil se ho podivný pocit, jako by v budově nebyl sám. Zazdalo se mu, že někde na chodbě vrzly dveře. Vzhlédl, ale kromě šumotu klimatizace a hučení zářivky, která potřebovala vyměnit, nic nezaslechl. Uklidil si věci do aktovky a právě ji zapínal, když se něco ozvalo znovu. Tentokrát si byl jist, že se na chodbě cosi pohnulo. „Je tam někdo?“ zavolal do tmy. Nikdo neodpovídal.

Vynadal si do strašpytlů. Svou nervozitu přičetl na vrub tmě a skutečnosti, že právě odhalil tajemství, které by firma raději držela pod pokličkou. Když má člověk špatné svědomí, vidí a slyší i to, co není. Naposled si zkontroloval stůl a vyrazil k výtahu. Někde vysoko nad ním se rozběhl motor navijáku a blikající světýlka nade dveřmi prozrazovala, kde se právě nachází výtahová klec.

Ocelové dveře se odsunuly a Rives se už chystal vstoupit, když tu se k němu připojili dva muži, každý z jedné strany. Vyděšený Rives zamumlal něco na způsob omluvy: netušil, že kromě něj na patře pracuje ještě někdo jiný. Neznámí neodpověděli, ale nastoupili spolu s ním do výtahu. Rives stiskl tlačítko podzemní garáže, což jeho průvodce zřejmě uspokojilo.

Měl hrozný strach. Ti dva se nepodobali nikomu z úředníků ani účetních, které v budově obvykle potkával. Ten vyšší měl výrazně žlutou pleť, skoro jako by prodělal žloutenku. Druhý muž, malý světlavý pořízek, působil dojmem, že mu čtverhranná hlava vyrůstá přímo z ramen. Zatímco výtah sjížděl do suterénu, hleděli oba kamsi před sebe.

Když se dveře otevřely, prozradila jim vůně benzínu a vosku na karoserie, že se ocitli v garážích. Rives to věděl i bez té vůně: centimetr po centimetru úzkostlivě pozoroval, ve kterém patře jsou, a modlil se, aby měl tu hroznou cestu za sebou. Když už si začal

myslet, že se snad strachoval zbytečně, ucítil železné sevření na obou předloktích. Neznámí jej vedli k černému mercedesu kombi. Vzpíral se, ale menší z obou mužů náhle vytáhl pistoli, namířil mu na hlavu a mávl hlavní směrem k autu.

Žloutenkář se posadil za volant a menší muž s pistolí si sedl vzadu vedle Rivese. Nepřestával na něj mířit, ale nic neříkal. Rives si připadal jako neviditelný. Jeho dotazy na totožnost únosců a cíl cesty zůstávaly nezodpovězeny. Muži se mu neobtěžovali věnovat jediný pohled. Po ulicích chodili lidé, smáli se a hovořili spolu. Rives měl sto chutí vykřiknout. „Hej, vy tam, víte vůbec, co se tady právě děje?“ ale pistole, která mu mířila přímo na žaludek, jej přiměla k mlčení.

Mercedes zastavil před vilou v luxusní čtvrti Sacconex. Řidič vysedl, otevřel zvenčí zadní dveře a nařídil Rivesovi, aby vystoupil. S pistolí v zádech musel sejít po kamenném schodišti k bočnímu vchodu do suterénu. Řidič se žlutou pletí mu otevřel a všichni tři vstoupili. Uvnitř čekal další muž. Byl mladší než Rives, měl hezký oblek a vypadal zámožně. Mohl by docela dobře šéfovat obchodnímu oddělení velké firmy.

„Á, pan Rives je tady,“ pravil s úsměvem. „Posaďte se, prosím.“

„Co to má znamenat?“ rozhořčil se Rives. „Důrazně protestuji! Tohle je nehoráznost! Musí jít o strašný omyl!“

„O žádný omyl nejde, pane Rivesi,“ řekl muž klidně. „Proč jste se snažil získat přístup k aktům X14?“

Rivesovi se sevřely útroby. Došlo mu, co se stalo. Soubory, k nimž chtěl proniknout, byly dobře jištěny. Když se jej systém ptal na osobní údaje, nebylo to proto, aby prověřil jeho přístupová práva, ale aby zjistil totožnost vetřelce. Muž, který Rivese vyslyšel, náhle vůbec nevypadal jako obchodník. Jeho bezvýrazný pohled sliboval velké problémy, pokud si Rives rychle nevymyslí vhodnou výmluvu.

Začal tím, že jako účetní musí kontrolovat hospodaření firmy na trzích jednotlivých evropských zemí. Při tom naneštěstí narazil na nesrovnalost mezi výší investic a hodnotou aktiv a počítač jej odkázal k jakémusi projektu X14. Pokládal za svou povinnost pátrat dál a pokusil se získat přístup k příslušným souborům.

Ticho, které se v místnosti rozhostilo, ho málem připravilo o nervy. Mlčky hleděl, jak jeho „vyšetřovatel“ pomalu ťuká koncem pera o boční opěradlo křesla.

„Jinak jste až do dneška o projektu X14 neslyšel?“ ujistil se muž v dobrém obleku.

„Ne.“

„Jak mi potom vysvětlíte tohle?“ Při těch slovech vytáhl z náprsní kapsy dva listy papíru a podal je Rivesovi. Ten měl pocit, že drží v ruce vlastní rozsudek. Věděl, co je to za papíry, ještě než mu na ně padl zrak. Byly pomačkané a zcela jistě pocházely z odpadkového koše. Když přede dvěma dny odhalil spojitost mezi von Jonkem a projektem X14, zapsal si na ně pár poznámek. Teď jen mlčky civěl na podlahu.

„Já čekám,“ připomněl mu muž sedící proti němu.

„Tak dobrá,“ přikývl Rives. „Chtěl jsem najít dr. von Jonka.“

Nastala další mučivě dlouhá odmlka. Konečně se muž zeptal: „Proč?“

„Někdo mě o to požádal.“

„Kdo?“

„Známý.“

„Jméno?“

„Schmidt. Karl Schmidt. Kdysi studoval s von Jonkem na univerzitě. Teď se o něm doslechl, že pracuje u naší firmy, a požádal mě, abych mu ho pomohl najít.“

„Proč jste to neřekl hned?“ zeptal se muž tak dobrácky, že tím Rivese odzbrojil.

„Bál jsem se o místo,“ odpověděl Rives. „Mám tuhle práci rád.“

Chlap se žlutou pletí, který dosud stál Rivesovi za zády, si stoupl vedle muže vedoucího výsledkům, a ten k němu vzhlédl. „Tak co tomu říkáš, Rudí?“

„Řek bych, že lže, až se mu práší od huby,“ konstatoval žloutenkář.

Sedící muž se opřel lokty o boční opěradla křesla, zamyšleně sepal dlaně a pomalu ucedil: „Od huby, povídáš. Tak se mu podíváme na zoubek.“

Rives se roztřásl strachy. Věděl, že to bude bolet. Malý pořizek ho zezadu pevně sevřel, ale on se přesto schoulil, když se k němu přiblížil žlutý surovec. Zavřel oči a očekával ránu, místo toho však cítil, jak mu pořizek pevně svírá hlavu. Otevřel oči. Žloutenkář držel v ruce kleště.

Násilím otevřel Rivesovi ústa a na třetí pokus sevřel v kleštích jeho pravý řezák. Pak sklopil kleště kolmo k dásni, stiskl je a jediným škubnutím zub hladce vytrhl.

Rives nikdy nepoznal větší bolest. To, že nekřičel víc, bylo způsobeno proudem krve, který se mu hrnul do krku. Polknul, ale vzápětí se mu zvedl žaludek. Začal se neovladatelně třást. Byl v šoku.

„Nerad bych se opakoval, pane Rivesi,“ pokračoval muž v obleku klidně, „ale pořád mě zajímá, proč jste žádal o přístup k souborům X14.“

V Rivesovi se zvedla vlna odvahy, jakou by u sebe nikdy nečekal. Trval na tom, že předtím mluvil pravdu.

„Co tomu říkáš teď, Rudi?“

„Nevěřím mu, ani co by se za nehet vešlo,“ utrousil žloutenkář. Význam jeho slov byl jasný. „Vyšetřovatel“ tentokrát nemusel nic dodávat, jen se díval na rejstřík děsu a hrůzy, který se zrcadlil na Rivesově tváři.

Nešťastný účetní omdlel ve chvíli, kdy čelisti kleští sevřely špičku jeho levého prostředníku a scvakly. Když žloutenkář povolil stisk, vypadl z kleští rozdrcený nehet a kus zkrvaveného masa. Jakmile se Rives probral z mrákot, vyrazil svým mučitelům vše, co chtěli vědět.

Tentokrát byl muž v obleku zřejmě spokojen. Pohlédl na pořízka a přikývl. Pořízek našrouboval na pistoli tlumič a došel si do kouta místností pro malý, ale těžký pytlík písku. Pytlík položil Rivesovi na temeno hlavy, do úst mu vrazil tlumič a stiskl spoušť. Bolest a šok našťastí účetního připravily o zbytek vědomí. Neměl čas si uvědomit, co se děje, a smrt jej zastihla zcela nepřipraveného.

Všichni tři pak naložili Rivesovu mrtvolu do mercedesu a vyrazili navštívit Evu Stahlovou. Rives jim pověděl o jistém Keithu

Nielsenovi, který kdysi pracoval s Evou u *Lehmana*, ale nedokázal si vzpomenout na jméno jeho hotelu. Eva Stahlová si jistě vzpomene.

O půl desáté večer dospěl MacLean k závěru, že mine další den a on nedostane od Evy žádnou zprávu. Cítil rostoucí zklamání a rozhodl se, že si půjde zaběhat. Právě ve chvíli, kdy vyšel z hotelu, zazvonil na recepci telefon. Eva mu vzkazovala, aby jí hned po svém návratu zatelefonoval. Udýchaný MacLean se vrátil těsně po desáté a šel rovnou k telefonu.

„Mám skvělé zprávy,“ sdělila mu Eva. „Jean-Paul vystopoval projekt X14. Ví, kde se zdržuje von Jonek!“

„Senzace!“ vykřikl MacLean. „Povíte mi to?“ „Přijďte k nám. Všechno vám to vylíčíme.“

„Kdy se můžu objevit?“

„Hned jak budete moci. Jean-Paul musí dorazit každou chvíli. Vlastně už tady měl být...“

„Už k vám jedu,“ slíbil MacLean a utíkal se do pokoje převléknout. Musel se taky vysprchovat. Od běhání byl celý zpocený. Normálně by ve sprše strávil delší dobu, ale byl celý dychtivý slyšet, co Rives objevil. Když se utřel do ručníku, oblékl si kravatu a sako. Vypadalo to na pořádnou noční oslavu. Ještě zkontroloval, zda u sebe má dostatek peněz a cestovní pas. Dělal to tak vždycky. Naučil ho to Doyle. Na válečné stezce musí být člověk mobilní a solventní. Pak hodil klíč na recepční pult, seběhl po schůdkách před vchodem a mávl na taxík.

Do rue St. Martin dorazil právě ve chvíli, kdy odtud odjížděl černý mercedes. MacLean si ho stěží všiml. Vyhlížel bílý citroen, protože ho zajímalo, zda se už Rives vrátil domů. Nikde ho však nespatrił. Plný očekávání zazvonil u dveří Evina bytu. Otevřít mu nikdo nepřicházel. Zazvonil znovu a v tu chvíli si vzpomněl na to, co našel ve Vernayově bytě. Zmocnila se ho hrůzná předtucha. Strach mu sevřel žaludek. Zazvonil potřetí, opět s nulovým výsledkem. Přiložil ucho ke dveřím. Měl pocit, že něco slyší. Zaposlouchal se znovu a tentokrát z bytu zaslechl zřetelné zasténání.

Vrazil ramenem do dveří. Eva ležela na podlaze v kaluži krve. Někdo ji zbil tak strašně, že MacLean skoro nepoznával rysy její

tváře. Zvedl jí hlavu a jemně utíral krev kapesníkem. Eva otevřela oči a snažila se promluvit. „Prozradila jsem jím váš hotel... ale neřekla jsem... že jste Sean MacLean...“

Mluvení jí působilo bolest, ale ona byla pevně odhodlána říct mu všechno. „Jean-Paul... mrtvý...“

MacLeanovi bylo jasné, že Eva umírá. Krev, která jí vytékala z úst, svědčila o tom, že jí polámaná žebra probodla plíce. Nemělo cenu volat sanitku. Řekl si, že pro Evu je v této chvíli důležitější trávit poslední okamžiky v péči blízkého člověka. Jemně ji políbil na čelo a ona se pokusila velmi slabě usmát.

„Odpusťte,“ zašeptal. Mísil se v něm žal se zuřivým hněvem.

Eva se znovu snažila něco říct. „Vaše holčička...“ zamumlala, „...mia... mi... chas... X14... mi...“

MacLeanovi to nedávalo smysl. „Mia...? Chas nebo has? Mia Haas? Haasová?“ naléhal.

„Mi... as...“

„Kdo je Mia Haasová, Evo?“

„Je... to...“ Eva se snažila popadnout dech, ale z úst se jí začala řínout krev a hlava jí klesla na stranu. MacLean ji něžně položil na podlahu a chvíli u ní klečel se zavřenýma očima. „Odpusťte mi,“ zašeptal znovu.

Pak se vzpamatoval, vstal a snažil se znovu chladně uvažovat. Pachatelé, ať už šlo o kohokoli, museli být na cestě do hotelu. Možná tam už dokonce dorazili. Otázka zněla, co udělají, když ho tam nezastihnou. MacLean měl za to, že si na něj počkají. Nemohli tušit, že je právě teď v bytě Evy Stahlové. Budou čekat v hotelu na návrat nic netušícího Keitha Nielsena.

Za této situace měl dvě možnosti. Mohl jet nejkratší trasou na letiště a zmizet ze země dřív, než je čekání omrzí, anebo se mohl vydat do hotelu a vyřídit si účty s Evinými a Rivesovými vrahy. Moment překvapení byl na jeho straně, protože zločinci se považovali za lovce. Netušili, že se sami stali lovnou zvěří.

Pak ale uslyšel varovné hlasy Doylea a Leaveyho: „Jakmile začneš brát věci osobně, kopeš si hrob.“ Kopal si ho i on? Vedla ho jen touha po pomstě, anebo mohl z tažení proti Eviným vrahům skutečně získat objektivní výhodu? Nezapomínej na svůj cíl, říkal si. Co je

tvým hlavním cílem? Získat *Cytogerm* pro Carrie. „Neměnit plán, pokud to není nutné,“ tak znělo zlaté pravidlo.

MacLean si v kuchyni nalil sklenici studené vody, žíznivě ji vypil a začal si v hlavě urovnávat fakta. Dostal se na stopu von Jonkovi a *Cytogermu*, ale v poslední chvíli se všechno zhatilo a jemu zůstalo jediné vodítko - jméno Mu Haasové. Na nic jiného se nemohl spolehnout a musel ji nalézt na vlastní pěst. Na druhé straně nyní protivníci věděli, že zde existuje muž jménem Keith Nielsen, který se zajímá o projekt X14. Neznali sice jeho pravou identitu, ale od nynějška byl jako Nielsen ve stejném ohrožení, jako kdyby cestoval pod svým pravým příjmením.

Situace by vůbec nevypadala dobře, nebýt jednoho velkého „ale“. Ti z jeho protivníků, kteří znali jméno Nielsen, nejspíš právě seděli v autě před hotelem. Jistě tam vyrazili přímo z Evina bytu a bylo velmi nepravděpodobné, že by stihli dát hlášku svým šéfům. Pokud by se jim dostal na kobyliku dřív, než někomu podají zprávu, zůstane existence Keitha Nielsena tajemstvím a on bude moci dále pátrat po Mie Haasové. Rozhodl se pro otevřený boj.

Rychle prohledal byt a snažil se posbírat všechno, co by mu v nastávajícím konfliktu mohlo být užitečné. Nepředpokládal, že by zde našel pistoli, kterou potřeboval ze všeho nejvíc, ale i kuchyňský nůž byl lepší než nic. Vybral si rovnou dva. Brzy k nim přibýly nůžky, šroubovák, pepř, sirky, svíčka a tuba vteřinového lepidla. Skříňka pod dřezem ukrývala dvě butanové bombičky ke kempinkovému vaříči a několik gumových hadic pro domácí výrobu vína. Posledními položkami nesourodé sbírky byla baterka a několik kuliček na prádlo. Nacpal to všechno do igelitové tašky a potichu za sebou zavřel.

Taxíkem se nechal odvézt před hotel, který stál asi půl kilometru od toho, v němž skutečně bydlel. Zahrál řidiči malé divadlo - vstoupil do hotelové haly, ale sotva taxík odjel, vyšel znovu na ulici. Dál se vydal pěšky. Mistrně využíval stínů, ukrýval se ve vchodech domů, chodil v kruzích a zase se vracel stejnou cestou zpět. Snažil se prozkoumat všechny přístupové cesty k svému hotelu, aby mu neuniklo nic podstatného. Nevěděl, kolik mužů proti sobě má a jestli na něj cíhají v budově, nebo na ulici.

Jeho pozornosti neušel černý mercedes kombi. Parkoval v úzké uličce proti hotelu a posádka musela mít dokonalý přehled o tom, kdo vchází dovnitř a vychází ven. Na předních sedadlech seděli dva muži, dozadu neviděl. Musel se k autu dostat z opačné strany. Vrátil se tam, odkud přišel, a vstoupil do uličky z druhého konce. Rychle a tiše postupoval od jednoho vchodu k druhému, dokud jasně nerozeznal, že v mercedesu, který stál pravými koly na chodníku, jsou tři lidé. Ten třetí seděl uprostřed zadního sedadla. Všichni tři sledovali vchod do hotelu a dva z nich při tom kouřili.

MacLean tušil, že má před sebou své protivníky. Než však cokoli podnikl, chtěl mít stoprocentní jistotu. Zároveň si musel rozmyslet, co vlastně podnikne. Trojice byla ozbrojená a on se jí nemohl postavit s kuchyňskými noži v rukou. Po krátkém uvažování dospěl k závěru, že slabým místem jeho nepřátel je automobil. V něm seděli všichni pohromadě, blízko u sebe a byli velmi zranitelní. Aby si ověřil, že to jsou skutečně vrahové, po nichž pátrá, rozhodl se ze sebe udělat volavku. Odplízl se od mercedesu, vrátil se na opačný konec uličky a vedlejší rovnoběžnou ulicí utíkal k hotelu.

Spočítal si, že Eva nebo Jean-Paul museli svým trýznitelům dát jeho popis. Jinak by muži v autě nevěděli, koho mají vyhlížet. Zůstal stát. Ještě pár kroků a ti z auta ho zahlédnou. Pronásledovatelé pochopí, že před sebou mají svou oběť.

MacLean se rozhodl riskovat. Řekl si, že na ulici na něj nezaútočí. Raději se s ním v tichosti vypořádají v hotelovém pokoji. Na chvíli zkameněl a pak vykročil. Přitom doufal, že své protivníky správně odhadl.

Šel stále dál a dával si záležet, aby si ho trojice v mercedesu dobře prohlédla. Dokonce se zastavil pod lucernou a předstíral, že něco hledá v igelitové tašce. Vystoupal po schodech ke vchodu, prošel halou a na recepci si vyzvedl klíč. Nastoupil do výtahu, ale hned v prvním patře zase vystoupil a rychle seběhl po schodech do přízemí. Skleněnou výplň dveří vedoucích na schodiště mohl pohodlně sledovat, co se děje u recepcie.

Nemusel čekat dlouho. Tři muži, kteří předtím seděli v autě, nenápadně vstoupili do haly a šli se na něco zeptat recepčního. Pak

pokračovali k výtahům. Ten, do kterého nasedli, právě opustila čtveřice rozesmátých a vtipkujících hostů a mířila k východu.

Když se dveře výtahu zavřely, vyběhl MacLean do haly. Postupoval souběžně s rozjařenou čtveřicí, aby si jej nevšiml recepční. Nechtěl, aby jej viděl odcházet. Jakmile se octl na ulici, sprintoval k mercedesu a doufal, že bude odemčený. Byl.

Nyní šlo o to, zda mu zbývá dost času, aby s pomocí své skrovné „výzbroje“ instaloval v autě výbušné zařízení. Vrahové naleznou jeho pokoj zamčený a na klepání jim nikdo neodpoví. Půjdou si ověřit do recepcie, zda se host skutečně vrátil, a pak to zkusí znovu. Nakonec vyrazí dveře. MacLean si spočítal, že má na všechno nanejvýš pět minut.

Vlezl si dozadu a na sedadlo vedle sebe vyložil obsah igelitové tašky. Hlavní roli v nadcházejícím šou měly sehrát dvě butanové bombičky. Narazil plastikovou hadici z domácí kvasné soupravy na hrdlo jedné z nich, polovinu hadice uřízl a nasadil ji na druhou bombičku. Pak kuchyňským nožem vyřízl zespodu díry do obou předních sedadel. Otvory byly právě tak velké, aby se do nich daly zasunout konce hadic. Bombičky zasunul nohou pod přední sedadla tak, aby je nebylo vidět. V autě se muselo nahromadit dostatečné množství plynu, ale MacLean chtěl mít jistotu, že všechen butan neunikne ven, sotva někdo otevře dveře. Polštáře sedadel tomu měly zabránit.

Teď musel nalézt plastikové potrubí přivádějící palivo z nádrže k motoru. Vzhledem k tomu, že šlo o úpravu kombi, mohl doufat, že se k němu dostane zevnitř vozu. Stačilo vypáčit boční panel zavazadlového prostoru. Sklopil opěradlo jednoho ze zadních sedadel a snažil se prolézt otvorem dozadu. Bohužel, v zavazadlovém prostoru nebylo dost místa na to, aby si mohl kleknout a ještě se otočit čelem k bočnímu panelu. Pod pogumovaným plátnem ležel velký balík, který nebylo možné odsunout stranou. MacLean pod něj vsunul ruce a ztuhl. Z balíku vyšel zvuk, při kterém mu na čele vyrazil pot. MacLean věděl, co to je. Podobné zabublání často vyděsilo mladé sestřičky, když připravovaly tělo k pitvě. Obvykle jej způsobil vzduch, který zůstal v plicích mrtvého a při manipulaci s tělem se dral z dýchacích cest ven.

Srdce mu bušilo až v krku. Pomalu vytáhl ruce zpod pogumovaného plátna a odhrnul ho. Zkrvavená tvář s vytřeštěnými očima patřila Jean-Paulu Rivesovi. MacLean polknul a vrátil příkrov na místo. Musel pohnout s prací. Čas kvapil, zato o identitě vrahů už nebylo pochyb. Vypáčil boční panel zavazadlového prostoru, nahmatal palivové potrubí a zespodu je prořízl. Palivo začalo vytékat otvorem ve dně karoserie na silnici a v kanálku u obrubníku se postupně tvořila kaluž. Vzhledem k tomu, že mercedes stál pravými koly na chodníku, probíhal kanálek přímo pod středem podlahy vozidla.

MacLean se vytratil v poslední chvíli. Sotva jej pohltily stíny na protější straně uličky, vyšla trojice ze dveří hotelu. Muži hovořili velmi hlasitě a o něčem se dohadovali. MacLean je sledoval, jak se blíží k autu, a věděl, že příští vteřiny rozhodnou. Nasednou hned, anebo budou postávat kolem a hádat se? Z bombiček už musel uniknout všechn plyn a jeho koncentrace v kabině mercedesu začne brzy klesat.

Trojice se přestala vybavovat a nastoupila. MacLean měl připraveny zápalky a benzin do zapalovačů, ale nebyl si jistý, zda se v kanálku nahromadilo dost paliva na to, aby zafungovalo jako zápalná šňůra. Rozhodl se počkat co nejdéle. Hádka propukla nanovo a trojice se tvářila sklíčeně. Pak MacLean uviděl, jak řidič vytahuje krabičku cigaret a zvedá ji k ústům, aby si jednu vytáhl. Čekání bylo nesnesitelné.

Řidič přiložil zapalovač ke konci cigarety a škrtl. MacLean ještě spatřil žlutý plamínek, a pak se ve voze vznítil butan. V příštím okamžiku chytily výpary nashromážděné pod autem a mercedesem otřásla mohutná exploze. Z ohnivého pekla nebylo úniku. Jean-Paul Rives byl zpopelněn společně se svými třemi vrahy.

MacLean kráčel pryč. O dvě ulice dál mávl na taxík, nechal se odvézt na opačný konec města a do hotelu se vrátil až pozdě v noci. Noční vrátný mu vylíčil, jaké divadlo si nechal ujít, a MacLean se jej pro forma chvíli vyptával na podrobnosti, aby nezájmem nevzbudil podezření. V pokoji si otevřel whisky a pil. Jen lékař by dokázal určit, zda nakonec usnul, nebo upadl do bezvědomí.

Ráno musel zahánět kocovinu černou kávou a snažil se vyrovnat se skutečností, že jeho přátelé Eva a Jean-Paul už nežijí a on sám že zabil na ulici tři lidi. Ohořelý vrak mercedesu mezitím odklidila policie - Švýcarsko je Švýcarsko - jen na zdech okolních domů ulpěly stopy po ohni a dýmu. MacLean zůstal sám a neměl v ruce nic než jméno Mia Haasová. Jenže kdo to je? A kde ji najde? Zřejmě pracuje u *Lehmana*, ale v jaké funkci? Jako lékařka? Sestřička? Ve výzkumu? Na osobním oddělení by to jistě věděli, ale řeknou mu to?

V devět dopoledne zatelefonoval do firmy *Lehman Steiner* a nechal se spojit s vedoucí osobního oddělení. Po krátké pauze se ho ženský hlas zeptal, co si přeje.

„Nevím, jestli mi můžete poradit,“ začal MacLean. „Mé jméno je Dieter Haas. Jsem východní Němec a hledám svou neteř Miu.“

„A co chcete ode mne?“ nechápala žena.

„Měl jsem bratra, ale když v jednašedesátém postavili v Berlíně zeď, zůstal na druhé straně. Před dvěma lety zemřel, a jak jsem se dozvěděl, jeho žena je taky po smrti. Zůstala po nich dcera, Mia. Je to moje jediná žijící příbuzná. Moc rád bych ji našel. Prý pracuje u vaší firmy. Nemohla byste mi pomoci? Jste moje poslední naděje.“

„Chápu vás,“ řekla žena. Z hlasu jí zněl nelíčený zájem a soucit. Hodná paní, pomyslel si MacLean, který velmi nerad vodil hodné lidi za nos.

„Obvykle podobné informace neposkytujeme, ale tohle je výjimečný případ. Kdo mohl tušit, že se Berlínská zeď přes noc zhroutí.“

„Přesně tak.“

„Jakou funkci by u nás slečna Haasová měla zastávat?“

„Nemám nejmenší tušení, bohužel,“ řekl MacLean podle pravdy.

„Proboha,“ povzddechla si žena.

„Komplikuje to situaci?“ zeptal se MacLean úzkostně.

„Vlastně ani ne,“ odpověděla žena. „Jde jen o to, že pokud nevíte, kde přesně pracuje, bude chvíli trvat, než ji najdu. Mohla bych vám zavolat zpátky?“

MacLean jí poděkoval a vysvětlil, že bude celý den někde pobíhat. Raději zavolá sám.

„Dobrá,“ souhlasila žena. „Chápu, jak moc vám na tom záleží. Dejte mi na to hodinu.“

„Jste velmi laskava,“ odtušil MacLean. Následující hodinu přecházel nervózně po pokoji. Přesně v půl jedenácté zvedl sluchátko.

„Určitě došlo k omylu,“ oznámila mu žena, když ho s ní spojili.

„K omylu?“ zvolal MacLean a srdce se mu sevřelo.

„U naší společnosti žádná Mia Haasová nepracuje.“

„Ach tak,“ řekl MacLean pomalu.

„Je mi to líto,“ dodala žena.

„I tak vám děkuji,“ ukončil MacLean rozhovor a ztěžka zavěsil. Co teď? pomyslel si.

12

Slunce jasně svítilo, ale MacLean si ho nevšímal a kráčel ulicemi v hlubokém zamyšlení. Zničehonic se ocitl před ženevskou katedrálou svatého Petra a něco ho ponouklo, aby vstoupil dovnitř. V chrámové lodi bylo šero a klid. Vůně dávných věků a leštění na lavice uklidňovala a pevné kamenné zdi dovnitř nepropouštěly nic z hluku okolního světa. MacLean sám nevěděl, jak dlouho chodil po ulicích, ale sotva usedl do jedné z lavic, cítil, že si jeho nohy potřebovaly odpočinout. Obrovský prostor a přítmí katedrály mu poskytovaly kýženou anonymitu. Konečně mohl chvíli odpočívat a uspořádat si myšlenky. Nemělo cenu chodit stále dokola. Musei mít jasný plán.

Potíž byla v tom, že přemýšlení příliš bolelo. Eva a Jean-Paul obětovali životy, aby pro něj vypátrali jedno jediné jméno, které mu navíc nebylo k ničemu. Jestli Mia Haasová nepracovala u *Lehmana*, pak se šance, že by ji mohl najít, blížila nule. Nevěděl, kde začít. Mohlo se stát, že mu na osobním oddělení lhali, anebo sami nevěděli, že je u nich nějaká Haasová zaměstnaná. Bylo to tím

pravděpodobnější, že zřejmě podléhala von Jonkovi. Jenže jak zjistit pravdu a obejít všechny překážky?

Vzpomněl si, jak jednou Jean-Paul Rives nadhodil, že by se projektu X14 dalo přijít na stopu přes osobní oddělení. Stačilo se dotázat na von Jonka. Snad by to opravdu šlo, pomyslel si MacLean. Když nic jiného, měl by jistotu, že von Jonek u firmy pracuje. Zbývalo nalézt bezpečný způsob, jak všechno provést. Byl velmi zvědav, jak firma zareaguje na přímý dotaz.

Z hovoru v hotelovém baru se MacLean už dříve dozvěděl, že vysoký prosedivělý host, který bydlel s manželkou o patro níž, je policejní ředitel z Lyonu. Policejní ředitelé nikdy nevycházejí bez osobního průkazu a nedají se tak snadno zastrašit. MacLean si zjistil, ve kterém pokoji ředitel bydlí, a pak vytočil číslo firmy *Lehman Steiner*: Představil se jako profesor Phillipe Pascal, který by rád kontaktoval starého známého, dr. Hanse von Jonka.

„Okamžik, prosím,“ ozvalo se ze sluchátka.

MacLeana se na zlomek vteřiny zmocnil opojný pocit: třeba ho spojí přímo s velkým doktorem! Pak se ale ze sluchátka ozval tentýž ženský hlas a řekl, že ho přepojí.

„Co pro vás mohu udělat?“ zeptal se jiný hlas.

MacLean zopakoval svou prosbu a znovu byl požádán, aby počkal. Po chvíli se z telefonu ozvalo. „Jak jste říkal to jméno, prosím?“

„Von Jonek,“ odpověděl MacLean.

„Ne, myslím vaše jméno.“

„Profesor Pascal.“

„Ještě okamžik.“

MacLean začal být nervózní. Obával se, aby firemní ústředna nezjistila číslo, ze kterého volá.

„Je mi líto, ale dr. von Jonek není přítomen,“ ozval se znovu ženský hlas. „Ale když mi dáte svou adresu a telefon, vyřídíme mu, že jste ho sháněl.“

MacLean udal jméno hotelu a číslo pokoje policisty z Lyonu. Pak si přitáhl židli k oknu a čekal. Za čtvrt hodiny zastavilo před hotelem tmavomodré BMW Vystoupili z něj dva muži. Z toho, jak se kolem sebe rozhlíželi, MacLean poznal, že to jsou lidé, na něž čeká. Dal jim

chvíli náskok, a když si myslel, že by už mohli být u policistových dveří, sešel o patro níž a zabočil do chodby.

Už zdaleka slyšel hluk hádky. Vysoký policista skoro řval. Ne, nejmenuje se Pascal, nezná nikoho, kdo by se tak jmenoval, a s těmito muži nikam nepůjde. Není žádný profesor, ale policista, dokonce policejní ředitel. Zná svoje práva. Co je to vůbec za lidi, že si ho dovolí takhle obtěžovat? Chce vidět jejich průkazy totožnosti, a to hned!

„Děje se něco?“ zeptal se MacLean nevinně, když došel až k nim. Jeden z „vyslanců“ firmy znervózněl: on i jeho kolega už přitahovali příliš mnoho pozornosti. Chytil policejního ředitele za klop a snažil se ho zatlačit do pokoje. V tu chvíli začala křičet policistova žena a paní z vedlejšího pokoje, která vykoukla ven, prohlásila, že zavolá místní strážce pořádku. MacLean pozoroval houstnoucí melu. Teď už věděl, co se stane, když někdo zavolá k *Lehmanovi* a zeptá se na von Jonka. Ve chvíli, kdy dorazila ženevská policie, MacLean platil recepčnímu. Pak se vydal hledat jiný hotel.

Tři hodiny ráno jsou dobou, kdy se starosti zdvojnásobují a naděje se ztenčuje na polovic. MacLean ležel potmě v posteli a byl vzhůru. Hlavou mu táhly tisíce pochyb seřazených do bojového šiku. Jak má najít von Jonka, když firma mobilizuje hrdlořezy už při pouhém vyslovení jeho jména? Přece se nemůže vloupat do budovy a prokutat všechny fasciky? I kdyby se toho nakrásně odvážil, záznamy o von Jonkovi by jistě nenašel jen tak volně pod písmenem V. Anebo snad J? Nevěděl ani tohle.

Hodiny kostela na náměstí odbily pátou a MacLean si musel přiznat krutou pravdu, že netuší, kudy dál. Čas pádil a pátrání po *Cytogermu* pro Carrie nijak nepokročilo. Od chvíle, kdy vstoupil na švýcarskou půdu, zemřelo pět lidí a on sám zjistil jen tolik, že von Jonek je chemik, nikoli archivář, a vede projekt za osmnáct milionů dolarů. Přitom nebylo vůbec jisté, zda má jeho výzkum něco společného s *Cvtogermem*. Pak už zbývalo jen jedno ženské jméno - Mia Haasová.

„Neměnit plán, pokud to není nutné,“ opakoval si MacLean ve tmě. Jenže co když to nutné je? Neměl tušení, jak najít von Jonka. Když konečně dostal nápad, byl geniálně jednoduchý.

Potřeboval pomoc. Odbornou radu, jak vyzrát na firmu *Lehman Steiner*. Někoho, kdo by mu poradil, kde sehnat potřebné informace. Znal lidi, kteří by mu mohli být platní: Doylea a Leaveyho. Musí je vyhledat.

Druhý den si na hlavní poště vyzvedl zásilku poste restante - dopis od Tansy. Sdělovala mu, že už nevydržela hrát před Nevillem a Marjory divadlo a pronajala si vlastní byt. Carrie jí dělá starosti. Doktoři začali naléhat a ona neví, jak jim zabránit, aby se pustili do chirurgických zákroků. MacLean by jí měl zavolat. Teď, když bydlí sama, to nebude riskantní. Telefonní číslo bylo připsáno černým fixem na konci dopisu, jako by je Tansy doplnila těsně předtím, než hodila obálku do schránky.

Po poledni jí zatelefonoval. Když uslyšel její hlas, musel polknout. Pak jí oznámil, že se vrací prvním letadlem do Skotska.

„Takže jsi to sehnal?“ vyhrkla Tansy nadšeně.

MacLean po pravdě přiznal, že neuspěl. Při pomyslení, jakou bolest jí tím způsobí, křečovitě zavřel oči. „Všechno je trochu složitější, než jsem si myslel.“

„Chápu,“ řekla Tansy. „Možná bych přece jenom měla dát doktorům volnou ruku...“

MacLean vycítil falešný tón, který se jí vkradl do hlasu. V podvědomé touze způsobit bolest raději sobě samému než jí zaťal levou pěst, až se mu nehty zaryly do dlaně. „Ještě jsem se nevzdal. Jenom jsem změnil plán.“

MacLeanovo letadlo přistálo na londýnském letišti Heathrow s patnáctiminutovým zpožděním. To ovšem stačilo, aby zmeškal přípoj *British Airways* do Edinburghu. Naštěstí za hodinu startoval let společnosti *British Midland*. MacLean se utěšoval nad sklenicí ginu ještě ve chvíli, kdy stroj vystoupal z ponuré mlhy halící Londýn k modré obloze a zářícímu slunci.

Uplynulo dalších šedesát minut. Letoun přeletěl východní předměstí skotské metropole, nad ústím řeky Forth se prudce naklonil na křídlo a zahájil přistávací manévř. Jen kvůli této chvíli si MacLean vyžádal místo u okénka na levé straně. Mohl tak pozorovat oba mohutné mosty, jež se přímo pod ním klenuly přes široké ústí: starý viktoriánský železniční most, ozdobený ocelovým krajkovým

matně červené barvy, i jednoduchou visutou konstrukci nového, silničního mostu. Znal už tento pohled nazpaměť, ale pokaždé se jím znovu opájel. Starosti byly ty tam.

Hned z letiště zatelefonoval Tansy a byl rád, když uslyšel, že má trochu lepší náladu. Báł se, aby ji jeho neúspěch nesrazil na kolena, ale vypadalo to, že se se špatnými zprávami vyrovnala. Nadiktovala mu svou novou adresu a on slíbil, že se u ní objeví za dvacet minut, jen co sežene taxík.

Hned ve dveřích mu padla do náruče a trvalo dlouho, než oba dokázali promluvit. Když se od sebe konečně odtrhli, Tansy hlesla: „Díky bohu, že jsi v pořádku. Měla jsem o tebe hrozný strach. Chtěla jsem ti to říct hned tehdy do telefonu, ale když jsi mi oznámil, že nemáš ten zatracený preparát, nedokázala jsem myslet na nic jiného než na to, co bude s Carrie.“

MacLean ji znovu pevně objal. „Rozumím ti. Cítím totéž co ty, a když jsem říkal, že se ještě nevzdávám, myslel jsem to vážně.“

Tansy na něj tázavě pohlédla.

„Ale bude to obtížnější, než jsem si myslel,“ pokračoval MacLean. „Vrátil jsem se pro pomoc. Sám to nezvládnou.“

„Takže ty víš, kde *Cytogerm* najít?“ podivila se Tansy.

MacLean jí povyprávěl, co všechno zjistil v Ženevě. Začal lepšími zprávami. Pověděl jí, že firma *Lehman Steiner* investuje ročně osmnáct milionů dolarů do výzkumného programu vedeného Hansem von Jonkem, člověkem, který si kdysi přišel pro záznamy o *Cytogermu*. Tenkrát se vydával za archiváře. Je víc než pravděpodobně, že preparát hraje roli i v tomto případě. Jean-Paul Rives zjistil, kde se von Jonek zdržuje, ale než stihl předat zprávu dál, byl mrtev.

„Mrtev?“ zhrozila se Tansy, jako by se bála toho, co bude následovat. MacLean se jí zdráhal říct plnou pravdu, ale neměl na výběr. Tansy byla upřímně zděšena. Z tváře jí zmizela barva.

„Tolik mrtvých...“ zašeptala a zavrtěla hlavou. „Nemůžu tomu uvěřit.“

„Já vím, je to hrozné,“ přisvědčil MacLean polohlasně, „ale co se stalo, nemůže se odestát.“

„Tví přátelé přece byli nevinní lidé - a teď jsou mrtví!“ namítla Tansy se slzami v očích.

„Nejenže jsou mrtví, Tansy. Byli zavražděni. Zavraždila je firma *Lehman Steiner*, stejně jako Juttu a ty ostatní. Firma je společným jmenovatelem všech zločinů. Eva i Jean-Paul zemřeli, když pomáhali Carrie, a my se nesmíme vzdát. Dlužíme jim to.“

Tansy si utřela oči a několikrát se zhluboka nadechla. Teprve pak mohla promluvit. „Co hodláš podniknout?“ zeptala se bezbarvým hlasem.

„Musím najít Doylea a Leaveyho.“

„Ty dva z ropné plošiny?“

„Ano, ty. Proti *Lehmanovi* nemůžu bojovat sám.“

„Myslíš, že ti pomůžou?“

„Když jim vysvětlím proč, tak ano.“

„Kéž by,“ hlesla Tansy a vzhlédla k němu. „Nesnesu pomýšlení, že ti hrozí takové nebezpečí.“ Vytryskly jí slzy a MacLean ji k sobě přivinul.

Ráno zatelefonoval těžařské společnosti, u níž kdysi pracoval, nechal se spojit s personálním oddělením registrujícím dělníky z vrtných plošin a dal si k telefonu zavolat člověka, s nímž se letmo znal. Po počátečních zdvořilostech se zeptal na Doylea a Leaveyho. Dozvěděl se, že Leavey pracuje na plošině *Celtic Star*, ale Doyle už v seznamu zaměstnanců nefiguruje. MacLean se dále zeptal na Leaveyho turnus a dozvěděl se, že jeho známý se vrátí do Aberdeenu ve čtvrtek, tedy za dva dny. To bylo štěstí: Leavey mohl klidně přiletět až za dva týdny. Ještě si zapsal plánovanou dobu příletu na aberdeenský heliport. Při poznámce, že vše závisí na počasí, chápavě přikývl.

Ve středu se Tansy a MacLean vydali do nemocnice navštívit Carrie. MacLean se toho trochu bál, naštěstí, jak se záhy ukázalo, zbytečně. Nakonec si mohl říct, že dlouho neprožil tak krásný den. Jakmile ho Carrie spatřila, zajiskřilo jí v očích, popadla ho majetnický za ruku a po nemocničním areálu se už procházeli ve třech. Jako by se vrátily staré časy, kdy v sobotu ráno vyrazili na své expedice. Tansy se radovala z jejich společnosti, ale držela se trochu stranou. Při tom vychutnávala každý okamžik i to, že jsou znovu

pohromadě. Museli se teď sice obejít bez Carriina brebentění, ale její entuziasmus a chuť do života byly patrné na každém kroku. Když došli až k třeshňové aleji, MacLean pohlédl na Tansy. Kývl na ni, jako by chtěl znovu zopakovat slib, který jí na tom místě před časem dal, a ona se úsměvem snažila zakrýt slzy.

Procházka byla předehtou k plánovanému setkání s dr. Coulsonem, Carriiným ošetřujícím lékařem. MacLean věděl, že je čeká těžký boj. Coulson jim bezpochyby oznámí, že se blíží termín první plastické operace, a jim připadne nevděčná úloha kverulantů. Veškerá tíha bude při tom ležet na Tansy jakožto Carriině matce. On sám bude coby pouhý „strýček“ odsouzen do role statisty.

„Pan doktor Coulson by si s vámi rád promluvil,“ oznámila jim mladá sestřička a všichni tři vešli do jeho kanceláře. Coulson působil jako vždy dojmem zaměstnaného člověka. Zatímco si Tansy a MacLean sedali na umělohmotné židle, neklidně přerovnával papíry na stole. Zdálo se, že pohovory s příbuznými pacientů pokládá za nutné zlo, které je třeba vyřídit v co možná největším spěchu. MacLeanovi neušlo, že v rohu místnosti odpočívá vak s golfovými holemi.

„Paní Nielsenová,“ začal, „první operaci Carrie jsme naplánovali na příští středu.“ Nyní měl následovat obvyklý souhlas.

„Nemohli bychom s tím ještě chvíli počkat, pane doktore?“ zeptala se Tansy.

Coulson se zatvářil překvapeně a pero, kterým psal, zůstalo třet ve vzduchu. „Jak to myslíte?“

„Carrie se teprve teď vrací k normálu. Dejme jí ještě týden nebo dva, dokud nenabere dost sil.“

Dr. Coulson se blahosklonně usmál. „Troufnu si říct, paní Nielsenová, že to, zda vaše dcera může podstoupit operaci, dokáží i posoudit lépe než vy.“

„Já také nijak nezpochybňuji vaši profesionální způsobilost, pane doktore,“ pokračovala Tansy. „Ale Carrie je moje dcera a já snad taky nejsem úplně pitomá. Zkrátka vás žádám, abyste ještě pár týdnů počkal.“

MacLean musel mlčet. O to víc obdivoval Tansy, jak uměla s tímhle člověkem zamávat.

„Ale paní Nielsenová,“ namítl Coulson, „čím dřív začneme, tím větší má Carrie naději.“

„Naději? Na co?“

Coulson začal být podrážděný. Rozpažil a vyštěkl: „Že bude aspoň trochu vypadat jako člověk...“ Ovládl se a nedodal: „...ženská pitomá!“ ale z jeho tónu to jasně zaznělo.

„Že bude aspoň trochu vypadat jako člověk...“ zopakovala Tansy pomalu.

MacLean zavřel oči a hlava mu poklesla na prsa. Coulson byl tam, kde ho chtěli mít. Jen na vteřinu si nedal pozor na jazyk, a během této vteřiny stihl vzít matce své pacientky všechnu naději. Teď se marně snažil zakamuflovat vlastní hloupost. „Chápejte, poškození tváře je opravdu rozsáhlé.“ Přitom si netroufal pohlédnout Tansy do očí.

MacLean se pokusil uvolnit napětí a zeptal se Coulsona na další postup. Dobře postřehl znuděný úšklebek okolo lékařových úst i letmý pohled to kouta, kde ležely golfové hole. Coulson zahájil přednášku, která se dala shrnout pod stručné motto „popularizace medicíny pro laickou veřejnost“. Hovořil k nim spatra, používal slova, u nichž předpokládal, že jim posluchači při svém vzdělání porozumí, a kdykoli skončil se sebeprimitivnějším výkladem, zeptal se, zda se vyjádřil dost jasně. MacLean nedokázal potlačit rostoucí neklid. Ne snad kvůli lékařovu tónu - nafoukaných pitomců se najde v každé profesi dvanáct do tuctu - ale kvůli obsahu jeho řeči. Coulson hovořil o dávno překonaných věcech a líčil jim chirurgické zákroky, které byly žhavou novinkou za druhé Světové války, když se prováděly na popálených pilotech. Nabubřelost byla jedna věc, naprostá neschopnost druhá. MacLean už nedokázal udržet jazyk za zuby.

„Myslel jsem, že od doby, co existuje Gelman-Schwarzova metoda, je tento druh zákroků pasé,“ namítl.

Coulson zmlkl tak náhle, jako by v plné rychlosti narazil do cihlové zdi. „Netušil jsem...“ začal nejistě a MacLean zařadil zpátečku, aby mu umožnil ústup. Přitlačit Coulsona ke zdi by bylo lákavé, ale nic by se tím nedosáhlo. MacLean nepouštěl ze zřetele

hlavní cíl, a tím byl odklad operace. „Hodně čtu,“ vysvětlil, „a tak jsem si našel něco o Carriině případu a vyhlídkách.“

Coulsonovi se vrátilo sebevědomí. Jako tolik jiných „expertů“ spoléhal i on na naprostou nevědomost svých posluchačů. Bylo pro něj pohodlnější udržovat si od laiků blahosklonný odstup. Čím vzdělanější byla veřejnost, tím hůř pro něj. „Rozumím,“ řekl pomalu. „Víte, odborníci nemají na tuto věc jednotný názor.“

To jistě, pomyslel si MacLean. Dělí se na ty, kteří by nikdy nepřipustili, aby jejich pacient vypadal jako plastický Pinocchio, a na ty druhé, kteří už dvacet let nevzali do ruky jedinou odbornou publikaci. „Názor odborníků“ byl obvyklým trikem pro důvěřivce. MacLean se pevně rozhodl: Coulson se nesmí Carrie ani dotknout.

Tansy nerozuměla ničemu z toho, co se před ní odehrávalo, ale byla MacLeanovi vděčná, že se zapojil do konverzace. Vycítila, že v něm všechno věř, a poznala, že se s doktorem Coulsonem udála změna. Byl náhle povolnější, a ona si nedovedla vysvětlit proč.

Lékař domluvil, pohlédl na hodinky a dodal směrem k Tansy: „Teď doufám chápete, proč musíme začít s operacemi co nejdříve, paní Nielsenová.“

Tansy vrhla po MacLeanovi nejistý pohled a už se nadechovala k odpovědi, když MacLean zakročil. „Pane doktore, důvod, proč chceme operaci odsunout, je prostý. Paní Nielsenová uvažuje o tom, že by dcerku poslala na Mannerheimovu kliniku do Curychu. Neberte to tak, že bychom vám nevěřili, ale Dieter Klein je v oboru plastické chirurgie obličejové světovou jedničkou a my bychom chtěli pro Carrie to nejlepší. Metody dr. Kleina jsou vám jistě známy.“

„Samozřejmě,“ vykoktal Coulson. „Měli jste to říct hned. Tímhle se všechno mění. Kdy budete vědět, na čem jste?“

„Zprávu od dr. Kleina očekáváme do dvou týdnů,“ zalhal MacLean.

„Dobrá, prozatím tedy všechno odložíme,“ svolil Coulson.

„Děkujeme vám, pane doktore,“ řekl MacLean.

Když byli z doslechu, vyjádřila mu Tansy svůj obdiv. „Byl to skvělý tah. To jméno na něho zapůsobilo.“

„Na chvíli ho to zastaví,“ připustil MacLean. „Carrie se mu aspoň nedostane do pracek.“

Tansy na něj zpytavě pohlédla. Podivila se, že užil takové slovo, ale nekomentovala to. MacLean jí na oplátku neřekl, že zmínka o dr. Kleinovi na Coulsona nijak nezapůsobila, ale spíš ho zmátla. Ten člověk byl sto let za opicemi a jméno Dieter Klein nikdy neslyšel. Nejspíš už desítky let neotevřel odborný časopis.

Vrtulník s muži z ropné plošiny *Celtic Star* měl přistát v Aberdeenu v půl páté odpoledne. Přestože MacLean vyjel z nádraží *Waverley* až před polednem, měl spoustu času. Už od rozbřesku sílil vítr a ve chvíli, kdy vlak supěl na sever přes řeku Forth, se hustě rozpršelo.

Když vyjeli do volné krajiny, bylo dobře vidět, jak vítr žene kapky proti oknům. Na západní straně clonily proudy deště všechen výhled. Vagon byl skoro prázdný, a tak se MacLean přestěhoval na druhou stranu uličky a vyhlédl k východnímu obzoru, na němž se rýsoval ropný terminál Hound Point. Všiml si i letadla, které právě klesalo k letišti, a usmál se. Občas mu dělalo dobře, když si mohl říct, že zná pohled z obou stran scény. Vrátil se na své místo. Počasí mu dělalo starosti: bylo příliš bouřlivé a hrozilo, že vrtulník z plošiny neodstartuje.

Avšak obloha se vyjasnila ještě dřív, než dorazili do Aberdeenu. I vítr se trochu ztišil, až na občasně poryvy, které znepríjemňovaly život dámám kráčejícím se sklopenými hlavami pod deštníky po mramorem lemované Union Street. MacLean strávil pár chvil nad šálkem v malé kavárně, načichlé pachem vlhkých oděvů, pak se porozhlédl po obchodním domě a nakonec mávl na taxík a nechal se odvézt k heliportu.

Rotor vrtulníku rachotil hlasitě, ale nestejně, protože hluk přicházel s jednotlivými poryvy větru. MacLean si chránil oči před bodajícím deštěm a sledoval, jak obrovský žlutý *Chinook* zlehka dosedá na asfalt. Kolem se rojili technici s velkými chrániči sluchu, díky kterým vypadali jako polní myši. Po nekonečně dlouhé době začali z trupu stroje konečně vystupovat pasažéři. Ve žlutých záchranných vestách a s brašnami v rukou si byli navzájem k nerozeznání podobní. Leavey se objevil mezi posledními. Třímal

zelenou kabelu, kterou si MacLean pamatoval ještě z dob, kdy na plošinách pracovali spolu.

MacLean chvíli počkal, a když zjistil, že Leaveyho nikdo nedoprovází, vykročil šikmo přes asfaltovou plochu, aby mu zkrížil cestu, ještě než zmizí v letištní budově.

„Dlouho jsme se neviděli, Nicku,“ řekl na uvítanou.

Leavey se otočil. Chvíli mu trvalo, než příchozího, zachumlaného do větrovky, poznal. „Kristepane, Sean MacLean!“ vykřikl, přehodil si brašnu do levé ruky a podal mu pravici. „Co tady proboha děláš?“

„Mám chuť na pivo.“

Leavey se usmál. „Já taky.“

Kdosi vepředu na něj zavolal a Leavey odpověděl, že už jde. Pak pohlédl na MacLeana a zeptal se: „Dostal ses na stopu těm chlapům, co po nich paseš, anebo to tentokrát bude něco klidnějšího?“ Z výrazu jeho tváře bylo jasné, že odpověď zná už předem.

„Rád bych s tebou mluvil,“ řekl MacLean.

Leavey přikývl. „Něco si zařídím, zahlásím odchod a za pět minut můžu být *U kotvy*. Co ty na to?“

MacLean se tedy vydal k hospodě *U kotvy*, která stála o dvě stě metrů dál. U vchodu zjistil, že právě otevírají po odpolední pauze. Obě křídla dřevěných dveří se třásla, jak někdo lomcoval vzdorujícími závorami. Pak se konečně otevřela dovnitř a barman je na obou stranách zajistil háčky. Byl to holohlavý podsaditý chlapík a jeho zarudlý obličej zrudl námahou ještě víc. Podíval se na MacLeana a zeptal se: „Rovnou z vrtný plošiny?“

„Výjimečně ne,“ odpověděl MacLean a vstoupil za ním dovnitř. V hospodě bylo chladno a popelníky zaplněné během oběda ještě nikdo nevysypal. Nad vším se vznášel zatuchlý pach kouře a slané vlhkosti.

„Co to bude?“ zeptal se barman.

MacLean objednal dvě whisky, pro sebe a pro Leaveyho, a aby si ukrátil čekání, začal si prohlížet obrázky nad výčepem. Na jednom byl záchranný člun zmítaný rozbouřeným mořem, dva další zobrazovaly letící vrtulníky a byl tu i snímek nešťastné plošiny *Piper Alpha* v jednom ohni.

Za chvíli dorazil Leavey a usmál se při pohledu na nalitou sklenku čekající na barovém pultu. „První po čtrnácti dnech. Pamatuješ si ještě ten pocit?“

„Velmi dobře,“ přikývl MacLean se smíchem. „Rád tě znovu vidím.“

„Já tebe taky,“ opáčil Leavey, vyprázdnil sklenici a objednal další dva drinky. To už se přestěhovali od výčepu ke stolu. „Asi nepřicházíš jenom tak ze zdvořilosti, co?“ pokračoval Leavey a MacLean s úsměvem zavrtěl hlavou. „Ne, hledám pomoc. Doufal jsem, že tu zastihnu i Micka Doyla, ale prý už u společnosti nedělá.“

„Mick už nedělá nikde. Je mrtvý.“

MacLeanem ta zpráva otřásla. „Co se mu stalo?“ zeptal se zdrceně.

„Nehoda na plošině. Síla větru devět, spláchlo ho to do moře. Neměl šanci.“

„Chudák Mick, byl to prima kluk.“

„Jeden z nejlepších,“ přisvědčil Leavey a pozvedl sklenici. „Na ty, co už tu nejsou.“

MacLean přikývl a beze slova připil.

„Tak co tě trápí?“ zeptal se Leavey.

„Musíš být pekelně unavený,“ začal MacLean. „Nemám s tím počkat do zítřka?“

Leavey se na něj zahleděl. „Tobě nejde o čas?“

„To víš, že jde.“

„Tak to vyklop rovnou.“

MacLean mu pověděl o Carrie, o žhářském útoku, který odnesla místo něj, i o tom, že by ji snad dokázal vyléčit, kdyby se dostal k *Cytogermu* - jenže se ukázalo, že to nebude tak snadné, jak si myslel.

Leavey upíjel whisky a rekapituloval, co právě slyšel od MacLeana. „Jestli ti dobře rozumím, musíš jim ukrást ten *Cytogerm*, jenže nevíš, kde ho schovávají. Ale znáš jméno chlápka, který to vede, a kdyby ses vloupal do kanceláři u *Lehmana*, zjistil bys jeho adresu. V opačném případě ti nezbývá, než najít tu ženskou, Miu...“

„Haasovou.“

„Miu Haasovou. Až na to, že ani tady nemáš jediné vodítko. K tomu je třeba připočíst, že tví protihráči dvakrát neváhají, když mají někoho zabít. Jak mi to pálí?“

„Je to tak, jak říkáš,“ přikývl MacLean.

Leavey chvíli mlčky zkoumal dno sklenice. Pak nadhodil: „Byla by tu ještě jedna možnost.“

„Jaká?“

„Povídals, že jejich správní rada pravidelně zasedá v tamtom hotelu?“

„V hotelu *Stagelplatz*,“ upřesnil MacLean.

„Ti lidi přece musejí vědět, kde se na projektu X14 dělá. Mohli bychom jednoho dostat a poptat se ho.“

MacLean musel připustit, že toto jednoduché a přímočaré řešení jej nenapadlo. Dokonce by ani nemuseli proniknout do *Stagelplatzu*. Jména a adresy členů správní rady nebyly žádným tajemstvím. Většině z těch lidí se člověk mohl dostat bez větších těžkostí na kobylku. Avšak celá věc měla slabé místo a MacLean je hned postřehl. „Nevěřím, že v tom jede celá správní rada,“ namítl.

„Myslíš, že bychom si mohli vybrat nesprávnou osobu?“

„Přesně tak. A navíc bychom jim tak odkryli karty. Kdybychom čapli nevinného člověka, nemohli bychom ho přece jen tak umlčet.“

Leavey přikývl. MacLean ho přesvědčil. „Takže se znovu vracíme k původní variantě: vloupat se do ženevských kanceláří.“

„Asi nám nic jiného nezbude.“

„Ta tvoje holka je na tom vážně tak zle? Chci říct, copak neexistuje jiný způsob, jak ji dát do pořádku?“

MacLean zavrtěl hlavou. „I když se použije kůže z jiných částí těla, bude až do smrti zohyzděná. Jestli má zas vypadat normálně, je *Cytogerm* její jediná šance.“

„Kolik jí je?“

„Pět.“

„Do prdele,“ ulevil si Leavey a obrátil do sebe zbytek sklenice. „Dobře, počítej se mnou. Dal bych si ještě jednu.“

„Díky, Micku. Kolik budeš chtít.“ Už chtěl vyrazit k výčepu, ale Leavey ho zadržel. „Ted’ ne. Musím si na čtvrt hodiny odskočit. Počkej tu na mě.“ A bez dalšího vysvětlování odešel.

Leavey dodržel slovo: za čtvrt hodiny byl zpátky. V patách mu šel malý usměvavý chlapík s mohutnou hrudí a řídnoucími světlými vlasy. MacLean měl pocit, že ho odněkud zná, ale nemohl si vzpomenout odkud. Když mu pak pohlédl do tváře, dospěl k trapné jistotě, že ho musí znát velmi dobře. Příchozí ho rychle vyvedl z rozpaků, sotva si před nim rozhalil košili a ukázal zubatou jizvu.

„Willie MacFarlane,“ představil se. „Ten, cos mu zachránil život.“

„No jasně!“ vykřikl MacLean. „Neviděl jsem tě od té doby, cos tehdy utrpěl zranění na plošině. Jak na tom jsi?“

„Zdravej jako řípa, doktore,“ pochlubil se MacFarlane, zatímco si zapínal košili a sedal si ke stolu. „Ani jsem ti neměl čas pořádně poděkovat.“

„To není třeba,“ namítl MacLean. „Byl jsem zkrátka v pravý čas na pravém místě.“ Vstal a vydal se k výčepnímu pultu, ale MacFarlane ho chytil za paži. „To nejmenší, co pro tebe můžu udělat, je pozvat tě na panáka.“

MacLean mu dal s úsměvem za pravdu a MacFarlane se vzdálil.

Když jeho dva společníci osaměli, pohlédl MacLean tázavě na Leaveyho. „Myslím, že by bylo užitečné mít ho sebou,“ řekl Leavey.

„Bývalý voják?“

„Ne, kasař.“

„Děláš si legraci!“

„Vůbec ne. Willie otevře zamčené dveře malíčkem. Každý zámek považuje za osobní výzvu - a co víc, jde s dobou. S tím, jak se zlepšují systémy elektronické ochrany, zlepšuje se i on. Jednou se dokonce vloupal do sejfu, který hlídala kamera čtyřicet hodin denně.“

„Jak to proboha dokázal?“

„Vzal si s sebou videorekordér, napíchl se na uzavřený televizní okruh a natočil obrázek snímáný kamerou. Pak zapojil videorekorder

místo kamery a pustil nahranou kazetu. A zatímco se strážci dívali na video, vybral celou kasu.“

„Geniální,“ připustil MacLean, ale jeho pochyby se nerozplynuly a Leavey to na něm poznal. „Smiř se s tím, Seane. My dva leccos svedem, ale když dojde na vloupání do budovy zabezpečené supermoderním systémem, můžem se jít bodnout. Bez někoho, jako je Willie, nemáme šanci.“

„Není jisté, že do toho půjde,“ namítl MacLean.

Leavey se usmál. „Na světě jsou dvě věci, kvůli kterým se nechá třeba zabít: FC Glasgow Rangers a ty. Nikdy ti nezapomněl, cos pro něho tenkrát udělal.“

„Nechci, aby do toho šel jen kvůli tomu, že se mi cítí zavázaný,“ řekl MacLean. „Už toho mám na svědomí dost. Co jeho žena a rodina? Bylo by to kolosální svinstvo. Nejdeme krást bonbóny do cukrárny. To by sis měl mimochodem uvědomit i ty.“

Leavey mu položil ruku na rameno a ujistil jej: „Já to přece vím.“ MacFarlane se vrátil s pitím. Hospoda se zaplňovala a hlasitý mužský smích připomněl MacLeanovi doby, kdy sám pracoval na vrtných plošinách. První večer na pevnině byl pokaždé jedinečný. Člověk se vysprchoval, vzal si čisté šaty a hurá do hospody s kapsami plnými peněz. Dokonce i ženatí muži zašli nejdřív na skleničku. Domácí krb mohl počkat, důležitější byl chlapský rituál. Vlhký pach, který se zde vznášel předtím, byl vystřídán vůní vody po holení a cigaretovým kouřem. V rozjařených tvářích zářily oživlé oči.

Většinu hovoru u stolu obstarával MacFarlane. Měl v zásobě nekonečnou řadu historek z vrtných plošin. Dělal si v nich většinou legraci sám ze sebe a MacLean cítil, že mu tenhle chlápek začíná být sympatický. Zároveň si všiml, že se Leavey čas od času vmísí do hovoru s nevinným dotazem na MacFarlaneovy rodinné poměry. Dělal to velmi šikovně a tázanému ani nedošlo, že je „vyslýchán“. Prozatím se dověděli tolik, že je MacFarlane ženatý a bezdětný. A v hloubi duše zahořklý.

Po několika dalších skleničkách se Leavey zeptal: „A kam máš namířeno teď, Willie? Domů k ženušce?“

MacFarlaneovy oči říkaly, že ne. Tázaný sklopil víčka a odpověděl: „Ta děvka vzala roha.“

„To je mi líto,“ řekl Leavey a pohlédl na MacLeana. Svou lítost vyjádřil takovým způsobem, aby z MacFarlanea vytáhl další informace.

„Napsala mi dopis. Sčuchla se s jedním chlápkem, nějakým Foyerem. Je to podnikatel a jezdí v astonu XR3. Věřili byste tomu? V XR trojce. To je přece v prdeli, mít takovej vkus.“

Leavey a MacLean si znovu vyměnili pohledy. „Byls dlouho ženatý, Willie?“

„Tři roky.“

„Musí to být těžké,“ odtušil Leavey.

„Když si představím, že jsem nechal plavat tak skvělou kariéru!“ soptil MacFarlane. „Jenom proto, aby se mohla chlubit, že se její mužskej živí poctivě! Mně mrzla prdel na ropný plošině, a jí zatím klátil mamlas Roger na zadním sedadle posraný XR trojky!“

MacLean si uvědomoval, že když někomu uteče žena, neskýtá to mnoho důvodů k veselí, ale nemohl si pomoci. Vytáhl kapesník a vysmrkal se, aby zakryl úsměv. Leavey, který trpěl stejným problémem, se omezil na prosté konstatování: „Nestojí ti za to, aby ses kvůli ní trápil, Willie. Ještě si dáš?“

MacFarlane se podíval na hodinky a zavrtěl hlavou. „Ne, musím běžet. Za čtvrt hodiny mně jede poslední vlak do Glasgowa.“

„Máš něco v plánu?“ zeptal se Leavey.

MacFarlane si ho změřil pohledem, který se ptal, co má za lubem, a pak řekl, jako by mu to došlo teprve teď: „Vlastně nic.“

„Tak víte co? Pojd'te ke mně domů. Dáme si ještě něco k pití, poklábosíme o starých časech a oba tam můžete přespat. Místa je dost.“

„To zní slibně,“ připustil MacFarlane po chvilce přemýšlení.

„Jsem pro,“ přidal se MacLean.

Jak se ukázalo, Leavey bydlel ve třetím poschodí nevzhledného činžáku kousek od Union Street. V dešti a šedi vypadal dům ještě hůř, než by vyhlížel za slunečného dne, MacFarlanea zaujaly především kvalitní zámky, které Leavey odmykal. „Bývám často pryč,“ vysvětloval Leavey a všichni se rozesmáli.

Uvnitř MacLean pochopil, proč jejich hostitel tolik dbá na zabezpečení. Byt byl zařízený luxusně, ale s dobrým vkusem. K vidění tu bylo jen to nejdražší. Leavey se omlouval za zimu, ale vysvětlil jim, že nevidí důvod, proč by měl po dobu své nepřítomnosti nechávat puštěné topení.

„Tos vyhrál v loterii?“ zeptal se MacFarlane obdivně. Právě si prohlížel hifi soupravu.

„Ne, ale nemám za co utrácet. A když celý život dřeš po pás v hovnech, jseš rád, že se máš kam vrátit.“

MacLean souhlasně přikývl.

„A vůbec, Willie,“ pokračoval Leavey, „když jsi teď znovu starý mládenec, můžeš si pořídit takovéhle bydlení taky.“

„Šetřím na tiráka. Na volvo,“ namítl MacFarlane.

„Chceš podnikat?“

„Ne. Chci tomu sviňákovi převálcovat jeho XR trojku.“ MacLean předstíral, že ho něco zaujalo, a odvrátil se. MacFarlane to nemohl myslet vážně, ale co kdyby?

Leavey s MacLeanem se pak usadili do pohodlných křesel potažených bílou koženkou a upíjeli whisky *Glen morangie*. MacFarlane činil totéž na opačném konci pohovky stejné barvy. Z reproduktorů k tomu tiše hrál Miles Davies.

„Tak co tě přivádí do Aberdeenu, doktore?“ zeptal se MacFarlane na úvod.

„Mám problém, Willie. Velký problém, a potřeboval bych s tím píchnout,“ přiznal MacLean.

„Jestli je to v mejch silách, stačí říct.“

„Je to hlavně riskantní.“

„Člověk riskuje, i když přechází ulici,“ namítl MacFarlane.

„Myslím to vážně. Můžeš skončit v cizím kriminále nebo taky na hřbitově.“

„Až tak zlý to je?“ zamumlal MacFarlane.

„Ano, až tak.“

„Něco ti dlužím, doktore. Můžeš se mnou počítat.“ MacLean ho zarazil gestem ruky. „Aby bylo jasno, Willie, nedlužíš mi vůbec nic.“

MacFarlane pohlédl na Leaveyho a zeptal se: „Ty do toho jdeš?“ Leavey přikývl.

„Proč?“ zajímal se MacFarlane.

„Protože Sean je v právu,“ prohlásil Leavey prostě.

MacFarlane se znovu obrátil na MacLeana. „Pověz mi o tom něco,“ vyzval ho a MacLean ho seznámil s celým případem. Když skončil, MacFarlane nepřítomně vzdychl: „Chudák drobek. Víš, že jsem taky vždycky chtěl mít malou holku?“

Rozhostilo se ticho, které prolomil Leavey. „Tak jdeš do toho, nebo ne?“

„Jdu. To víš, že jdu.“

„Kdy začneme?“ zeptal se Leavey MacLeana.

„Jakmile to půjde.“

„Já jsem připraven,“ oznámil Leavey. „Co ty, Willie? Bude tě v Glasgowě někdo postrádat?“

„Leda sázková kancelář,“ odpověděl MacFarlane.

MacLean pak navrhl, aby hned ráno vyrazili vlakem na jih do Edinburghu. Než zařídí vše potřebné před cestou do Ženevy, mohou bydlet u Tansy. Leaveyho zajímalo, kde vezmou na celou tu „operaci“ peníze, a MacLean mu pověděl o vyplacené pojistce, kterou dostala Tansy za vyhořelý dům.

„To je silný kafe,“ odušil Leavey. MacFarlane byl stejného názoru a nabídl se, že provede drobnou akci, která by jim dopomohla k penězům. MacLean mu poděkoval, ale s úsměvem odmítl. Po delší debatě se dohodli, že odjedou až v pokročilém dopoledni, aby si MacFarlane stihl nakoupit „pár pitominek“, které by mohl potřebovat. MacLean navrhl, že ho doprovodí a bude nákup nástrojů financovat, ale MacFarlane o tom nechtěl ani slyšet. „Potřebuju jenom drobnosti, fakt,“ trval na svém.

Přestože už bylo pozdě, MacLean ještě zatelefonoval Tansy. Sdělil jí, že v Aberdeenu všechno vyřídil, a nazítří odpoledne k ní dorazí se dvěma známými. Tansy to pochopila tak, že přijede s Doylem a Leaveym, a byla zděšená, když jí oznámil, že Mick Doyle zahynul. „Všude kolem nás někdo umírá,“ řekla smutně. Aby ji přivedl na jiné myšlenky, poprosil ji, aby ráno zašla do kanceláře aerolinek a zjistila, jak je to s lety do Ženevy. Tansy mu to slíbila.

MacLean teď začal pomýšlet na spánek. Cítil se naprosto střízlivý, přestože si dovedl spočítat, kolik whisky za večer vypil. Jeho

organismus spaloval alkohol s úžasnou rychlostí. Jako lékař dobře věděl, co to vypovídá o stavu jeho nervové soustavy.

Otevřel dveře pokoje, který mu Leavey „přidělil“, a na prahu zůstal ohromeně stát. Připadal si, jako by vkročil do jiného světa. Místnost byla vyzdobena v tradičním japonském stylu a místo postele ležela na zemi velká matrace. Ze všech stran ji ohraničovala zástěna pomalovaná historickými výjevy a pokoj měkce osvětlovaly japonské lampy.

MacLean se vyzul a začal se rozhlížet okolo. Ze všeho nejdříve našel ovládací panel osvětlení. Několik knoflíků bylo opatřeno hudebními symboly. Stiskl jeden z nich a místnost naplnily tiché zvonivé zvuky japonské melodie na pozadí šumící vody. Pokoj poskytoval dokonalé útočiště před vnější realitou a MacLean dokázal ocenit invenci jeho tvůrce. Svlekl se, usedl se zkříženýma nohama na matraci a začal si prohlížet kresby vyvedené černou tuší na zástěně.

Sklánějící se třešně mu připomněly slib, který dal Tansy v nemocniční zahradě. Vlastně ho měl na paměti stále. Stal se smyslem jeho existence. Figura samuraje se zase podobala Leaveymu: ne snad fyzicky, ale jako duchovní symbol určitě. Leavey v sobě měl jakousi záhadnou vnitřní sílu, již nelze pojmenovat a která je víc než pouhou statečností. MacLean věděl, že mu může věřit, ale zároveň mu bylo jasné, že ho nikdy nepozná zblízka. To nebylo v lidských silách.

Zato MacFarlane byl Leaveyho pravým opakem: choval se otevřeně jako málokdo. Navíc byl značně velkorysý - člověk se širokým srdcem a stálými city. V mnoha směrech představoval typického obyvatele Glasgowu. Pokud šlo o jeho schopnosti, MacLean důvěřoval Leaveyho slovu. Pro akci, která je čekala, si nemohl přát lepší společníky.

Na druhém panelu zástěny byla zobrazena váza se třemi květinami naaranžovanými v tradičním duchu ikebany. MacLean si vzpomínal, jak se mu kdysi Jutte snažila vysvětlit jejich smysl. Horní květina, *ten*, symbolizovala oblohu, dolní, *či*, zemi. Význam té prostřední, zvané *džin*, byl spletitější. Ta představovala všechny pozemské věci a jejich vládce - člověka. MacLean si vybavil, jak tehdy Jutte doprovodila svůj výklad rozmáchlým všeobjímajícím gestem.

Pak mu došlo, že čím déle hledí na květiny, tím víc mu *džin* splývá s *či*, jako by se život hodlal vrátit zpět do země. Ptal se sám sebe, co to znamená. Zmocnil se jej stejný pocit, jako onoho večera v Ženevě, kdy traskavina, kterou nastražil, zabila tři muže. Pocit, že učinil nevratný krok a napříště že už nic nebude takové jako dřív. Překročil svůj vlastní Rubikon a nemohl pomýšlet na návrat. Nezbyvalo mu, než podstoupit zkoušku síly a odvahy a nepolevit, dokud nedosáhne cíle. Znovu pohlédl na samuraje a tentokrát by přísahal, že se v namalované tváři mihl úsměv... Možná na něj přeci jen působila vypitá whisky. Pak usnul.

„Nebyl jsem v Edinburghu celou věčnost,“ prohlásil MacFarlane, když kráčeli do příkrého kopce od nádraží *Waverley* směrem k sluncem ozářené Princes Street. „Tehdy mi bylo čtrnáct a přijel jsem sem s holkou. Jmenovala se Karen, moje první opravdická láska. Byli jsme tu jenom den. Nikdo, kdo se narodil v Glasgowě, tu stejně dyl nevydrží. A lezli jsme támhle,“ řekl a ukázal na gotickou věžičku Scottova pomníku, vypínajícího se v zeleni parku.

„Nevěděl jsem, že se zajímáš o skotskou architekturu, Willie,“ podotkl Leavey.

„Nezajímám. Myslel jsem si, že když poleze nahoru první, zahlídnou jí pod sukní kalhotky.“

„A zahlídnuls?“ zajímal se Leavey s úsměvem.

„Na to byla moc velká tma. Neviděl jsem ani prd...“

Zanedlouho už seděli u Tansy nad rostbífem. MacLean věděl, že ji vyhlídka na setkání s Leaveym a MacFarlanem znervóznila, ale všiml si i toho, jak v průběhu večera roztála. O zábavu se staral hlavně bezstarostný MacFarlane, který rozhodně nepatřil k zakřiknutým lidem. Díky tomu, že se snažil chovat vzorně a ve společnosti dámy si dával pozor na jazyk, vyznívaly jeho historky ještě směšněji.

Když pak Tansy odešla do kuchyně postavit na kávu, MacLean ji následoval a nechal Leaveyho a MacFarlanea, kteří se právě o cosi přeli, o samotě. Objal ji zezadu kolem pasu, políbil ji do vlasů a zeptal se: „Tak co?“

„Jsou to milí lidé,“ odpověděla Tansy.

„Tak co tě trápí?“ naléhal MacLean. Přitom ji stále držel v objetí a dýchal jí do vlasů.

„Mě?... Nic, vážně.“

„Ale ano. Pověz mi to.“

„Tak ráda bych jím poděkovala, ale těžko se mi hledají slova a připadám si hrozně trapně. Měla bych vyslovit, co cítím, zvlášť teď, ale nemůžu. Nedokážu to.“

„Nelam si s tím hlavu,“ řekl MacLean. „Oni to pochopí.“

„O to nejde,“ namítla Tansy. „Horší je, že se pořád snažím srovnávat tyhle kluky s lidmi, které jsem pokládala za své přátele: se všemi těmi Nevilly a Marjoriemi, zkrátka s lidmi z ‚mého světa‘. Jak jsem se kdy mohla tak strašně mýlit?“ Tansy upřela na MacLeana pohled plný nejistoty. „Marjory s Nevillem mi poskytli ubytování na pár nocí, a už mi dávali najevo, že jim musím být zavázána. A tihle dva riskují životy kvůli mému dítěti se stejnou samozřejmostí, jako kdybych je požádala, aby vyměnili těsnění u kapajícího kohoutku! Nerozumím tomu. Co mám dělat?“

„Není to žádná velká záhada,“ odpověděl MacLean s úsměvem. „Dospěla jsi ke stejnému závěru jako já v době, kdy jsem začal pracovat na ropných plošinách. U takzvaných obyčejných lidí najdeš daleko víc dobroty, než si my v našem sobeckém, uzavřeném, malém světě plném předsudků dokážeme představit. Můžeš mi ovšem namítnout, že jejich добрota vypluje na povrch, až když jde do tuhého, ale tím se netrap. Musí ti stačit, že patříš k několika málo vyvoleným, kterým se dostalo podobného poznání.“

Tansy se usmála a tiše řekla: „Děkuji za vysvětlení, pane MacLeane. Jsem moc ráda, že jsem vás poznala.“

MacLean ji něžně políbil na ústa. „A já vás, moje paní.“

Tansy si osušila oči kusem kuchyňského papíru a přešla k běžným záležitostem. „Sehnala jsem ty informace o leteckém spojení, jak sis přál.“

„Výborně,“ zaradoval se MacLean.

„Nejlepší bude, když poletíte v pondělí nebo v úterý.“

MacLean měl jednu velkou výhodu: důvěrně znal budovu firmy *Lehman Steiner*; takže mohl z hlavy nakreslit její plán. MacFarlanea

potěšilo především to, že na plánu vyznačil podzemní garáže. „Tudy to půjde nejlíp,“ prohlásil. „Pohraju si s výtahem pro zaměstnance.“

„Musíme se připravit na to, že většina osobních údajů nebude v šanonech, ale na discích počítačů,“ podotkl Leavey.

„To by nevadilo, pokud nebudou chráněné,“ řekl MacFarlane.

„Jak?“

„Hesly,“ odpověděl MacFarlane.

„Myslím, že v případě projektu X14 s nimi můžeme počítat na sto procent,“ vmísil se do hovoru MacLean.

„V tom případě se k nim musíme dostat.“

„A co když nejsou nikde jinde, než v něčím mozku?“ zeptal se Leavey.

MacFarlane zavrtěl hlavou. „Velké firmy mají všechna hesla a kódy sepsané a uložené na bezpečném místě.“

„Proč?“ podivil se MacLean.

„Zaměstnanec, který zná jako jediný všechny firemní kódy, má příliš velkou moc. Co kdyby se pohádal se šéfy a odmítl jim je vydat?“

„Mohl by je vydírat,“ poznamenal Leavey.

„A když ho přejede autobus, bude spousta důležitých dat v háji,“ dodal MacFarlane.

„Kde se taková hesla dají najít?“ zajímal se MacLean.

„Obyčejně v sejfu.“

MacLean musel přiznat, že mu o existenci sejfu na personálním oddělení není nic známo, ale Leavey ho uklidnil. „Najdeme ho,“ řekl.

V další fázi se začal podrobně vyptávat na MacLeanovu poslední cestu do Ženevy. Především ho zajímalo, zda si může být jistý, že jeho „pseudonym“ nikdo neprokoukl. MacLean musel s pravdou ven: jistotu v žádném případě neměl. Fakt, že pod jménem Keith Nielsen opustil bez problémů švýcarské území, ovšem nasvědčoval tomu, že je všechno v pořádku.

Leavey zamyšleně přikývl a dodal: „Snažím se vžít do myšlení našich protivníků. Jsou přesvědčeni, že Sean MacLean zahynul - v tomhle bodě si starosti dělat nemusíme. Podle toho, co říkáš, je skoro jisté, že o existenci Keitha Nielsena nevědí. Na druhé straně byli varováni, že se někdo zajímá o projekt X14, a budou si dávat pozor

na všetečné hosty. Tři jejich agenti to dostali přímo na ženevské ulici, a pokud můžeme soudit, nikdo z nich neměl před smrtí šanci promluvit. *Lehman* se nemá čeho chytit. Ovšem i tak bude ve střehu.“

„Je to hrozně velká firma,“ podotkl MacLean.

Leavey si ho změřil. „No a co?“

„Řekl bych, že nedokážou ohlídat všechno. A protože přesně nevědí, odkud nebezpečí hrozí, bude z jejich pohledu nejmoudřejší zpřísnit bezpečnostní opatření okolo samotného projektu X14.“

„Správná úvaha,“ souhlasil Leavey.

„Chceš říct, že nebudou čekat útok na personální oddělení?“ zeptal se MacFarlane.

„Nebudou, pokud se Rives ve chvíli, kdy ho chytili, právě nepokoušel pátrat právě tímto směrem,“ konstatoval Leavey.

„Nepokoušel,“ prohlásil MacLean. „Pomýšlel na to, ale sám se mi svěřil, že v oddělení nikoho nezná. Snažil se projekt vypátrat v účetních záznamech.“

V tu chvíli poprvé promluvila Tansy: „Chceš říct, že nehledal konkrétní osobu, ale místo?“

„Přesně tak. A našel je, jenomže zemřel dřív, než nám mohl cokoli říct.“

„Takže nám zbývá jenom jméno té ženy, Mii Haasové,“ konstatovala Tansy zamyšleně.

V neděli se Leavey s MacFarlanem diplomaticky vytratil, aby mohli MacLean a Tansy strávit poslední den ve dvou. Už před víkendem zamluvil MacLean na pondělí tři letenky do Ženevy. Nedělní odpoledne strávil spolu s Tansy na návštěvě v nemocnici a v podvečer se s ní vydal na procházku po březích řeky Forth. Pak se zastavili ve vesnici Cramond, která pamatovala římské legie, a v hospodě si mlčky objednali něco k pití. MacLean toho moc nenamluvil a Tansy se ho ani nesnažila k hovoru povzbuzovat. Ze zkušenosti věděla, že v jeho nitru roste napětí a že mu v takové situaci nebývá do řeči. Teprve když se chystali k odchodu, řekla: „Je tady ještě něco, než odjedeš...“

„Ven s tím.“

„Jak dlouho můžeme odsouvat Cariinu operaci?“

„Nemělo by se s ní čekat déle než čtyři týdny.“

Tansy v rozpacích sepjala ruce a pak je honem schovala pod stůl. „Kdybys...“ začala.

MacLean jí skočil do řeči. „Pro případ, že bych se z jakéhokoli důvodu nevrátil, nechal jsem u tebe v bytě obálku se jménem a telefonním číslem jednoho glasgowského chirurga. Navaž s ním kontakt. Ron Myers patří k nejlepším. Předej mu zalepený dopis, který taky najdeš v obálce, a on už zařídí všechno potřebné. Coulson nesmí na Carrie sáhnout.“

Tansy mu náhle připadala křehká a zranitelná. V očích se jí zračila nejistota. Uchopila jej za obě ruce a zašeptala: „Vrať se mi.“

MacLean se povzbudivě usmál, třebaže ho to stálo velké úsilí, a tiše ji ujistil: „Určitě se vrátím. I s *Cytogermem* pro Carrie.“

Vyšli ven před hospodu. Venku už byla tma a nad vrcholky stromů zářil měsíc. „Nezapomeň,“ řekl MacLean. „Bude nad námi svítit, ať budeme kdekoli. Dívej se na něj, něco si přej a mysli na to, že právě někde daleko dělám totéž.“

MacLean a jeho dva společníci odjeli ještě v noci vlakem do Londýna. Původně chtěli letět, ale Leavey dával přednost vlaku, protože let by znamenal jednu letištní kontrolu navíc. MacLeana ani nenapadlo ptát se, proč se jí chce vyhnout, ale dobře si všiml, jak pečlivě si Leavey balil do kabely několik kovových pouzder, která mohla, ale také nemusela obsahovat fotoaparát a sadu objektivů.

Stanice *Waverley* vypadala o půlnoci stejně jako každé jiné nádraží v tuto noční dobu: byla zšeřelá, ponurá a liduprázdná. Kdo nemusel, ten se tu nezdržoval. Ti, co právě přijeli, se těšili domů, ti, kdo se teprve chystali na cestu, spěchali k vlaku. Z tváří několika ztroskotanců, kteří zde museli strávit další noc, číselna beznaděj. Ani oni si v tomto prostředí nelibovali, ale neměli na vybranou.

Po nástupišti, u kterého už čekal noční vlak do Londýna, se pohybovala vychrtlá postava v čepici a špinavých montérkách, před sebou postrkovala vozík a snažila se prodat zbylé gumové housky. Průvodčí se kolébal sem a tam, upřeně hleděl do země a vyhýbal se

pohledům cestujících, kteří stáli ve dveřích a vyměňovali si poslední pozdravy s přáteli a příbuznými.

MacLean pozoroval vojáka, který se loučil se svou dívkou, dalšího muže, jenž si potřásal rukou se dvěma známými, a rodičovský pár vyprovázející dceru. Za několik málo minut zmizí z tváří všechny emoce a nahradí je netečný výraz. Synové a milenci se promění v pouhé pasažéry. Když výpravčí konečně zahvízdal, měli podle hodin na nástupišti už čtyřminutové zpoždění. Dveře se zabouchly a vlak se vydal na pouť nocí.

MacLean věděl, že jeho společníci jsou zrovna tak nervózní jako on sám. Ještě nikdy nezažil, že by se MacFarlane odmlčel na tak dlouhou dobu. I Leavey si místo povídání raději četl. MacLeana napadlo, že se podobně musí cítit vojáci těsně před akcí, když jejich výsadkové plavidlo klouže po vlnách k nepřátelskému pobřeží, anebo když čekají v potměšlém trupu letadla, až se rozsvítí signální světlo vyzývající k seskoku. Leavey by o tom mohl povídat, ale na podobné debaty teď nebyl čas.

Po dvou hodinách jízdy Leavey usnul a MacFarlane brzy následoval jeho příkladu. Jediný MacLean zůstal vzhůru. S hlavou opřenou o rám okna vyhlížel ven. Ve tmě nebylo nic vidět, jen tu a tam zářilo osvětlené okno některého domu. MacLean se ptal sám sebe, proč jeho obyvatelé v tuto hodinu svítí. Stoná jim dítě? Dozvěděli se špatné zprávy? Anebo jen trpí nespavostí? Nikdy to nezjistí a lidé v domech podél trati se nikdy nedovědí, že o nich přemýšlel.

Když dorazili do Londýna, byl už dávno den. Davy spěchaly sem a tam, jako by jej chtěly přivítat, přestože jen málokdo mohl doufat, že dnešek bude výrazně jiný než včerejšek. Nádraží *Kings Cross* intenzivně hučelo a kypělo ruchem. MacLean a jeho druhové pozorovali okolní hemžení během snídaně v nádražním bufetu. MacFarlane při pohledu na lidské mraveniště utrousil: „Život na ropné plošině má přece jenom něco do sebe.“

„Člověk si zvykne i na tohle,“ dodal Leavey. MacLean se jen mlčky díval.

Počkali, až pomine nejhorší špička, a vydali se metrem na letiště Heathrow. Do odletu stále zbývaly dvě hodiny, a tak si vyřídili

všechny formality u právě otevřené přepážky. S celní prohlídkou se rozhodli počkat. Leavey si chtěl do letadla koupit ještě jednu knihu a MacFarlane řekl, že se podívá po nějakých časopisech. MacLean dal přednost vodě a holicímu strojku. Dohodli se, že se zase sejdou u stánku s časopisy.

MacLean si právě oplachoval obličej teplou vodou, když zapraskal amplion a ozvalo se hlášení: „Prosíme pana Keitha Nielsena, který čeká na let *British Airways* do Ženevy, aby se hlásil u přepážky letecké společnosti... prosíme pana Keitha Nielsena...”

MacLean si pozorně vyslechl opakované hlášení. Ne, nemohlo dojít k mýlce. Bohužel, nepřeslechl se. Rychle si utřel obličej a znovu si oblékl košili a sako. Leavey s MacFarlanem už čekali venku u stánku s knihami.

„Mohlo se stát cokoli,“ utrousil Leavey. Bylo mu vidět na očích, že bleskově zvažuje všechny možnosti.

„Třeba je nějaký problém s letenkami,“ nadhodil MacLean. „Půjdu to zjistit.“

Ale Leavey mu položil ruku na rameno, jako by ho chtěl zadržet. „Co když někoho zajímá, jak vypadá Keith Nielsen? Někoho, kdo má v ruce popis ze Ženevy, nebo dokonce poznal Seana MacLeana?“

Hlášení se ozvalo znovu.

„Jdu místo tebe,“ rozhodl se Leavey. „Můj popis nikde nefiguruje.“

A než kdokoli stihl něco namítnout, vyrazil k přepážce.

„Sháněli jste Keitha Nielsena?“ zeptal se.

„Ano, pane Nielsene,“ odpověděla kráska s broskvovou pletí a neupřímným profesionálním úsměvem. „Máme pro vás urgentní vzkaz,“ a podala mu zalepenou obálku. Leavey poděkoval, vrátil se k ostatním a předal obálku MacLeanovi.

Ten ji rozlepil a zíral na vzkaz tak dlouho, až se jeho kolegů zmocnila netrpělivost. Pak jen zmateně zavrtěl hlavou. „Tohle nechápu. Je to vzkaz od Tansy. Píše tady: *Neodjíždějte do Ženevy!*“

„Co? Neletíme nikam?“ vybrkl MacFarlane. Nemohl to pochopit. Leavey jen pokrčil rameny.

MacLean se podíval na hodinky a navrhl: „Máme ještě půl hodiny čas. Zavolám ji.“

V hloubi duše byl přesvědčen, že se muselo stát něco hrozného, jinak by se ho Tansy nesnažila kontaktovat tímto způsobem. Něco se přihodilo Carrie. Když vytukával číslo na klávesnici telefonu, měl dočista zdřevěnělé prsty. Čekal, až dostane spojení, a při vyzváněcím tónu se připravil na nejhorší. Když telefon zazvonil počtvrté, pomyslel si, že Tansy bude na záchodě. Po sedmém zazvonění si řekl, že může být ve vaně. Teprve po desátém se smířil s tím, že není doma. Pomalu položil sluchátko a otočil se k Leaveymu a MacFarlaneovi. „Nebere to.“

„Co podniknem?“ zeptal se MacFarlane a pohlédl na hodinky.

„Nikam neletíme,“ rozhodl MacLean. „Vracíme se do Edinburghu.“

Za čtyřicet minut startovala vnitrosátní linka Londýn-Edinburgh. Nečekané rozuzlení mělo na MacFarlanea i Leaveyho otupující účinek. MacLean zase nedokázal myslet na nic než na to, co se asi stalo. Sotva přistáli, pokusil se znovu zatelefonovat Tansy, ale s tímž výsledkem. Nijak ho to neuklidnilo.

„Nedá se nic dělat. Pojedeme k ní do bytu a počkáme tam,“ navrhl.

Tansy dorazila domů teprve v pět večer a zastihla všechny tři na schůdku přede dveřmi. „Prima,“ zaradovala se. „Vidím, že jste můj vzkaz dostali.“

MacLeana tím dočista zmátla. „Kde jsi byla? Zkoušel jsem ti volat z Londýna a pak znovu z letiště, když jsme přistáli.“

„Celé dopoledne jsem strávila v městské knihovně - odtamtud jsem vám taky poslala vzkaz - a po obědě jsem byla za Carrie v nemocnici.“

„Tak mluv, co se stalo?“ naléhal MacLean.

„Nestalo se vůbec nic a všechno je v nejlepším pořádku,“ odpověděla Tansy klidně.

„A co Carrie?“

„Carrie se daří dobře.“

„Tansy, prosím tě, nechtěla bys mi to vysvětlit?“

„Trochu jsem přemýšlela, to je celé,“ odpověděla Tansy.

„Pokračuj.“

„Onehdy večer jsi povídal, že se Jean-Paul Rives snažil zjistit, kde se pracuje na tom záhadném projektu. Takže hledal místo, ne osobu. Proto mi nešlo do hlavy, jak se dostal k ženskému jménu.“

„Myslíš Miu Haasovou?“ zeptal se MacLean.

„Přesně tak. Pořád mi to strašilo v hlavě a dnes dopoledne jsem tomu konečně přišla na kloub. Není to ženské jméno a žádná Mia Haasová neexistuje. Je to jméno města.“

„Města?!“ vykřikl MacLean.

„Byla jsem si tak jistá, že jde o místní název, že jsem celé dopoledne strávila v městské knihovně nad atlasem.“

„A co?“

„Už jsem si myslela, že je to nesmysl, ale pak jsem se se vším svěřila knihovnici. Řekla jsem jí, že hledám místo, které se jmenuje Miahás, ale možná taky Mihás nebo podobně. Knihovnice chodí do večerních kursů španělštiny a tohle jí znělo španělsky. Poradila mi, jak by se to asi psalo, a já jsem to opravdu našla. Na jihu Španělska leží městečko Mijas. Čte se to *michas*.“

Rozhostilo se ticho. Konečně se ozval Leavey: „To dává smysl.“

MacLean souhlasil. „Máš naprostou pravdu. Eva mi tehdy oznámila, že Jean-Paul našel, co hledal. Kdyby to bylo jenom jméno nějaké ženské, určitě by mi to řekla. Tansy, ty jsi génius!“ zvolal pochvalně a objal ji.

„Dej jí pusku i za mě,“ naléhal MacFarlane. „Aspoň se nemusíme vloupávat do počítačů někde v Ženevě.“

Tansy se pak vytasila s mapou Španělska, kterou koupila ve městě cestou z knihovny, a rozložila ji na nízký konferenční stůlek. Ostatní ji obstoupili a dívali se, jak sleduje prstem jižní linii Pyrenejského poloostrova, dokud se nezastavila na nápisu Mijas. „Tady to je!“ oznámila. „Kousek na západ od Málagy, tři nebo čtyři kilometry v horách.“

„Mají v Málaze letiště?“ zajímal se Leavey.

„Mají,“ odpověděla Tansy. „Byla jsem se zeptat v cestovce.“

„Dobrá práce,“ odtušil MacFarlane.

„Jenže pro nás je nepoužitelné,“ vzdychl MacLean.

„Proč?“ podivil se MacFarlane.

„*Lehman Steiner* by nás klofnul hned u letadla.“

„Vždyť je to prdel světa! My sami o ní víme teprve pět minut!“ namítl MacFarlane.

„Jestli v Mijasu pracují na projektu X14, bude firma hlídat okolní letiště jako ostříž.“

„Máš pravdu,“ přisvědčil Leavey.

„A kromě toho,“ pokračoval MacLean, „Jean-Paul před smrtí určitě přiznal, že přišel na to, kde projekt sídlí. U *Lehmana* si musejí myslet, že nám dal hlášku, přestože on sám jim asi tvrdil opak. Teď už se asi diví, proč nám to trvá tak dlouho. Nikdo netuší, že jsme museli počkat, až na to za nás přijde Tansy.“

„Takže už na nás čekají ve špalíru,“ konstatoval Leavey.

„Možná bych přece jenom radši letěl do Ženevy,“ ozval se MacFarlane.

„Máme jedinou výhodu: náš protivník neví, kdo jsme, ani jak vypadáme.“

„A taky tu, že jsme se ještě neukázali,“ dodal Leavey. „Třeba to hraje v náš prospěch. Může je napadnout, že nám Jean-Paul přece jenom žádné echo nedal.“

„Takže co podniknem?“ zeptal se MacFarlane.

„Řekl bych, že nemůžeme riskovat přistání v Málaze,“ řekl MacLean. „Tři chlapi, kteří bez zjevného cíle přicestují do Španělska, budou podezřelými číslo jedna.“

„Mohli bychom zkusit charterový let některé cestovky,“ navrhl Leavey.

„To bychom mohli, je to turisticky atraktivní oblast. Ale pořád nám zbývá problém tří mužů na prázdninách. A co víc, *Lehman* může mít přístup k seznamům pasažérů.“

„Co takhle zkusit Valencii?“ ozval se zčistajasna MacFarlane.

„A co ve Valencii?“ nechápal Leavey.

„Ve středu večer tam Glasgow Rangers hrajou pohár UEFA.“

Chvilí bylo ticho, a pak MacLean vyjádřil nahlas to, co si všichni mysleli: „Perfektní nápad! Naprosto perfektní!“ Znovu se vrhli k mapě a hledali Valencii. Leavey na ni ukázal prstem. „Mohli bychom si najmout auto a dál jet po vlastní ose.“

MacLean souhlasil, vyjádřil pouze obavu, zda na palubě speciálu se skotskými fanoušky budou volná místa.

„To nech na mně,“ prohlásil MacFarlane a s přehnanou zdvořilostí požádal Tansy, zda by si mohl zavolat.

„Ale ovšem, Willie,“ odpověděla Tansy s úsměvem. Útržky hovoru, které k nim doléhaly z předsíně, dávaly tušit, že získat letenky nebude tak snadné, jak si MacFarlane myslel. Tansy, Leavey a MacLean si dokázali snadno domyslet, co říká člověk na druhém konci drátu.

„No tak, hergot, Rabe,“ prosil MacFarlane, „nějakej flek je určité volnej... Jo, já vím, že je to mač první velikosti a že jsem si měl vzpomenout dřív, ale... Rabe! Něco mi dlužíš, kámo...“

Trvalo dlouho, než MacFarlane znovu promluvil. „Co? Máš je? Bezva! Máš to u mě, Rabe. A teď spusť, co, kdy, kde, jak...“

Když se vrátil do pokoje, kde vládlo napjaté ticho, usmál se a oznámil: „Letíme. Ve středu ráno máme čekat na glasgowském letišti. Rab si nás odchytne u odbavovací přepážky.“

„Jseš jednička, Willie,“ pochválil ho MacLean a ostatní se k němu přidali.

„Teď už si musíme jenom sehnat vohoz,“ dodal MacFarlane.

„Vohoz?“

„Jasan. Šály, čepice, odznaky a tak. Chápejte, letíme hájit svoje barvy.“

„Aha, barvy,“ odtušil MacLean neurčitě. Tansy si zakryla ústa.

MacLean stál s Leaveym a MacFarlanem v letištní hale a v duchu žehnal glasgowskému klubu za jeho sportovní úspěchy. Klubová výprava na pohárový zápas jim poskytovala ideální krytí. Byli stejně nenápadní jako zrnko písku na poušti. MacLean se už zbavil i počáteční nechuti ke klubové šále a skotskému baretu. Nyní v nich viděl odznaky imunity, které jej chránily před svévolí byrokratů. Celníci se mnohohlavé stádo fanoušků, které předcházela ta nejhorší pověst, snažili odmávat co nejrychleji.

V letištní hale vládla karnevalová atmosféra plná optimismu i radostného očekávání. Alkohol prodáváný v bezcelní zóně a duch kamarádské pospolitosti všechno ještě umocňovaly. MacFarlane přinesl od baru tři velké sklenice brandy. „Musíme se dostat do správné nálady, ne?“ zahlaholil.

MacLean spolkl námitky ještě dřív, než stihl otevřít ústa, a spláchl je douškem alkoholu. Willie měl pravdu: ve Španělsku nebude na podobné radovánky čas. A kdo by chtěl kázat chlapům, jako byli MacFarlane nebo Leavey? Chlapům, kteří se rozhodli riskovat život kvůli dítěti, které nikdy neviděli?

Zanedlouho se k nim připojil MacFarlaneův známý, který jim obstaral letenky - velký, veselý chlapík s býčími plecemi a zarudlou, usměvavou tváří. Potřásl si rukou s Leaveym a MacLeanem a hned se zajímal, jak se jim podařilo vzít si volno v zaměstnání.

„Děláme na plošinách, jako Willie,“ odpověděl Leavey.

„Občas to má svoje výhody,“ připustil chlapík s ruměnou tváří. „Já zas pohřbívám tchýni. Od těch dob, co Rangers hrajou evropský poháry, už potřetí!“ Pak vytáhl z náprsní kapsy svazek letenek a papírů svázaných gumičkou. „Kdo u vás drží kasu?“ zajímal se. MacFarlane kývl směrem k MacLeanovi.

„Kolik ti dlužíme?“ zeptal se MacLean.

Růžolící chlapík ukázal na cifru napsanou na papírku, který byl ve svazku úplně nahoře, a MacLean mu předal hotovost. Chlapík se zvedl. „Jdu zas zpátky za klukama. Kdybysme se už neviděli, tak ať se dobře bavíte,“ a plácl MacFarlanea do ramene.

„Dík, Rabe,“ řekl MacFarlane.

„To nestojí za řeč,“ odpověděl jeho známý.

MacLean dobře vycítil obavy ukryté za profesionálními úsměvy letušek, kolem kterých procházeli k letadlu. Jedna z nich se usmívala tak dlouho, až jí začalo cukat v koutku úst jako vítězce Miss World, kterou příliš dlouho zabírají kamery. MacLean si řekl, že se není čeho bát. Veškerý personál měl evidentně své pokyny a choval se co nejpřívětivěji.

Z reproduktorů na palubě se tiše linulo *Čtvero ročních období*, ale proti občasným poryvům klubové hymny neměl Vivaldi mnoho šancí. Po několika pokusných balóncích se jeden z fanoušků nechal unést náladou okamžiku a za chvíli už se trup letadla otrásal improvizovaným sborem mužských hlasů. MacLean si všiml, že člověk sedící přes uličku vedle něj prudce zbledl. Bylo na něm vidět, že se bojí létat. Naneštěstí pro něj si toho všimli i jeho společníci a rozhodli se, že mu ze života udělají peklo. Každý z nich hned „objevil“ několik trhlin na křídle, nemluvě o spoustě drobných součástek, které už podle nich upadly na ranvej.

Při startu se pasažérská kabina přeci jen ztišila, ale sotva zhasly výstražné nápisy, smích a hluk propukly nanovo. Terčem vtipů byla i kapitánova opakovaná hlášení o rychlosti a poloze letadla. Ve chvíli, kdy se pod nimi objevilo severní pobřeží Španělska, byl náhle kapitánův konejšivý hlas vystřídán nervózním glasgowským dialektem. Tajemník fanklubu se chystal učinit prohlášení. Začal tím, že foukl do mikrofonu. Tento výkon sklidil bouří nadšení, a tak tajemník přidal ještě počítání do tří, které mělo stejný úspěch. Pak konečně promluvil: „Jako tajemník tohohle... klubu přátel našeho klubu...“

V kabině propuklo hlasité bučení.

„...si myslím, že jsem tak nějak kompetentní...“

Ozvaly se rozjařené výkřiky a nějaký vtipálek ze zadního sedadla zvolal k všeobecnému nadšení přítomných: „Padesát pencí za každý další slovo vo kompetentnosti!“

„...abych vás, chlapi, varoval, abyste ve Španělsku, neboli v Špani, jak říkaj naši španělský kámoši, neblbli. Především musím co nejdůrazněji zvopakovat, že naší prioritou je...“

Do opětovného volání se ozvalo: „Zvyšuju sázku! Padesátník za ‚kompetentní‘ a padesátník za ‚prioritu‘!“

„...respektovat žádost předsedy našeho klubu, totiž abysme se ke španělskejm policajtům...“

Tentokrát bylo hlučení zvlášť hlasité.

„...chovali kurva slušně a ohleduplně. Klub už nebude tolerovat...“

„Stáhni si vejšky a basy, Jimmy!“ vykřikl někdo vepředu.

„Ten chlap je fakt super,“ odpověděl jiný hlas zezadu.

„...nebude tolerovat, aby se vopakovalo to, co posledně.“

Konečně přistáli v prosluněné Valencii. Hluk motorů vystřídalo bouchání příhrádek na zavazadla a zívání protahujících se pasažérů.

„Potřebuju na hajzl,“ ozval se člověk na druhé straně uličky.

„Pozdě,“ prohlásil někdo jiný.

„Jak to myslíš, pozdě?“ rozhořčil se ten první.

„Nemůžeš jít na hajzl, když stojíme na zemi,“ vysvětloval mu někdo z kolegů. „Další letadlo by na tom uklouzlo.“

Všichni s výjimkou postiženého se rozesmáli.

K MacLeanově úlevě se ukázalo, že španělští úředníci pasové kontroly nestojí o delší kontakt s fotbalovými fanoušky o nic víc než jejich skotští kolegové. MacLean si všiml, že člověk u okénka, jemuž defilovala pod nosem dlouhá řada pasů, kontroluje jen data vystavení dokladů. I to ovšem chvíli trvalo a „záchodová horečka“ se zatím šířila jako požár.

„Jestli sebou ten chlap nehodí, budu muset to hovno strčit někomu do kapsy,“ vyhrožoval někdo.

„Fajn,“ ozval se druhý. „Stejně už máš v kapse to moje.“

MacLean a Leavey vyšli z letištní budovy do slunečného dne. Teplý středomořský vánek čechral listy datlovníků lemujících okružní silnici kolem letiště.

„Zatím to jde dobře,“ konstatoval Leavey. „Co podniknem dál?“

„Pojedeme s ostatními do města a pak se ztratíme,“ odpověděl MacLean. „Viděls někde Willieho?“

Leavey zavrtěl hlavou. „Asi se zakecal.“

V tu chvíli se MacFarlane vynořil z budovy. Byl hluboce zabrán do debaty o kvalitách jednotlivých hráčů. Když uviděl, že na něho Leavey s MacLeanem čekají, vydal se k nim. „Nezlobte se,“ vysvětloval, „nechal jsem se unýst.“

„Nic se neděje,“ odpověděl MacLean. „Čím dokonaleji zapadnem do davu, tím líp pro nás. A teď rychle do autobusu.“

Příjezd autokarů s fanoušky do centra Valencie vyvolal bouři nadšení mezi příznivci skotského klubu, kteří se už potloukali v okolí hlavního náměstí. Střed města byl téměř beze zbytku obsazen Skoty v červeno-bílo-modrých úborech. MacLean, Leavey i MacFarlane zůstávali ve střehu i poté, co se vmísili mezi své krajany, kteří si navzájem sdělovali zážitky z cesty.

Kolem se to hemžilo policisty, ale zatím byl klid. Džípy i antony parkovaly v postranních uličkách a posádky ve slunečních brýlích měly lhostejný pohled vězeňských dozorců ze špatného filmu. Leavey i MacLean si všimli, že většina obchodů má zavřeno. „Siesta,“ utrousil MacLean.

Protože nemohli doufat, že by v nejbližších dvou hodinách našli otevřenou půjčovnu aut, šli se najíst. Našli si zahrádku malého bufetu, kterou ostatní fanoušci bůhvíproč neobsadili, a v příjemném stínu slunečníků si objednali tortilly a ledové pivo. V žáru španělského odpoledne se čas vlekl k uzoufání pomalu. Tím pomaleji, že počáteční pracovní konverzace s majitelem bufetu o možném výsledku zápasu záhy odumřela na nedostatečnou slovní zásobu. S podstatnými jmény a posunky se člověk daleko nedostane.

Po jedné zvlášť dlouhé odmlce prohlásil MacFarlane: „Mám pocit, jako když čekám na vlak.“

„Jo, na ten, kterým se do westernového města vrací hlavní padouch,“ usmál se MacLean.

„Začínají znovu otvírat,“ podotkl Leavey a kývl k obchodu na druhé straně ulice, kde majitel právě vytahoval rolety.

„Tak se pohnem, ne?“ navrhl MacLean a zaplatil hostinskému, který jim s úsměvem popřál, aby se jim zápas líbil, ať už dopadne jakkoli.

Všichni tři se pomalu vzdalovali od centra a hledali vhodné místo, kde by se mohli zbavit šál a klubových odznaků. Zpočátku se jen loudali, ale jen co zabočili do první boční ulice, zrychlili tempo. Ušli asi dva kilometry, když za nimi zastavilo policejní auto, vysedli z něj dva strážci pořádku a unizono zabouchli dvířka. Netvářili se nijak přívětivě.

„Kampak?“ zeptal se jeden.

„Tak, kouknout se po městě,“ odpověděl Leavey klidně.

„Žádné procházení. Hezky se vrátíte,“ nařídil policista a ukázal zpět k městskému centru.

„Poslyšte, neděláme tu nic špatného,“ řekl MacFarlane s úsměvem, který však druhá strana neopětovala.

„Chtějí nás mít pěkně pohromadě, Willie,“ vysvětloval Leavey. „Mají tak lepší kontrolu.“

„Sí,“ přikývl policista a poprvé se usmál. Nebyl to veselý úsměv. „Stádo divé zvěře je třeba mít pod dohledem...“

„Tak moment, moment!“ začal MacFarlane hněvivě.

„Klid, Willie,“ procedil Leavey přes zuby, ale koho tím nijak neuklidnil, byl policista. Tomu se vůbec nelíbilo, že mu MacFarlane funí do obličeje. „Okamžitě se vrátíte!“ sykl a vrazil mu konec obušku do žaludku.

Pod MacFarlanem se podlomila kolena a Leavey zadržel policistovu ruku. „Klid, tohle není třeba. Vždyť už jdeme.“

Leavey a MacLean pomohli kamarádovi na nohy a vydali se zpět k centru města. „Kurvo!“ zasípal MacFarlane, když znovu popadl dech.

„Stát!“ zařval policista, který to dobře slyšel. Jeho kolega mu rychle řekl něco španělsky. MacLeanovi se zdálo, že ho přemlouvá, aby to nechal plavat, ale první z policistů byl jiného názoru a znovu šťouchl MacFarlanea obuškem. Leavey opět zasáhl a zvedl ruce ve smířlivém gestu. „No jo, už jdeme,“ zahučel.

„Nikam!“ vyštěkl policista. „Rozbalit bágly!“

Chvilí se zdálo, že Leavemu dojde trpělivost, ale MacLean ho polohlasně napomenul: „Musíme to spolknout. Dělej, co říká.“

Všichni tři vyložili své věci na chodník a sebejistý policista se v nich přehraboval špičkou boty, aby je ještě víc ponížil. Jeho kolega zatím nervózně přešlapoval z nohy na nohu. Zjevně nechtěl mít s celou věcí nic společného, ale nebylo v jeho silách zakročit.

Už se zdálo, že si policista vyčistí podrážku o jednu z Leaveyho košil. Leavey ztuhl, ale jinak neudělal nic.

„Co je tohle?“ zeptal se náhle policista a ukázal špičkou boty na jedno z pouzder s fotopříslušenstvím.

„Objektiv k fotoaparátu,“ odpověděl Leavey klidně, ale pohled, který vrhl po MacLeanovi, říkal, že nemluví pravdu. MacLean se připravil na nejhorší.

„Otevřít!“ přikázal policista.

„*Por favor, señor,*“ zaprosil Leavey, „moc se vám za všechno omlouváme. Když nás teď necháte, abychom se vrátili k ostatním, nebudeme dělat problémy.“

„Otevřít!“ trval na svém policista, který vytušil, že je něčemu na stopě.

Leavey rezignovaně pokrčil rameny a sklonil se, jako by chtěl pouzdro zvednout, ale pak se prudce vztyčil a pravým hákem zasáhl policistovu sanici. Muž se skácel na chodník. Druhý z policistů si ani nestihl uvědomit, co se stalo, když MacLean, který podobný vývoj čekal, poslal k zemi i jeho.

„No tě bůh,“ uniklo MacFarlaneovi.

„Fofrem, balíme a padáme odtud!“ zavelel MacLean.

Rychle naházeli svoje věci do kabel a vyrazili úprkem zpět do centra a do bezpečí davu. Po několika minutách jim zvuk sirén prozradil, že to nejspíš nestihnou. Doběhli na křižovátku a začali se bezradně rozhlížet všemi směry. Náhoda rozhodla za ně: kousek od nich se právě pohybovala asi dvacetičlenná skupinka fanoušků. Vmísili se do hloučku a snažili se popadnout dech. Byli si dobře vědomi své zranitelnosti. Skupina byla příliš malá, než aby jim mohla poskytnout bezpečí anonymity.

Kvílení sirény zesílilo a vzápětí se přes křižovátku, na které před chvílí odbočili, přehnalo policejní auto. Siréna s dlouhým zavytím umlkla a Leavey úzkostně pohlédl na MacLeana. Čekali, že uslyší zvuk couvajícího vozu, a nepřepočítali se. Policejní automobil se vrátil na křižovátku a pomalu se rozjel směrem k nim.

Leavey dal MacFarlaneovi znamení, aby se držel skupinky, a malý Skot přikývl. Narazil si baret víc do čela vyhrnul si šálu.

„Sem, rychle,“ sykl pak Leavey na MacLeana a ukázal na obchod s koženou galanterií, který byl uvnitř dostatečně tmavý. Zalezli do nejzazšího kouta a prohlíželi si, co jim zrovna padlo pod ruku. Náhodou to byly řemínky k hodinkám.

„*Sí?*“ oslovil je prodavač.

MacLean si ukázal na zápěstí. „Prosil bych nový řemínek.“ Prodavač si prohlédl jeho hodinky a začal nabízet své zboží.

„Safiánový?“

Kolem výlohy projelo policejní auto.

„Z aligátoří kůže?“

Venku bouchly dveře.

„Umělohmotný?“

MacLean sledoval, jak sluneční brýle a kšiltovky míjejí výlohu.

„Nejspíš tenhle,“ řekl.

„Sí, señor.“

„Nasadíte mi ho?“

„*Por cierto*,“ přisvědčil prodavač o něco méně ochotně. MacLean slyšel, co se venku děje, a pokoušel se sám vyvléknout starý řemínek, jen aby co nejvíc zdržoval. Hluk před výlohou dostoupil vrcholu. Pak bouchly dveře auta a ozval se zvuk vzdalujícího se motoru. MacLean se modlil, aby policisté odjeli. Zaplatil udivenému prodavači, který zjevně nechápal, proč má vyměňovat docela zachovalý řemínek, ale ze zdvořilosti se na nic neptal. Když je člověk jednou obchodník, počítá každou pesetu, dolar i rubl. „*Muchas gracias, señor*.“

Leavey a MacLean se znovu připojili k hloučku. Byli zvědaví, co se zatím venku dělo. Ulevilo se jim, když MacFarlanea zastihli tam, kde jej předtím opustili. Jejich přítel teď byl středem pozornosti.

„Přišli jste o to nejlepší,“ oznamoval jim hned někdo z davu.

„Proč? Co se dělo?“ zeptal se Leavey. Aspoň pět fanoušků jim začalo jeden přes druhého líčit, co se odehrávalo na chodníku po dobu jejich nepřítomnosti. MacLean nakonec vyrozuměl, že policisté označili MacFarlanea za jednoho ze tří hledaných výtržníků, ale ostatní ho ubránili.

„Dva chlapi jako hory si budou dovolovat na takovýho prcka!“

„Za chvíli se jich vrátí mraky,“ varoval Leavey.

„Tak ať přijdou!“ utrousil jeden z hrdinů, který vypadal, že nedoběhne ani autobus.

„Nejlíp bude vrátit se zpátky na náměstí k ostatním,“ navrhl Leavey.

„Jasan, v jednotě je síla,“ souhlasil někdo.

„A taky doufejme, že někdo u policie má rozum a radši to celé zarazí, aby nevyvolal masové nepokoje.“

Odpovědí mu bylo souhlasné mručení a všichni rychle vyrazili zpět k náměstí. Tam si MacLean sedl na nízkou kamennou zídku táhnoucí se okolo fontány a Leavey s MacFarlanem se k němu brzy připojili. Kašna byla vyschlá a silná vrstva prachu a odpadků na jejím dně dávala tušit, že v ní voda už dávno nebyla. Mezitím se vrátili i ostatní fanoušci s modrými šálami a teď se kolem potloukali po stovkách. Policisté se na náměstí radši neukazovali. Místo toho zablokovali všechny únikové cesty, aby žádný z cizích „vetřelců“ nemohl před začátkem zápasu uniknout.

„Nač myslíš?“ zeptal se Leavey.

„Na to, že jsme v pasti,“ odpověděl MacLean.

„Snad se nám podaří zmizet později, až nás začnou hnát ke stadionu,“ nadhodil Leavey. „Podél cesty sice budou špalíry policajtů, ale nikoho nenapadne, že by někdo z nás nechtěl vidět zápas.“

„Jenže pak už bude pozdě na shánění auta,“ vzdychl MacLean.

„Mohli bychom si ho ‚půjčit‘ jinde než v půjčovně,“ navrhl MacFarlane.

„Třeba dojde i na to,“ připustil MacLean, „ale mně úplně stačí, že máme na triku útok na strážce pořádku. Krádeži auta bych se pokud možno rád vyhnul.“

Znovu se odmlčeli. Pak se MacLean zahleděl k velkému hotelu stojícímu na východní straně náměstí a dostal nápad. „Co si tak pronajmout auto na recepci?“ navrhl Leaveymu.

Ten zabloudil zrakem k průčelí hotelu *Plaza*, které zdobila řada vlajek všech možných států. „To můžou jenom hoteloví hosté,“ namítl.

„V tak velkém hotelu je každý host víceméně anonymní. Proč to nezkusit?“

Nakonec se dohodli na společném postupu. Počkají na vhodný okamžik a zbaví se všech ozdob, které z nich dělají příznivce skotského klubu. Leavey pak vyrazí k hotelu a usadí se v hale, jako by na někoho čekal. MacLean s MacFarlanem se k němu připojí po několika minutách a všichni tři se vydají do pravé části haly.

Umístění vchodu v čelní fasádě naznačovalo, že recepce musí být vpravo. Budou předstírat hovor, ale přitom si budou bedlivě všímat okolí. Jakmile se ocitnou z dohledu recepčního, porovnají si výsledky svých pozorování.

MacLean převzal od Leaveyho baret i šál a obojí nacpal do pukliny v zídce, na níž seděli. Pak se Leavey zvedl a chystal se vyrazit k hotelu. Vtom ho však MacLean zadržel. V ústí uličky táhnoucí se podél boční zdi hotelu se objevil policejní džíp a zastavil znepokojivě blízko hlavního vchodu. Kdyby některý z dvojice policistů, kteří v něm seděli, náhodou patřil k účastníkům předchozí potyčky, jistě by Leaveyho poznal. Leavey polohlasně zaklel a proklínal svou smůlu.

Avšak už po několika minutách se džíp otočil a zase odjel. Osádku zřejmě nebavilo trčet na jednom místě. „Jdu na to,“ oznámil Leavey. Sledovali ho, jak přechází náměstí a mizí ve dveřích hotelu. O šest minut později se k němu přidali. Plán jim vyšel. Na konci řady obchůdků v hotelové hale se všichni tři zastavili a nad poslední vitrínou s vystavenými figurkami *Lladró* si navzájem sdělovali své postřehy.

„Nikdo si nás ani nevšiml,“ konstatoval MacFarlane.

„To je dobře,“ přitakal MacLean. „A čeho jsme si všimli my?“

„Když jsme vešli, měli jsme po levé ruce výtahy a denní bar,“ hlásil Leavey.

„První dvě přepážky patří cestovkám a hned vedle je půjčovna *Hertz*,“ dodal MacLean.

„Ale ta je zavřená,“ doplnil Leavey.

„Jedna cestovní kancelář má otevřeno,“ opravil ho MacLean.

„Navíc je to anglická cestovka.“

„*Sunkist Tours*,“ upřesnil MacFarlane.

„To stojí za zkoušku,“ souhlasil Leavey. „Ty, nebo já?“

„Já,“ prohlásil MacLean bez dlouhého rozmyšlení. „Pojďte za mnou a dělejte mi křoví.“ S oběma komplici v patách odhodlaně vykročil zpátky k přepážkám cestovních kanceláří a u okénka *Sunkist Tours* zahlaholil: „Tady ji máme, holku naši!“

„Čím vám posloužím?“ zeptala se slečna v červeném firemním sáčku. MacLeanovi neušlo, že má na klopě visáčku se jménem.

„Posloužíte, Vero,“ spustil MacLean familiérně. „Řekli jsme si, že si vyjedem dolů do Alicante. Chceme si užít trochu zábavy v kasinu, jenomže máme problém: potřebujeme auto a *Hertz* má zavřeno. Nemohla byste nám nějak poradit?“

„Samozřejmě,“ odpověděla Vera. Automaticky pokládala všechny tři za zákazníky své společnosti. Trochu se zastyděla, že si nevzpomíná na jejich jména, ale nemohla přece znát každého. „Do půl hodiny je automobil tady.“

„Výborně,“ pochválil ji MacLean.

„Chcete menší vůz, nebo raději větší?“

„Něco uprostřed,“ zasmál se MacLean, který stále hrál svou roli hlučného podnikatele na dovolené.

„*Seat Ibiza*?“

„Může být.“

„Připomenul byste mi číslo svého pokoje?“ zeptala se nakonec Vera. MacLeanovi tím připravila horkou chvilku. Rozhodl se předstírat, že ho zaujalo něco z toho, co si za ním povídají Leavey s MacFarlanem. „Počkáme v baru, Vero,“ řekl.

„Ale já bych potřebovala znát vaše číslo, abych vám mohla připsat poplatek za auto k účtu.“

MacLean si oddechl. „Víte, Vero, radši zaplatím hotově.“ Spiklenecky se naklonil nad přepážku a dost hlasitě zašeptal: „Firma nám sice hradí aktivity ve volném čase, ale myslím, že ani my, šéfové, nemůžeme jezdit do kasin za firemní peníze, co říkáte?“

Vera neměla námitky. „Jak si přejete, prosím,“ řekla. MacLean do sebe v baru hodil sklenku brandy a přijímal gratulace.

„Zasloužil bys oskara,“ řekl MacFarlane.

„Ještě to auto nemáme,“ mírnil ho MacLean.

„Kdes přičichl k těm velkopanským manýrám?“ podivil se Leavey.

„Kdysi jsem míval tu čest se spoustou lékařských celebrit.“

Přesně v osmnáct hodin se před vchodem do hotelu objevil modrý seat a Vera vyplnila potřebné formuláře. Když skončila s papírováním, doprovodila všechny tři ke dveřím a připomněla jim, že se v sobotu koná piknik a rožnění.

„O piknik bychom nechtěli přijít ani za celý svět,“ prohlásil MacLean, zešíroka se usmál a vzal si od ní klíčky.

„Ať se vám v kasinu daří,“ popřála jim Vera.

„Díky.“

MacLean počkal, až kolem vchodu do hotelu projede jiné auto, pomalu se za ně zařadil a proplétal se zástupy fanoušků směrem k výjezdu z náměstí. Leavey s MacFarlanem se sehnuli, aby je nebylo vidět, a MacLean zadržel dech, avšak policisté hlídkující ve zúženém místě na konci náměstí jim nevěnovali pozornost. „Fajn,“ zašeptal a šlápl na plyn, „jsme z toho venku.“ O pár minut později uviděli první silniční ukazatel a vyrazili po okruhu směrem k dálnici číslo 7. Za dalších deset minut se vymanili z městského provozu a uháněli na jih k pobřeží.

Počáteční nadšení nad tím, že jsou znovu šťastně na cestě, brzy pominulo, a oni začali přemýšlet, co se všechno mohlo stát. Málem ztroskotali hned na první překážce. „Řekl bych, že jsme při tom všem měli z pekla štěstí,“ shrnul to nakonec Leavey a ostatní s ním nemohli než souhlasit.

Když se před nimi vynořila světlá Alicante, byla už tma. MacLean pohledem zkontroloval stav paliva, ale měli ho ještě dost. Zeptal se, zda si někdo přeje zastavit. Všeobecné mlčení mu prozradilo, že k tomu není důvod.

„Musíme se rozhodnout,“ pokračoval. „Dálnice tady končí. Dál musíme jet buď po středomořské magistrále, tedy přímo po pobřeží, anebo přes Sierru Nevadu. Druhá cesta je kratší, ale taky obtížnější. Tak co myslíte?“

Leavey byl pro pobřežní trasu a MacFarlane s ním souhlasil. Bylo pravděpodobné, že na frekventované pobřežní silnici se s nenadálými problémy vypořádají snáze než v zasněžených horských průsmycích.

„Takže středomořská magistrála,“ uzavřel debatu MacLean.

V Murcii nabrali benzin a něco pojedli v malé hospůdce. „Kolik už jsme ujeli?“ zeptal se MacFarlane, který se právě zaklonil a dělal místo číšníkovi nesoucímu táč chuťovek.

„Asi dvě stě padesát kilometrů,“ odpověděl MacLean a vzal si černou olivu. „A čtyři sta padesát nám jich ještě zbývá.“

Když se Leavey vrátil ze záchodu, objednali si jídlo - svíčkové řezy a láhev červené *rioly*. Leavey si dal jen jednu skleničku s tím, že bude dál řídit. MacLean byl jen rád. Události toho odpoledne jej vyčerpaly a první úsek cesty mu na svěžesti nepřidal. Už se těšil, jak si zdřímne.

Druhou zastávku udělali v Almerii, nejvýchodnější výspě Costa del Sol. Když předtím vyjeli z Murcie, odvedla je silnice pryč od pobřeží, ale teď už jeli přímo po břehu Středozemního moře. Vysoko nad hlavami jim zářil měsíc a oni našli bar s celonočním provozem a verandou, z níž mohli sledovat měsíční odlesk ve vlnách a upíjet při tom studené pivo. MacLean chvíli sledoval, jak vlny v uklidňujícím rytmu narážejí na skály. Pak vzhlédl ke kotouči měsíce a začal myslet na Tansy. Výprava začala trochu divoce, ale teď mělo všechno daleko hladší průběh a ani on sám už nebyl tak napjatý.

Podíval se na hodinky a navrhl, aby nespěchali a ještě chvíli si poseděli na verandě. Nemělo smysl objevit se v Málaze před snídaní. Objednali si další pivo, s výjimkou MacFarlanea, který si poprvé dal kávu. Poslední úsek cesty už byl na něm.

Když dorazili do Málagy, ozařovalo už pobřežní útesy slunce. Nedaleko přístavu našli místo k parkování. MacLean, který nechtěl pokoušet trpělivost svých druhů, navrhl, aby si najali pokoj v hotelu, vysprchovali se a pořádně se vyspali. Leavey a MacFarlane to energicky odmítli s tím, že nejsou unavení. Místo toho navrhli, aby se všichni rychle nasnídali a poohlédli se po mapách nejbližšího okolí.

MacLeana překvapilo, když mezi mapami a turistickými průvodci Andalusií objevil brožurku s titulem *MIJÁS*. Sáhl po ní s podivným

pocitem, v němž se mísily výčitky i úžas. Považoval Mijas za utajené místo, za jehož odhalení zaplatili životem Jean-Paul i Eva. *Lehman Steiner* neváhal vraždit, aby jeho existenci udržel pod pokličkou - a zde se Mijas otevřeně prezentoval jako turistická atrakce. Něco tady nehrálo.

Když si spolu s dvěma dalšími mapami kupoval i brožurku, měl pocit, že jej sledují tisíce pátravých pohledů. Na zpáteční cestě do přístavu v něm navíc začaly hlodat nepříjemné pochybnosti. Copak na celém světě není jiné místo, jehož název by se vyslovoval stejně? Tansyina dedukce je tehdy tak rozradostnila, že ani na okamžik nezapochybovali o její správnosti. U přístavní zdi se začel do brožurky, pak ji s povzdechem zaklapl a zavrtěl hlavou.

„Nějaký problém?“ zeptal se Leavey.

„Zřejmě,“ přikývl MacLean. „Podle toho, co tady píšou, Mijas vlastně ani není pořádné město. Je to atrakce pro turisty, kouzelná andaluská vesnice v horách, se spoustou bílých domků, pelargoniemi v oknech, osly na ulicích a zvukem kytar. Je tam plno hospůdek a kaváren, ale na farmaceutické továrny nebo výzkumné laboratoře můžeme zapomenout. Nic podobného tam nenajdeme.“

„Třeba to všechno umístili dál od turistického centra,“ nadhodil Leavey.

MacLean se ale nedal obměkčit. „Mijas leží vysoko v horách. Tam žádný průmyslový komplex neukryješ.“

Přesto se vrátili do seatu a vyrazili hledat autobusové nádraží. Jet z Málagy do Mijasů autem nepokládali za bezpečné. Leavey mezitím přesvědčil MacLeana, že se Tansy nemýlila a oni jsou na správné stopě. Proto nesmí polevovat v ostražitosti. Na autobusové stanici čekaly davy lidí. Nebyli to mladí turisté, kteří tuto oblast zaplavují v létě, ale naopak důchodci ze severní Evropy, prchající před zimním nečasem. Měli opálenou pleť a slunce jim vytáhlo bolest z artritických kloubů. MacLean musel chtít nechtě srovnávat jejich usměvavé obličej s tvářemi, které zahlédl před několika týdny ve frontě na edinburské poště.

MacFarlane našel správné nástupiště, ale Leavey měl lepší nápad. Zjistil, že místní realitní kancelář nabízí nové vilky v těsném sousedství Mijasů a pořádá pro případné zájemce exkurze. Autobus

odjížděl za deset minut a všichni tři se do něj ještě vešli. Dozvěděli se, že po prohlídce celé čtvrti a jedné ze zařízení vlek dostanou volno k návštěvě samotného Mijasu, aby poznali atmosféru místa. MacLean uznal, že jde o ideální způsob, jak do městečka bezpečně proniknout. Skupina jim poskytne téměř stoprocentní anonymitu. Autobus zvolna vyrazil do kopců Sierry de Mijas. Řidič zařadil nízký rychlostní stupeň a vozidlo stoupalo po klikaté silnici, vzhůru k vilové čtvrti, kterou si měli prohlédnout. Pozemek se nacházel na samém okraji Mijasu a skýtal překrásný výhled na přímořské letoviště Fuengirola i na širokou pláň Středozemního moře. Průvodce dokonce tvrdil, že jsou odtud vidět břehy severní Afriky. MacLean trpělivě čekal, až prohlídka skončí. Zachvěl se zimou. Dole na pobřeží panovalo příjemné teplo, ale v kopcích bylo dost chladno.

Autobus pak odvezl dvacítku zájemců, z nichž každý svíral modrou složku s reklamními materiály, do centra Mijasu, kde se měli pohybovat na vlastní pěst. Zpět do Malagy odjížděl až za hodinu. MacLean a jeho dva druhové se předem dohodli, že se rozdělí a budou pátrat odděleně. Sejit se měli v pozoruhodné malé aréně pro býcí zápasy, která se nacházela na západním okraji městečka.

MacLean musel připustit, že Mijas je skutečně rozkošné místo. Avšak čím víc z něj viděl, tím víc se potvrzovaly jeho obavy. Úzké andaluské uličky nemohly ukrývat projekt za osmnáct milionů dolarů financovaný firmou *Lehman Steiner*. Do srazu s Leaveym a MacFarlanem zbývalo ještě čtrnáct minut, a tak se usadil ke stolku na chodníku a objednal si kávu s koňakem. Byl zoufalý.

Když se objevili jeho společníci, nemuseli nic říkat. I bez toho na nich poznal, že se jim vedlo stejně jako jemu.

„Nic,“ oznámil Leavey.

„Nic,“ dodal MacFarlane jako ozvěna.

„Nic,“ zavrtěl hlavou MacLean. „Tady určitě nic nenajdeme. Výzkumný ústav by v tomhle městě působil jako pěst na oko.“

„Ani by jim ho tu nedovolili postavit,“ dodal Leavey.

„Takže jsme v koncích,“ konstatoval MacLean a hodil oblázek do prachu arény.

„Třeba nám něco ušlo,“ nadhodil MacFarlane, ale ani od něj to neznělo moc přesvědčivě a ostatní jeho optimismus nesdíleli.

„A přitom to byl tak dobrý nápad,“ povzdechl si Leavey sarkasticky. „Tohle mělo vyjít.“

Opustili arénu a vydali se na hradby lemující jihozápadní okraj městečka. Přes sluncem ozářené olivové háje, které rostly na úpatí Sierry, se jim naskytl výhled na mořskou hladinu. MacLean jej ale nevnímal. Neúspěch na něj těžce dolehl. Carrie už nezbývalo mnoho času a oni byli zpátky na políčku číslo jedna s neradostnou perspektivou výletu do Ženevy.

„Viš, proč má olivovník rozštípnutý kmen?“ zeptal se Leavey tiše.

MacLean zavrtěl hlavou.

„Arabové říkají, že mu puklo srdce, když zemřel Mohamed.“

MacLean se nepřítomně usmál. I jemu pukalo srdce.

„To moře vypadá lákavě,“ ozval se MacFarlane, který mezitím došel až k nim.

MacLean pohlédl nejdřív na něj, pak na Leaveyho a nakonec prohlásil: „Co si takhle zaplavat? Potřebujeme si odpočinout. Najíme se, opijem se a budeme přemýšlet, co dál. Co říkáte?“

„To nezní špatně,“ souhlasil Leavey a MacFarlane se k němu ochotně přidal.

Všichni tři vyrazili pěšky na zpáteční cestu do Fuengirolly, která ležela na úpatí kopce. Autobus, který je měl odvézt do Málagy, už zmeškali, pravidelná linka odjížděla až za půl hodiny a oni se potřebovali protáhnout. Po dlouhé jízdě z Valencie, během níž všelijak zkroucení pospávali v autě, je bolelo celé tělo.

Zpočátku byli rádi, že se mohou rozpohybovat, ale svah byl příkrý a brzy je začala bolet kolena a kotníky. Zastavili se ve stínu vysoké bílé zdi, v níž byla zasazena majestátní kovaná brána. Na oblouku nad ní se skvěl nápis *Hacienda Yunque*.

„Tohle není špatnej barák,“ řekl MacFarlane obdivně.

Ani jeho přátelé nešetřili obdivem a popošli blíž k bráně, aby si stavbu lépe prohlédli. Stála přilepená ke skalní stěně asi dvě stě metrů od vjezdu a její průčelí lemovaly řady pomerančovníků a citroníků. Nic neprozrazovalo, co se v domě nachází ani kdo je jeho majitelem.

Všichni tři se usadili ve stínu zdi, opřeli si o ni záda a pozorovali, jak se v horkém vzduchu tetelí vrcholky vysokého masivu. Když si

dostatečně odpočinuli, pokračovali v cestě. Sestup do prašných ulic Fuengirolly jim nakonec trval hodně přes dvě hodiny.

Na široké pobřežní promenádě Paseo Marítimo si MacLean znovu vybavil výjev z autobusového nádraží v Málaze. Korzovaly po ni zástupy důchodců ze všech koutů Evropy, kteří se proti nenadálým závanům chladu chránili pletenými vestami a svetry.

„Tak trochu mi to připomíná Brighton,“ podotkl Leavey.

„Jenom trochu?“ podivil se MacLean.

Pak se vykoupali v moři. V horkém odpoledni nikomu nevadilo, že je studené skoro jako v zimě. Smyli ze sebe pot a námahu sestupu z kopců, a jen co se osušili, shodli se na tom, že mají pořádný hlad.

Kavárny a restaurace na nábřeží přetékal turisty, a tak se ponořili hlouběji do spleti ulic. Hospůdka *U Josého* byla přesně to, co hledali. Majitel - samotný José - právě otevíral po odpolední siestě a přivítal je jako první hosty.

Vyklubal se z něj velmi příjemný chlapík, a jakmile zjistil, odkud jsou, začal ochotně debatovat o včerejším fotbalovém zápase. V MacFarlaneovi objevil spřízněnou duši a ochotně se nechal pozvat na skleničku. Vzhledem k tomu, že utkání skončilo remízou, probíhala debata smírně. Zatímco MacFarlane konverzoval s Josém u barového pultu, Leavey a MacLean, kteří se o fotbal moc nezajímali, si sedli k oknu.

„Co máme v plánu teď?“ zeptal se Leavey.

„Něco si zakousnem, dáme si pár skleniček a taxíkem se vrátíme do Málagy pro auto.“

„Tak jsem to nemyslel,“ namítl Leavey.

MacLean přikývl. „Nejspíš budeme muset zpátky do Ženevy. Pokusíme se vyhledat von Jonka ve firemních záznamech.“

„Budiž,“ podvolil se Leavey.

MacLean se na něj usmál. „Tebe jen tak něco nerozhází, vid’?“

„Nenechám se ničím vyvést z míry.“

„To bych chtěl taky umět,“ přiznal MacLean. „Dnešek mi přinesl takové zklamání, že bych snad...“

„Neztrácej odvahu,“ povzbudil ho Leavey. „Ten preparát pro Carrie seženeme. Když ne tady, tak někde jinde.“

MacLean přitakal a zahleděl se na něj. „Dík, Nicku.“

V tu chvíli kolem projel bílý mercedes kupé. Řídila jej stejně krásná plavovláska. Vůz se pomalu šinul úzkou ulicí a motor skoro nebylo slyšet. V hospůdce rázem utichl všecken hovor.

„Nádhera,“ rozplýval se MacFarlane.

„A hacienda Yunque,“ vysvětloval José.

MacLean měl pocit, že to jméno už někde slyšel. Pak si vzpomněl na bílou zeď, v jejímž stínu odpočívali cestou z Mijasů. „Majitelka?“ zeptal se hostinského.

„No, señor,“ zavrtěl hlavou José. „Ona tam... ubytovaná.“

„Takže je to hotel?“

Z Josého výrazu se dalo vyčíst, že není. Nemohl si však vzpomenout na vhodný výraz. „Sanidad... zdravotní...“

„Ozdravovna?“ pomáhal mu MacLean.

José udělal nepřilíš jasné gesto a začal vysvětlovat: „To pro bohatý dámy, co chtějí vypadat líp, než je pámbu stvořil.“

Všichni se rozesmáli, ale MacLeana zamrazilo v zádech. Pohled, který si vyměnil s Leaveym, jej utvrdil v tom, že ani jemu možný význam Josého slov neušel.

„Když ne ozdravovna, tak tedy klinika?“

„Sí!“ vykřikl José a zvedl ruce v přehnaně radostném gestu. „La clínica. Hacienda Yunque es la clínica.“

„Kristepane,“ zašeptal Leavey pod vousy.

MacLeanovi se zrychlil tep. Musel se ovládnout, aby hostinského nezavalil palbou otázek. Bylo vůbec možné, že Tansy měla přeci jen pravdu a hacienda Yunque byla místem, které hledali? Osud by si s nimi ošklivě zahrál, kdyby jim do cesty jako návnadu nastrčil jinou kliniku kosmetické chirurgie.

„Je to moc hezké místo,“ pokračoval MacLean.

„Ay, señor! Pro moc lidí, kteří viděli haciendu zblízka, na ní nebylo vůbec nic hezkého!“ odpověděl José.

„Jak to?“

„Za Franka to byla státní vila. Patřila politické policii. Hodně zatčených tam šlo k výslechu - a některé pak už nikdo neviděl.“

„To se ani neví, co se s nimi stalo?“ podivil se MacLean.

José zavrtěl hlavou. „Nikdy nám neřekli pravdu. Když Franco zemřel, koupili dům nějací cizinci a udělali tam kliniku. „Moje dcera tam kdysi pracovala, ale pak odtamtud utekla. Dostala strach.“

„Strach?“

„Věří *señor* na duchy?“ zeptal se José.

„Ne,“ odpověděl MacLean.

„Já taky ne. Ale hodně lidí povídá, že v noci můžete slyšet křik těch, které tam tenkrát věznili a mučili. Maríá, moje dcera, to slyšela taky, a té já věřím.“

„Tohle je Maríá?“ ujistil se MacLean a ukázal na hezkou tmavovlásku, která se tu a tam objevila ve dveřích kuchyně.

José přikývl a zavolal dívku k pultu. Položila mu hlavu na rameno a on ji objal rukou kolem pasu. „Mluvíme o haciendě *Yunque*, Marío. Vyprávěl jsem pánům, žes tam kdysi pracovala.“

„Jenom kratičce,“ přisvědčila dívka.

Její odpověď MacLeana překvapila. Na Španělku mluvila Maríá anglicky nezvykle dobře, skoro bez přízvuku a velmi suverénně. Jistě to nebyla obyčejná venkovská dívka, která vypomáhá v kuchyni.

„Vy jste studentka, Marío?“ zeptal se MacLean.

„Jsem. Proč se ptáte?“

„Mluvíte dokonale anglicky.“

„Děkuji.“

„Co studujete?“

„Angličtinu,“ odpověděla Maríá s úsměvem. Všichni se zasmáli. MacLean se jí pak začal vyptávat na strašidelné historky. Maríá si přisedla ke stolu, zatímco její otec dál u baru diskutoval s MacFarlanem o fotbale.

„Tak vy se zajímáte o haciendu *Yunque*?“ zeptala se. Pohled jejích tmavých očí mu prozradil, že to ví i bez ptaní, jen si není jistá, co konkrétně by chtěl vědět.

„Svým způsobem,“ odušil MacLean.

„Moc dlouho jsem tam nepracovala, jen pár týdnů jednou o prázdninách, ale úplně mi to stačilo. Dostala jsem strach.“

„Z nočních zvuků?“

„Nejen z nich, i když jsem je doopravdy slyšela. Přísahám,“ řekla Maríá.

„Z čeho ještě?“

„To místo je něčím divné. Ztrácejí se tam lidé.“

„Ztrácejí?“ zopakoval po ní MacLean. Mana přikývla a pokračovala: „Už šest dívek z okolí, které tam začaly pracovat, zmizelo.“

„Ale policie určitě...“

„Vy mi nerozumíte. Na první pohled se nic nestalo, ale...“ MacLean pohlédl na MacLeaveyho. I on se tvářil stejně zmateně. „Holka jde pracovat na kliniku,“ vysvětlovala María, „a najednou se rozhodne, že se odstěhuje a najde si práci v jiné části Španělska. Domů posílá pohlednice a píše, jak se má dobře, ale nikdy nepošle dopis se zpáteční adresou.“

„Mladí lidé už takoví někdy bývají,“ řekl MacLean. „Ty dívky vidí, jak si žijí bohatí pacienti, a zatouží po luxusním životě, To se přece stává.“

María zavrtěla hlavou. „Moje kamarádka Carla taková není. Byli jsme nejlepší přítelkyně. V dětství jsme si spolu hrály, pak jsme chodily do jedné třídy a jedna druhé jsme se se vším svěchovaly. Carla Vázquezová by nikdy neodešla, aniž by mi něco řekla nebo aspoň napsala pár řádek.“

„Takže jste o ní víc neslyšela?“

„Ne. Paní Vázquezová dostala dva pohledy, na kterých Carla píše, jak se má dobře, ale já tomu nevěřím. Něco se s ní stalo, tím jsem si jistá.“

„Jaká razítka mají ty pohlednice?“ zeptal se MacLean.

„Madridská,“ odpověděla María.

„A Madrid je příliš veliký...“

„...a příliš daleko,“ dodala María.

Pak se řeč stočila na pacienty kliniky. „Co jsou zač, Marío?“

„Jsou to výhradně ženy a skoro všechny přijíždějí ze severu: z Německa, Holandska, Skandinávie a Anglie. Spousta jich má šlechtický titul.“

„Víte, proč sem jezdí?“

„Hacienda *Yunque* má pověst nejlepší kliniky,“ vysvětlovala María. „Všechno má špičkovou úroveň a i ty nejnáročnější pacientky jsou spokojené.“

„Jaké zákroky se na klinice provádějí?“

„Jako všude jinde,“ odpověděla María a podepřela si dlaněmi svá malá a pevná ňadra. Pak udělala gesto, jako by měla dvakrát tlustší stehna, a dodala: „Třeba když má někdo zadek jako pivovarská kobyla.“

MacLean se usmál její terminologií. „A co plastiky obličeje?“ nadhodil.

„Taky,“ přitakala María. „Nosy, brady, oči. Zdejší chirurgové jsou skvělí. Nikdy nezanechávají jizvy. Žádná jiná žena nepozná, že dotyčná dáma prodělala plastiku.“

MacLean polknul naprázdno. Nezanechávají jizvy? Je možné, že by při plastických operacích stále používali *Cytogerm*, bez ohledu na následky? Vzpíral se tomu uvěřit.

Ale María jej vyrušila z úvah. „Proč se tolik zajímáte o haciendu?“

„Stejně jako vy si myslím, že s ní něco není v pořádku, Marío. Je to dlouhá historie, kterou vám teď nebudu vyprávět, ale přijeli jsme sem odhalit pravdu. Možná budeme potřebovat vaši pomoc. Byla byste ochotna...?“

María nezaváhala. „Udělám cokoli, jen abych se dozvěděla, co se stalo s Carlou Vázquezovou.“

„José!“ zavolal MacLean. „Ještě jednu rundu pro všechny.“ José přestal debatovat o fotbalu a začal nalévat. María mu pomáhala. MacFarlane se přesunul ke stolu, u nějž seděli MacLean s Leaveym, a zeptal se na důvod oslavy.

„Zdá se, že jsme našli, co jsme hledali, Willie,“ oznámil mu MacLean.

„Tak přece?“ zaradoval se MacFarlane.

„Vypadá to tak,“ přisvědčil Leavey. „Podle toho, co říká María, jsme si dneska odpoledne lebedili ve stínu hledaného objektu.“

„Myslíš tu haciendu tam na kopci?“

„Přesně tak, haciendu *Yunque*.“

Původní plán podle kterého se měli vrátit do Malagy, teď padl. MacLean se zeptal Marie, zda seženou v Fuengirole ubytování. Podle toho, co odpověděla, to vzhledem k ročnímu období i denní době neměl být problém. Většina činžovních domů na pobřeží vznikla se

záměrem, že se budou pronajímat turistům. MacLeanovi záleželo hlavně na tom, aby se jejich pobyt udržel v tajnosti. Zeptal se Marie, zda zná majitele některého penzionu osobně. Poznal jí na očích, že chápe důvody jeho prosby.

María se obrátila k otci a přešla do rychlé španělštiny. V Josého odpovědi zaslechl MacLean název *Perla* a vzpomněl si, že dům toho jména zahlédl přímo na Paseo Marítimo. Nemýlil se. María mu oznámila, že několik apartmánů patří otcovu příteli. Stačí mu zavolat. O dvacet minut později se všichni tři s mnoha díky rozloučili s Josém i s jeho dcerou a slíbili, že se ráno znovu zastaví. Taxík je pak odvezl do jejich penzionu na pobřeží.

Byly dvě hodiny ráno. MacLean a jeho společníci ještě stále seděli na balkoně a probírali bouřlivé zvraty uplynulého dne. Vzduch byl vlhký, ale příjemně teplý. Z bezoblačné oblohy svítil měsíc a ozařoval vlny, které se líně valily z moře na břeh. Leavey už dávno zhasl světlo, aby je neobtěžoval hmyz.

„Asi jsme se přece jenom měli vrátit pro auto,“ poznamenal MacLean.

„Můžeme ho tam nechat,“ řekl Leavey. „Nebude to ani první, ani poslední auto, které si někdo vypůjčil a pak odstavil. Takové věci se dějí dnes a denně. Nepoškodili jsme ho a nikdo neutrpěl újmu. Policie nebude nic vyšetřovat.“

MacLean se zase uklidnil. Záviděl Leaveymu schopnost analyzovat každou situaci a dobrat se podstaty věci. On sám byl obtížen svědomím skotského presbyteriána, které předpokládalo, že se po každém poklesku musí dostavit pohroma.

MacFarlane vzpažil, protáhl se a zívł. „Asi to zabalím.“

„Já taky,“ přidal se Leavey. Odsouvaná židle zaskřípala na balkonových dlaždicích a on se provinile zašklebil.

„Pst!“ okřikl ho MacFarlane. „Přijdou na nás sousedi!“

MacLean osaměl. I on byl unavený, ale otázky, které se v něm za den nastrádaly, se hlásily o slovo. Kdyby je nechal bez odpovědi, neusnul by. Vstal, opřel se o zábradlí a zahleděl se na siluety rybářských člunů, které jejich majitelé na noc vytáhli na pláž.

Zodpovědět jednotlivé otázky nebylo těžké. Problém nastal teprve tehdy, když je měl seřadit do logického sledu. Jestliže von Jonek

prováděl s pomocí *Cytogermu* kosmetické zákroky na bohatých pacientkách, musel vyřešit otázku rakovinného bujení. Ale pokud se mu to opravdu podařilo, proč to držel v tajnosti? A proč se tak úžasná léčebná metoda využívala jen v kosmetické chirurgii, která je v medicíně v podstatě jen okrajovou oblastí? Možnost, že by von Jonek problém „spících“ buněk nevyřešil, nepřicházela v úvahu. Přece se nemohl smířit s desetiprocentní úmrtností pacientů! Takové ztráty měla evropská aristokracie naposled za Francouzské revoluce... Ne, už samotné pomýšlení na něco takového bylo příliš absurdní. Zbývala ovšem ještě třetí možnost a MacLean doufal, že ani ona není reálná: von Jonek nemusel *Cytogerm* používat vůbec.

Byly tři hodiny ráno a únava vykonala své. MacLeanovi se zdálo, že už celou věčnost neviděl postel. Pak si spočítal, že v ní naposled ležel před třemi dny. Byla to jeho poslední logická úvaha. Vstal a vrátil se do pokoje.

Všichni tři se probudili až po jedenácté. Vyspali se dobře MacLean byl jen rád. Potřebovali si odpočinout a ráno nemuseli nikam spěchat. Věděli, že než se vydají k haciendě *Yunque*, musejí ještě řádně vyzpovídat Mariu. U Josého se objevili právě v čase oběda. Rádi by si sedli venku na sluníčku, ale opatrnost velela zůstat uvnitř, v chladné místnosti s bílými dlaždicemi. MacLean se začal vyptávat na další podrobnosti ohledně chodu haciendy, když se dostavili další hosté a sedli si k jednomu z venkovních stolků. Maria se s úsměvem omluvila a šla je obsloužit. Nedala na sobě znát, že by jí vyrušení vadilo, a MacLean ji za to obdivoval. V duchu Josému k takové dceři blahopřál.

Čím víc se teď o haciendě *Yunque* dovídal, tím byl zmatenější. Maria tvrdila, že na klinice nevládnou nijak přísné bezpečností předpisy a už vůbec se tam nevyskytují ozbrojení strážci. „Proč by tam měli být?“ divila se.

„Jistě, proč vlastně?“ opakoval po ní MacLean sklesle. Laboratoř pracující na projektu X14 byla v jeho představách obehnaná ostnatým drátem a strážena čtyřiašest hodin denně. Ale obyčejná klinika kosmetické chirurgie?

Pak se Leavey zeptal, zda mají na kliniku přístup místní dodavatelé. MacLean chápal, kam míří: chtěl přijít na nejvhodnější způsob, jak proniknout dovnitř.

„Nemají,“ odpověděla María.

„Vůbec nikdo?“ zvolal MacFarlane.

„Všechno se dovází ze zahraničí. Naše produkty nejsou pro urozené dámy z haciendy dost dobré.“

„A co zdejší řemeslníci, elektrikáři, instalatéri...?“ nadhodil MacLean.

María zavrtěla hlavou. „Klinika má vlastní údržbářský tým.“

„Někoho z místních lidí přece zaměstnávat musí!“ trval na svém Leavey.

María pochopila, že naráží na její vlastní zkušenost a na „zmizelé“ dívky. „Samozřejmě,“ přikývla, „uklízečky a kuchařky. Ráno tam odjedou autobusem a odpoledne se zase vrátí.“

„Takže jenom ženy?“ ujistil se MacLean a María přikývla. MacLean vzdychl a pohlédl na Leaveyho, který poznamenal: „My tři tam pronikneme dost těžko.“

„A co lékaři nebo zdravotnický personál, Mano?“ naléhal MacLean.

„Ani mezi nimi nejsou žádní Španělé. Ředitel, vrchní sestra i domovník pocházejí z Německa, ostatní vesměs ze severu Evropy.“

„Nejmenuje se ředitel von Jonek?“ zkusil to MacLean.

„Ne, je to nějaký doktor Schmidt.“

MacLeana to trochu zaskočilo, ale pomyslel si, že si von Jonek mohl změnit jméno. Popsal Maríi, jak von Jonek vypadá, ale nezdálo se, že by si na někoho takového vzpomínala.

„Je mi líto, ale nikoho takového jsem na haciendě nikdy nepotkala.“

MacLean cítil, že ztrácí půdu pod nohama: María se s von Jonkem nikdy nesetkala ani o něm neslyšela. To znamenalo, že hacienda *Yunque* nemá s projektem X14 nic společného. Zalila ho vlna beznaděje. Celá konstrukce byla postavena na jediném náhodném tvrzení. María mu řekla, že pacientky po operaci vypadají dobře, a on z toho okamžitě vyvodil, že se na klinice používá *Cytogerm*. Kdyby chvíli přemýšlel, přišel by na to, že kosmetická chirurgie klade hlavní důraz na zahlazování jizev. V tom se velmi liší od popáleninové chirurgie, oboru, v němž měl MacLean zkušenosti. Chirurgové z haciendy *Yunque* se nemuseli potýkat s těžce poškozenými tkáněmi. Nebyl nejmenší důvod, aby pacientky po operaci nevypadaly dobře.

María vycítila, že něco není v pořádku, a MacLean jí vyložil, že hacienda *Yunque* možná není tím pravým místem, po němž pátrají.

„Ale co Carla a ty ostatní?“ zaprotetovala María zklamaně. „Jsem si jistá, že s celou tou klinikou je něco v nepořádku.“

Ani ostatní se nechtěli vzdát. „Není těch náhod trochu moc?“ namítl Leavey. „Právě tady, v Mijasú, narazíme na kliniku kosmetické chirurgie, a ty mi chceš tvrdit, že nemá nic společného s projektem X14?“

„Ale kde je von Jonek?“ namítl MacLean.

„Proč vám na tom člověku tak záleží?“ podivila se María. MacLeanovi nezbylo, než jí prozradit trochu víc. Podal to tak, že pátrá po preparátu, který mu von Jonek kdysi v Ženevě ukradl.

„Rozumím,“ přikývla Mana, „ta věc určitě stojí spoustu peněz.“

„Jde o mnohem víc,“ ujistil ji MacLean, ale dál to nerozváděl.

Všichni se odmlčeli. Ticho přerušil až Leavey: „Marío, co vlastně znamená *Yunque*?“ zeptal se.

„*Yunque* je...“ María zaváhala, a protože si nemohla vzpomenout na anglický ekvivalent, zabušila pěsti o dlaň druhé ruky. MacLean ji

do ní plácl. Ve zlomku vteřiny mu všechno došlo. „Kovadlina!“ vykřikl.

„Ano, je to vlastně hacienda *U kovadliny*!“

Leavey se rozesmál, což se mu nestávalo často, a MacFarlane prohlásil: „To už by byla opravdu velká náhoda.“

MacLean souhlasně přikývl. „To ano. *Der Amboss* a hacienda *Yunque* musejí mít něco společného. Pátrání je u cíle.“

María nechápala, proč je jméno haciendy tak důležité, ale byla ráda, že důležité je. Znovu v ní ožila naděje, že se dopátrá okolností, za nichž zmizela její kamarádka Carla. „*Además, señores*,“ dodala, „lékaři z kliniky přeci jen využívají služeb někoho z města. Testy jim vyhodnocuje místní laboratoř.“

To MacLeana zaujalo. Chtěl se dozvědět víc, pokud možno vše o laboratoři: jak je velká, kolik lidí zaměstnává, i to, zda si laboranti chodí pro vzorky rovnou na kliniku.

Z Mariína vyprávění vysvitlo, že laboratoř obhospodařuje jediný člověk. Do haciendy dochází dvakrát týdně, aby pacientkám před operací odebral vzorky krve a připravil zásobu krevních konzerv. „Během operace může dojít ke krvácení, a tak musí být po ruce dostatek krve odpovídající skupiny.“

„Co ten člověk dělá jinak?“ zajímal se MacLean.

„Rutinní klinické testy pro lékaře ve městě.“

„A když onemocní?“

„To nevím,“ přiznala María.

„Měl by mít zástupce,“ podotkl Leavey.

„Přesně tak,“ přikývl MacLean. „Ale to bych si musel osvěžit základy hematologie.“

„A taky zařídit, aby ten chlap onemocněl,“ dodal MacFarlane.

Sotva se večer setmělo, vyrazil MacLean se svými společníky na adresu, kterou jim sehnala Mana. *Laboratorio Juan Tormo* se nacházela tři ulice od Paseo Marítimo, v prvním patře čtyřpodlažní budovy. U venkovních dveří našli tabulku. Zatímco MacFarlane šel prozkoumat vstupní dveře, Leavey s MacLeanem pokračovali v chůzi. Po několika stech metrech se zase otočili a vrátili se zpět. MacFarlane jim už šel naproti a z jeho úsměvu mohli vytušit, že byl úspěšný.

„Je otevřeno,“ sděloval. „Dal jsem pozor, abych nepoškodil zámek. Až budeš hotov, zase za tebou zamknu.“

MacLean vstoupil do laboratoře, aniž věděl, co vlastně hledá. Svítil si baterkou, kterou mu dal Leavey, aby se v neznámém prostředí vůbec zorientoval. Laboratoř sestávala z kanceláře a dvou místností. Jedna byla vybavena přístroji pro bakteriologické testy, druhá sloužila ke krevním testům. Zařízení nebylo bůhvíjak moderní, ale na běžné práce, jaké se mohou vyskytnout na malém městě, bohatě stačilo.

MacLean nad ním nemarnil čas a raději se soustředil na knihy a dokumenty v kanceláři. Začal diářem a pracovním deníkem. Zaradoval se, když u nadcházejícího úterka a čtvrťka našel zkratku H. Y. Zřejmě se jednalo o dny vyhrazené testům na klinice. Zbývalo jen vymyslet, jak se dostat do haciendy místo dr. Torma.

Během listování v písemnostech objevil MacLean řadu dopisů a oběžníků nejruznějších vědeckých společností. Ukázalo se, že Tormo holduje spolkovému životu. Stěny zdobily zasklené certifikáty potvrzující Tormovo členství v řadě z nich. Mezi nimi trůnila jeho fotka v akademickém taláru. Zmíněné exponáty zde nemohly viset kvůli pacientům, protože do těchto končin nikdy žádný nezabloudil. Při pohledu na fotografii MacLeana napadlo, že se o tomhle člověku vlastně dozvěděl velmi mnoho. Objevil i jeho slabé místo: přehnané sebevědomí. Ptal se sám sebe, zda by toho dokázal využít ve svůj prospěch.

Zatímco takto uvažoval, začal bezmyšlenkovitě listovat v časopise Mezinárodní společnosti laboratorní medicíny. Zrak mu padl na snímek důležitě vypadajícího muže v bílém plášti. Článek nesl nadpis *Týden v životě* a pojednával o jistém dr. Davidu Schulzovi, „provozujícím dobře zavedenou praxi v Hamburku.“ Reportér s ním strávil jeden běžný pracovní týden a napsal o tom. Zdálo se, že podobný článek vychází v každém čísle. MacLean dostal nápad. Uvedl vše do původního stavu a vyšel ven za Leaveym a MacFarlanem.

„Hotovo?“ zeptal se MacFarlane.

„Díky, Willie,“ řekl MacLean a jeho společník vyběhl schody, aby zase zamkl.

„Jak to šlo?“ vyzvídál Leavey.

„Myslím, že už vím, jak na to,“ odpověděl MacLean.

Nazítří ráno navštívil *Laboratorio Juan Tormo* a představil se jako zástupce Mezinárodní společnosti laboratorní medicíny. Tormo ho přijal velmi vřele. Ukázalo se, že je ve skutečnosti o hodně starší než na fotce na zdi. Byl to malý, rtuťovitý mužík kolem pětapadesáti let, s tenkým černým knírkem, který mu propůjčoval vizáž padoucha z němého filmu. MacLean si jej živě představoval, jak přivazuje ubohou vdovu ke kolejím, zatímco za zatáčkou už supí vlak (pokud může vlak v němém filmu supět).

Vyložil Tormovi, že jej společnost pověřila vyhledáním vhodného člověka pro příští článek *Týden v životě*. Navštívil už potenciální kandidáty v Madridu a Barceloně, a pak si řekl, že stráví pár dní odpočinku na jihu, než se zase vrátí do kruté severní zimy. Když mu na ulici padl zrak na Tormův „vývěsní štít“, dostal nápad...

Tormo spolkl udici i s navijákem. Skromně poukázal na svou nepatrnost, ale současně zářil při pomyslení na to, že se v časopise objeví jeho fotografie. Neopomněl zdůraznit, že i jeho malá laboratoř může být v leccem zajímavá, a to i pro čtenáře.

„Výborně,“ odušil MacLean a předstíral, že si dělá poznámky.

„Co všechno to bude obnášet?“ vyzvídál Tormo.

MacLean mu vyložil, že může na jihu Španělska strávit pouhý týden. Teď zatelefonuje do pařížského ústředí, a pokud dostane souhlas, nehne se od Torma nadcházejících pět dnů ani na krok. Jak dodal, předpokládá, že Tormo bude navštěvovat nejruznější medicínská zařízení.

Tormo nezklamal: začal se vychloubat. Hned v úterý se chystá do haciendy *Yunque*, která patří k nejprestižnějším soukromým klinikám v zemi. Obšírně líčil, jaká exkluzivní klientela sem přijíždí, a MacLeanovi došlo, že má před sebou prvního snoba, se kterým se ve Španělsku setkal. Potěšilo ho to. Snobové se chovají předvídatelně. Rychle podotkl, že článek o konzultantovi tak význačné kliniky čtenáře jistě zaujme. Kdyby ho tak ještě mohl při práci vyfotografovat...

Tormo byl nadšen. Už se viděl v čele všech významnějších výborů v širokém okolí. Řekl, že budou potřebovat souhlas ředitele,

ale ten jistě získají bez problémů. MacLean přece není reportérem žádného senzacechtivého periodika. V haciendě *Yunque* se dbá na diskrétnost a dobrý vkus. Zástupce Mezinárodní společnosti laboratorní medicíny má ovšem dveře otevřeny. Otázkou zůstává, jak se rozhodne pařížské ústředí. „Myslíte,“ ujišťoval se, „že vám ten nápad schválí?“

„Proč by neměli?“ podivil se MacLean. „Určitě se jim bude zamlouvat.“

Když se pak vrátil ke svým druhům, mohl je informovat o úspěchu. „A co hacienda?“ zapochyboval Leavey. „Myslíš, že to povolí?“ MacLean připustil, že by právě tady mohl vzniknout problém. Maríia ovšem tvrdila, že se bezpečnostní opatření na klinice moc nenosí a personál se chová, jako by neměl co skrývat.

MacFarlane byl zvědavý, jak se chce MacLean dostat k *Cytogermu*.

„Zkusím improvizovat,“ odpověděl MacLean. Ještě dodal, že by vše bylo daleko jednodušší, kdyby s ním směl jít Leavey jako fotograf.

V pondělí ráno se oba dostavili do laboratoře. MacLean svíral v ruce poznámkový blok a Leaveymu se na rameni houpala výbava profesionálního fotoreportéra.

„Ústředí to schválilo,“ oznámil první z nich Tormovi. „Dokonce se mnou poslali kolegu.“

Tormo byl zjevně potěšen. MacLeanovi neušlo, že si pro všechny případy zašel k holiči.

Dopoledne strávili katalogizací vzorků, které přišly k laboratornímu rozboru. Leavey mačkal spoušť, zatímco Tormo pózoval u mikroskopu nebo si s důležitým výrazem prohlížel proti světlu zkumavky. „Z levé strany jsem fotogeničtější,“ poznamenal při tom. MacLean se rozhodl, že se o haciendě *Yunque* nebude zmiňovat, a počká, jestli to udělá Tormo. Byly už čtyři odpoledne a dosud žádná zmínka nepadla. MacLean začínal být nervózní. Ze by mu klinika neudělila povolení?

Konečně byl Španěl hotov s posledním krevním obrazem a umyl si ruce. „Tak co vy nato, pánové? Takhle vypadají pondělky na španělském maloměstě.“

„Velmi zajímavé,“ odtušil MacLean. Dal si záležet, aby to vyznělo přesvědčivě.

„Zato zítra nás čeká velký den,“ pokračoval Tormo.

MacLean se tvářil nechápavě. „Velký den?“

„Sí. *La hacienda Yunque*,“ připomenul Tormo.

„Zítra, říkáte?“ ujistil se MacLean nevzrušeně přestože by ho nejradši objal. „Vedení kliniky nic nenamítalo?“

„Stačilo, abych zmínil název vaší společnosti.“

„Dovolí námi fotografovat?“ zeptal se MacLean se srdcem v hrdle.

„Dovolí, pod podmínkou, že se na snímcích neobjeví žádná pacientka. Na tom klinika trvá.“

„Pochopitelně,“ přikývl MacLean a dodal něco v tom smyslu, že bohaté dámy platí tisíce dolarů za plastickou operaci jen proto, aby mohly tvrdit, že na ní nikdy nebyly. Všichni se zasmáli.

Téhož dne pozdě večer vyšel MacLean na balkon pokoje a s pohledem upřeným na moře vzpomínal na Carrie a Tansy. Na tváři ucítil závan větru. Byl chladný a on se ve tmě otrásl. Z mnoha úst už slyšel, že počasí je na tuto roční dobu nezvykle teplé a dlouho nevydrží. Měsíc zmizel za valícími se mraky a masy vzduchu se daly do pohybu, jako by se neviditelný obr zavrtěl ve spánku a začal rychleji dýchat. Ve čtyři hodiny ráno zasáhly pobřeží Costa del Sol bouře, které před několika dny sužovaly pobřeží Izraele a Libanonu a postupně se přesouvaly k západu. Cestou neztratily nic ze své prudkosti. Vítr hnal nad pevninu provazy deště s takovou zběsilostí, že se děti s pláčem budily ze sna a staří lidé se křižovali. Spát se v takovém rámusu nedalo. Leavey vstal a uvařil kávu.

„Mohlo by nám to hrát do karet.“ prohlásil, když přinesl ostatním hrnky. „Když bude pršet, neuděláme žádné snímky venku před haciendou. Budeme se moct vrátit ve čtvrtek a zkusit to ještě jednou.“

V tu chvíli museli všichni tři odložit hrnky s kávou a vyjít na balkon srolovat markýzu a zabednit okenice. Z okapů se valily proudy vody a dole na dvoře se slévaly ve vodopád.

Pršelo ještě ve chvíli, kdy MacLean s Leaveym dorazili do Tormovy laboratoře. Její majitel je i tentokrát přivítal velmi srdečně. Byli pro něj zárukou, že se mu dostane uznání, po němž tolik toužil.

Než mohli vyrazit na kliniku, museli zprovodit ze světa několik vzorků. V jednom z místních hotelů vypukla střevní epidemie a lékaři měli podezření na salmonelózu. MacLean se tak aspoň mohl předvést jako odborník a utrousit několik zasvěcených poznámek z oboru bakteriologie. „Naočkujete to na DCA?“ zeptal se.

„Ano. Kromě toho používám ještě delenitovou kulturu.“

Leavey vyhlédl z okna a snažil se uhodnout, které auto patří Tormovi. Jak se ukázalo, byl to tmavomodrý dodávkový peugeot. O půl jedenácté do něj nasedli a vyrazili. MacLeanovi tancoval žaludek, Leavey byl jako vždy klidný. Vyhlížel z okna se znuděným výrazem pasažéra, který jede stejnou trasou už po tisíci.

Cesta do prudkého kopce byla tentokrát ještě namáhavější než posledně, protože noční bouře smyla ze strání bahno a suť a naplavila je na silnici. Celkem čtyřikrát museli zastavit a odstraňovat z cesty překážky. Teprve za notnou chvíli zastavili před tepanou bránou kliniky. Tormo vystoupil a řekl své jméno do mikrofону vedle vjezdu. Když se vrátil do auta, ozvalo se tiché vrčení elektromotoru a brána se pomalu rozestoupila.

„Tak, a jsme tady,“ zašeptal Leavey.

Pomalou projížděli sadem lemujícím příjezdovou cestu. Zblízka vypadala hacienda ještě majestátněji, třebaže na pozadí skalního masivu působila trochu příkrčeně. MacLean si teprve teď všiml, že se stavba o skálu doslova opírá. Leavey si to uvědomil také a zašeptal: „Žádný zadní východ.“

Ke vchodu vedlo dobrých padesát schodů. Stoupali po nich za Tormem, a čím byli výš, tím si připadali menší. Hacienda se nad nimi vypínala pyšně a hrozivě a zdálo se, že všichni její obyvatelé na ně shlížejí spatra.

MacLean ucítil, že ho Leavey dloubl loktem. Pochopil a požádal Torma, aby se na podestě zastavil: kolega ho vyfotí, jak vchází do budovy. Tormo zaujal patřičnou pózu, ale Leavey zavrtěl hlavou a postěžoval si, že mu prší do objektivu. Přešel na protější křídlo schodiště a dřepl si, jak to jednou viděl u Patricka Lichfielda, avšak i

ted' pochybovačně zavrtěl hlavou. „Škoda,“ prohlásil. „Mohlo z toho být skvělé foto na obálku.“

„Snad bude ve čtvrtek líp,“ nadhodil Tormo jako na zavolanou. MacLean si dal dobrý pozor, aby zareagoval s patřičnou rezervovaností.

Dveře jim otevřela nepořádně oblečená ženská okolo čtyřicítky. „*Frau* Seelerová, domovnice,“ představil ji Tormo. Žena škrobeně kývla na oba „reportéry“ a nechala je, aby pod Tormovým vedením pokračovali dál do laboratoře. MacLean a Leavey si cestou vyměňovali uznalé pohledy. Snad nikdy předtím neviděli tak skvěle zařízené sídlo. Přepychový nábytek a umělecká díla by mohly zdobit nejslavnější muzea.

Tiše a nenápadně prošli částmi budovy, v nichž potkávali „pacientky“ zabalené v ručnicích a županech. Posedávaly na pohovkách, v pěstěných rukou držely exkluzivní časopisy a zkřížené nohy měly pohodlně položeny na taburetcích. Příchozím nevěnovaly pozornost. MacLeanovi to připomnělo doby, kdy se feudální páni tvářili, jako by služebnictvo bylo neviditelné. V jedné z prázdných místností se zastavili, aby se pokochali pohledem z arkýřového okna. Stáli tam mlčky, jen za doprovodu Chopinovy sonáty, která se nevтіravě linula ze skrytého reproduktoru.

Nejradši bych tu zůstal,“ zamumlal Leavey a MacLean živě přisvědčil.

„Hacienda *Yunque* není pro obyčejné smrtelníky, *señores*,“ zasmál se Tormo.

„A tak to je v životě se vším,“ povzdechl si Leavey.

Laboratoř, do které vstoupili, byla malá, ale skvěle vybavená. Po tom, co až dosud viděli, nemohli čekat nic jiného. I Tormo se jim svěřil, že často bojuje s pokušením přinést si sem krevní vzorky z vlastní ordinace a „prohnat“ je plně automatickým počítačem krvinek *Coulter*. Sám si takovou vymoženost pořídit nemohl.

V laboratoři se jim konečně dostalo důkazu, že nejsou v pouhém luxusním hotelu: až do té doby nenarazili na nic, co by svědčilo o tom, že se pohybují v léčebném zařízení. Žádný pach dezinfekce ani anestetik, žádné vozíky stojící na chodbách, dokonce ani žádné sestřičky v dohledu. „To je součást celkové koncepce,“ vysvětlil jim

Tormo, když na to MacLean poukázal. „Veškerá medicína a chirurgie se odbývá v přízemí. Pacientky se tam dostanou až těsně před operací. Na tomhle patře nenosí sestry ani uniformy, aby pacientky neznervózňovaly.“

MacLean se dál nenápadně vyptával a postupně si udělal obrázek o celé klinice a jejím uspořádání. V patře se nacházely pokoje pacientek, společenské místnosti a klubovny, zatímco oba operační sály a zařízení pooperační péče byly v přízemí. Potrubí a hadice s vodou i anestetiky vedly z rozlehlého sklepení pod budovou. Kanceláře a byty zaměstnanců bylo možno nalézt pod střechou, jen údržbáři bydleli v suterénním přístavku.

Nyní měl MacLean jasno: musí proniknout do přízemí, do blízkosti operačních sálů. Byl si jist, že tam nalezne i sklad medikamentů a ocitne se o krok blíž *Cytogermu*. Otázkou zůstávalo, čím začít. MacLean si stanovil cíl dne: zjistit přesnou polohu skladu. Leavey se už postaral o to, aby měli důvod přijít sem i ve čtvrtek. To byla vhodná příležitost dostat se k preparátu.

Oba muži sledovali, jak Tormo provádí krevní testy. Leavey občas zmáčkl spoušť a MacLean kladl podivné otázky. Při tom přemýšlel, co dál. Nakonec dostal nápad.

„Jako jediný laborant pracující pro kliniku máte určitě na starost i operační sály.“

„Ano provádím běžné stěry stěn a pracovních ploch,“ přikývl Tormo. „Proč se ptáte?“

„Napadlo mě, že na operačním sále by se daly pořídit zajímavější snímky. Laboratoře jsou prima, ale sál má větší... atmosféru, co říkáte?“

„Jistě, jistě,“ odpověděl Tormo zamyšleně. „Chápu, co máte na mysli. Podívám se do rozpisu operací...“

Tormo odešel a MacLean ukázal Leaveymu, aby držel palce. Nemuseli čekat dlouho. Malý Španěl byl za chvíli zpátky a celý zářil, když oznamoval: „Máme štěstí. Dnes dopoledne se ani na jednom sále neoperuje. Můžeme tam jít třeba hned.“

Leavey s MacLeanem jej následovali po dobře osvětleném schodišti. Dole se zastavili. V cestě jim ležely jakési rošty s vlhkou

houbovitou hmotou. „Desinfekce obuvi,“ vysvětloval Tormo. „Stačí se po tom projít. A taky se musíme převléknout.“

Zavedl je do malé předsíně, kde si svlékli saka. Tormo jim podal zelené pláště. „Případy pooperační infekce se na klinice fakticky nevyskytují,“ vysvětloval při tom, „a zdejší vedení by bylo rádo, aby to tak zůstalo.“

Pak je vedl chodbou dál do pokoje sester. Třem sestřičkám, které seděly u stolu, oznámil: „Jdu vzít vzorky na sál číslo jedna. Tihle pánové jsou z Mezinárodní společnosti laboratorní medicíny a hodlají o mně napsat článek.“

„V pořádku, pane doktore,“ přikývla jedna ze sester.

Tormo rozsvítil světla a MacLean zůstal stát. Byl připraven na to, že uvidí moderně vybavený sál, ale tento měl navíc kolem dokola galerii pro přihlížející. Zíral na ni tak dlouho, až se Tormo zeptal, co se děje. „Něco takového se často nevidí,“ podotkl MacLean. „Leda snad ve fakultních nemocnicích.“

„Často sem přijíždějí lékaři z jiných klinik,“ vysvětloval Tormo. MacLeana tím zmátl ještě víc. Ptal se sám sebe, jak jen může klinika pracovat s *Cytogermem* a současně si k tomu zvát svědky z celého světa.

Tormo si všiml jeho zjevných rozpaků a nedovedl si je vysvětlit. „Co je divného na tom, že chirurgové chtějí vidět při práci jiné chirurgy?“ podivil se. „Hacienda představuje v oblasti kosmetické chirurgie absolutní špičku.“

„Ano, ovšem,“ odpověděl MacLean rychle. Pochopil, že se mu naskýtá šance. „Myslíte, že bych se taky mohl podívat na nějakou operaci?“

Tormo se zakabonil. Nechápal, proč o to MacLean žádá. Na druhé straně chtěl vyhovět člověku, který mu byl ochoten udělat reklamu. „Nevím, nevím,“ řekl rozpačitě. „Nebývá to zvykem. Máte lékařskou kvalifikaci?“

„Mám,“ odpověděl MacLean. Dál to nerozváděl.

„Musím se zeptat ředitele.“

„Byl bych vám velmi zavázán,“ poděkoval MacLean. Jestli zdejší chirurgové skutečně používali *Cytogerrn*, nemohli to před ním utajit. Tím si byl jist.

„A teď bychom snad mohli dokončit fotografování...“ navrhl Tormo nesměle. MacLean se vrátil zpátky na zem a naaranžoval několik výjevů, jejichž ústředním bodem byl Tormo, neohroženě sbírající vzorky na nejrůznějších místech sálu. Leavey cvakal ostošest.

Pak se MacLean zeptal, kde by našel záchod. Tormo mu to vysvětlil, ale než jej mohl doprovodit, zuřivý fotograf Leavey jej zadržel. MacLean využil příležitosti a trochu se porozhlédl po patře. Vlevo za pokojem sester nalezl dveře s nápisem „léčiva“.

V tu chvíli se za ním ozvalo: „*Kann ich Ihnen helfen?*“ Byla to jedna ze sester. MacLean ji francouzsky odpověděl, že zabloudil a hledá cestu na operační sál, kde pracují s panem doktorem Tormem. Sestra mu plynou francouzštinou vysvětlila, kudy se má dát, a on jí poděkoval.

Když se vrátil na sál, Leavey ještě stále svědomitě mačkal spoušť. MacLean na něj obdivně pohlédl a zeptal se, jak mu jde práce od ruky.

„Povedlo se mi pár opravdu dobrých fotek,“ pochlubil se Leavey. Polohlasem dodal: „Bodejť by ne, když jsem vypráskal tři filmy!“

Tormo mohl přestat s pózováním. „Nikdy bych neřekl, kolik práce dá jeden jediný článek.“

„Myslím, že jsme hotovi,“ poznamenal MacLean přívětivě. „Můžeme se vrátit nahoru.“ Leavey si sbalil nádobíčko a Tormo se zeptal, kolik z článkuje už hotovo. MacLean jej ujistil, že všechno běží jak má, a připomněl mu své přání být přítomen některé operaci. Když se vrátili do laboratoře, nechal je Tormo o samotě a vydal se k řediteli.

„Našel jsem sklad léčiv,“ oznámil MacLean Leaveymu. „Je hned za pokojem sester, na levé straně chodby.“

„Hlídal ho někdo?“ zajímal se Leavey.

MacLean po pravdě přiznal, že neměl čas to zjistit. „Vyrušila mě sestra.“

„Je možné, že ve čtvrtek budeme potřebovat odvést pozornost všech těch zvědavců,“ nadhodil Leavey. „Pro všechny případy jsem si zapamatoval polohu požárních čidel.“

Po chvíli se vrátil Tormo. „Nebylo to snadné,“ oznamoval. „Panu řediteli se to nejdřív moc nezamlouvalo. Musel jsem ho ujistit, že jste členem Mezinárodní společnosti laboratorní medicíny a máte příslušnou kvalifikaci. Teprve pak souhlasil.“

„To je skvělé,“ zaradoval se MacLean a poděkoval Tormovi za jeho úsilí.

Tormo pohlédl na Leaveyho a dodal: „Je mi líto, ale váš kolega na sál samozřejmě nemůže.“

„Díky bohu,“ utrousil Leavey s hraným zděšením. MacLean se přidal a žertem utrousil, že jeho společník při pohledu na krev omdlévá.

„Kdy to všechno vypukne?“ zeptal se pak.

„Pan ředitel nechal volbu na vás,“ odpověděl Tormo. „Na zítřek jsou plánovány dvě operace: jedny prsní implantáty a jedna liposukce stehén. Ve čtvrtek proběhne jediný kosmetický zákrok - odstranění vrásek a podbradku.“

MacLean si zvolil čtvrtek. Pokud na klinice užívali *Cytogerm*, pak jediné k „žehlení“ obličejů.

„Dobře,“ souhlasil Tormo, „vypravíme se sem společně.“ Po návratu do Fuengirolly se MacLean a Leavey rozloučili s Tormem. Uvidí se znovu ve čtvrtek ráno.

„Zítra nepřijdete?“ podivil se Tormo zklamaně.

„Ty informace a snímky, které máme, nám musí stačit. Pokud jde o zítřek, jen si opíšeme program z vašeho diáře.“

Pak se oba vrátili do pronajatého bytu. Kráčeli zamyšleně a beze slova. Teprve po chvíli přerušil mlčení Leavey. „Šlo to trochu moc snadno.“

„Přesně to jsem chtěl říct,“ přikývl MacLean.

„Všichni se tvářili, jako by neměli co skrývat. Skoro bych řekl, že vím, co za tím vězí,“ dodal Leavey.

„Já taky: vypadá to, že doopravdy nemají žádné tajnosti.“

„Přece jsme se nemohli mýlit,“ namítl Leavey.

„Jenže za co pak *Lehman Steiner* utratil osmnáct milionů dolarů? A kde je von Jonek?“ zeptal se MacLean bezradně.

MacFarlane je už čekal v bytě. Byl žhavý na všechny novinky a především chtěl slyšet, zda se i pro něj najde práce.

„Víme, že umíš otevírat zamčené dveře, Willie. Potíž je v tom, že je před námi nikdo nezamyká,“ povzdechl si Leavey. Pak oznámil, že se půjde vysprchovat, a odešel.

„Přece není možné, že bychom se spletli a byli na nepravém místě!“ namítl MacFarlane nevěřícně.

„To si s Nickem říkáme taky,“ přikývl MacLean. Pak MacFarlaneovi prozradil, že smí být ve čtvrtek přítomen operaci.

„A já si můžu další den kousat nehty,“ podotkl MacFarlane.

„Třeba ne, Willie,“ řekl MacLean. „Možná bys mohl jet s námi!“

„Jak?“ vyhrkl MacFarlane.

MacLean mu pověděl o Tormově dodávce. Kdyby se mu v ní ve čtvrtek ráno podařilo ukrýt, dostal by se za bránu haciendy, a zatímco budou všichni uvnitř, mohl by prozkoumat její okolí a hlavně suterén budovy.

„Co vlastně hledáme?“ zeptal se MacFarlane.

„Všechno a cokoli,“ odpověděl MacLean.

„Sami to přesně nevíme,“ dodal Leavey, který se mezitím vrátil zabalený do ručníku.

Ve čtvrtek se počasí zlepšilo. Obloha byla modrá a zářilo z ní slunce. Když dorazili k haciendě, na okamžik se zastavili a Leavey vyfotil Torma, jak s úsměvem a aktovkou v ruce pózuje pod obloukem brány. Dával si záležet, aby na každém snímku byl zachycen název kliniky. MacLean zatím zabloudil zrakem k peugeotu. MacFarlane to zvládl.

17

Když v laboratoři zazvonil telefon a hlas ve sluchátku oznámil, že operace brzy začne, doprovodil Tormo MacLeana na galerii nad operačním sálem. Pak si šel po svých a MacLean osaměl.

Byl to zvláštní pocit: stál ve skleněné kleci a přitom toužil být jedním z týmu zeleně oděných specialistů, kteří dole na sále připravovali pacientku k operaci. Byl outsiderem vyvrženým ze světa

medicíny a ptal se sám sebe, zda se do něj ještě někdy vrátí. Skoro mimoděk si pohlédl na ruce, opřené o zábradlí. Klouby na pravače měl ještě trochu odřené. Byla to památka na úder, který ve Valencii zasadil policistovi.

Pacientce mohlo být kolem pětatřiceti. MacLean si byl jist, že ji při minulé návštěvě zahlédl mezi sebevědomými a oduševnělými dámami v hale. Ted' měla obličej zbavený mejkapu i předstírané pózy. Vypadala nevinně a zranitelně, což ho u jeho vlastních pacientů vždy dojímalo. Připomínalo mu to, že život pacienta je zcela v rukou lékaře.

Na sál vstoupil chirurg a se všemi přítomnými se pozdravil. Nevynechal ani MacLeana na galerii. MacLean na něj kývl a sledoval jej, jak zvláštním popisovačem kreslí pacientce na obličej jemné čáry. Ochablý podbradek kladl odpor a chirurg jej musel stisknout druhou rukou. Teprve pak se mu podařilo nakreslit linku i na tuto část těla.

Když byla „skica“ hotova, ověřil si chirurg u anesteziologa, zda vše probíhá normálně, a učinil první řez. MacLean se předklonil v křesle, aby mu neušel ani sebemenší detail. Za patnáct minut mu bylo jasné, že se všechno obejde bez *Cytogermu*. Člověk, který před ním operoval, nebyl jen chirurg, ale přímo umělec. Obdiv, který k němu MacLean pociťoval, kalilo jen hořké zklamání nad tím, že se nedostal na stopu hledanému preparátu.

Chirurg prováděl mikroskopické řezy, aby zanechal co možná nejmenší jizvy, a i ty zahlazoval jemnou prací jehly. Takové mrhání talentem na tak zbytečný zákrok, pomyslel si MacLean.

Když operace skončila a pacientka byla ze sálu odvezena, zachytil MacLean chirurgův pohled. Úsměvem a přikývnutím mu dal najevo svůj obdiv. Nejradši by vstal a zatleskal. Pak se vrátil nahoru a začal předstírat zájem o Tormovy krevní testy, které zabraly zbytek odpoledne. Leavey poznal i beze slov, že na *Cytogerrn* nenarazil. Když se Tormo na chvíli vzdálil, navrhl, aby se pokusili proniknout do skladu léčiv.

„To je zbytečné,“ zavrtěl MacLean hlavou, „Tady se *Cytogerm* vůbec nepoužívá.“

Tormo nakonec skončil s rozborý o něco dřív, než oba čekali. Bylo nutno najít záminku, proč se ještě chvíli zdržet. Willie MacFarlane potřeboval jistou dobu na to, aby se mohl znovu ukrýt v autě. Ještě když kráčeli dolů po vnějším schodišti, snažili se hrát o čas. MacLean se otočil a vzhlédl ke skalnímu masivu tyčícímu se nad haciendou. Mohutný převis na samém vrcholu připomínal obří ret. „Nechtěl bych tam lézt,“ poznamenal.

„To by ani nešlo,“ přidal se Tormo. „Potřeboval byste helikoptéru.“

„Možná by se to přece jenom dalo zvládnout,“ utrousil Leavey. „Museli byste to zkusit z levé strany.“

MacLean na něj pohlédl a viděl, že to myslí vážně. „Asi dám přednost helikoptéře,“ řekl a všichni se zasmáli.

Déle už zdržovat nemohli. Došli k autu, a zatímco Tormo nasedal. MacLean nakoukl dovnitř zadním okýnkem: MacFarlane v dodávce nebyl. Sotva zřetelně kývl směrem k Leaveymu, aby mu naznačil, jak se věci mají. Leavey zareagoval bleskurychle. Plácl se dlaní do čela a zvolal: „Já pitomec! Nechal jsem v laboratoři kryt na objektiv.“

„Žádný problém. Počkejte tady, zaběhnu tam,“ nabídl se ochotně Tormo. Zatímco znovu vybíhal schody, MacLean pohlédl na hodinky. „Willie se zpozdl o pět minut. Něco se muselo stát.“

Leavey přikývl. „Jestli se neobjeví dřív než Tormo, musíme odjet bez něj.“

Tormo se vrátil za dalších pět minut. Oznámil, že hledal všude, ale kryt na objektiv nenašel. Leavey pokrčil rameny a řekl, že ho asi někde ztratil.

Nasedli do vozu a vraceli se dolů. Konverzace vážla. Nepřítomnost Willieho MacFarlanea na ně silně dolehla. Po návratu do Fuengirolly přijali ze slušnosti pozvání na šálek kávy do Tormovy kanceláře, ale jakmile to bylo možné, hned odešli.

„Panebože, snad se mu nic nestalo,“ podotkl MacLean cestou k Josého hospodce.

„Vsadím se, že v téhle chvíli klopýtá do údolí,“ ujistil jej Leavey. „Znáš Willieho.“

Byli už před hospodou, když Leavey sykl: „Nezastavuj se!“ MacLeana to znepokojilo. Sám si ničeho zvláštního nevšiml, ale beze slova poslechl. Když se ocitli za rohem a mimo dohled, Leavey jej strhl ke zdi a tiše vysvětloval: „Všiml sis toho chlapa před hospodou?“

MacLean přikývl.

„Když jsme se objevili, popadl noviny a začal si číst.“

„No a?“ nechápal MacLean.

„Měl je vzhůru nohama! Jenom dělal, že si čte. Ve skutečnosti na nás čekal.“

„Kristepane!“ zašeptal MacLean.

„Něco se muselo stát,“ pokračoval Leavey. „Viděls Josého? Nebo Mariu?“

„Ne.“

„Já taky ne.“

Zabočili do uličky, která se táhla za Josého podnikem. Co nejopatrněji a nejtišeji se prodírali podél beden s pomeranči a zeleninou, dokud se nedostali k zadnímu vchodu do hospůdky. Všude byl klid, V podřepu se přikradli blíž. Leavey dal posunky najevo, že se zaměří na okno vlevo ode dveří. MacLean jej pozoroval, jak otevírá okenici a nahlíží do skladu. Zřejmě bylo všechno v pořádku, protože vlezl dovnitř.

MacLean v uličce osaměl. Společnost mu dělal jen toulavý pes a všudypřítomný pach zeleniny. Z hospody se neozval jediný zvuk. MacLeanovi vyschlo v ústech. Polknul a začal uvažovat o tom, že se taky prosmekne oknem dovnitř, když vtom se za dveřmi něco pohnulo. Zdálo se, že za nimi někdo je a chystá se otevřít. MacLean se v mžiku přitiskl ke zdi a pohotově zaťal pěsti.

Dveře se nepatrně pootevřely a MacLean zahlédl v úzké šterbině Leaveyho, jak mu s prstem na ústech dává znamení, aby šel za ním. Po špičkách jej následoval do zadního traktu hospody. Pohled, který se mu naskytl, mu vyrazil dech. Na židli s vysokým opěradlem seděla María. V očích se jí zrcadlil strach. Ruce i nohy měla pevně svázané a do tváře se jí jako srpek měsíce zařezával roubík. Před ní na zemi ležel muž. Uhel, který svírala jeho šíje, dával tušit, že s ním Leavey učinil krátký proces.

MacLean nahlédl podávacím okénkem z kuchyně do lokálu. José stál za pultem a leštil pořád dokola tutéž skleničku. Byl přesvědčen, že jeho dcera v kuchyni ještě stále civí do hlavně pistole. Protože MacLean ze svého úhlu neviděl celou místnost, nemohl tušit, zda je v ní ještě někdo další.

Leavey zatím rozvázal Marii roubík a zeptal se: „Kolik jich je?“

„Dva.“

„Tenhle a ten chlap, co sedí venku?“ ujistil se Leavey a ukázal na mrtvého na podlaze.

„Ano.“

Nyní šlo o to, nevylekat Josého. Kdyby špatně zareagoval, mohl je prozradit. MacLean pootevřel dveře jen o několik centimetrů, přitiskl si prst ke rtům a sykl: „Pst!“ José sebou trhl, ale MacLeanovo gesto jej umlčelo. Leavey se zatím doplížil až k hlavnímu vchodu a přitiskl se ke stěně hned za dveřmi. Pak se podíval na Josého, ukázal na muže před hospodou a zašeptal: „Zavolej ho!“

José přikývl a zavolal: „*Señor!*“

Muž k němu otočil hlavu, ale jinak se nepohnul.

„*Hola, señor!*“

Muž vstal od stolku a chystal se vstoupit dovnitř, ale ještě ani nepřekročil práh, když ho do spánku zasáhla Leaveyho pěst. Zhroutil se v bezvědomí na podlahu. Leavey ho popadl v podpaží a dovlekl jej do kuchyně. V tu chvíli začali všichni mluvit jeden přes druhého. MacLean je zarazil pohybem ruky a řekl: „Nejdřív José.“

„Ti chlapi přišli, řekli, že chytili pana Willieho, a teď si prý počkají na jeho přátele.“

María přikývla, aby potvrdila pravdivost jeho slov.

„Panebože,“ uniklo MacLeanovi. „Byl to můj nápad, aby tam dnes jel s námi. Určitě z něho všechno vymlátí.“

„Věděli jsme hned od začátku, co všechno je v sázce,“ konstatoval Leavey. „Willie musel kápnout na to, co hledáme.“

„To by ovšem znamenalo, že se na projektu X14 nepracuje v prostorách kliniky, ale v suterénu, protože Willie měl pátrat právě tam.“ Leavey zamyšleně přisvědčil. Pak ukázal na nehybně ležícího muže. „Až se probudí, poví nám toho víc.“ Šťouchl do něj nohou, ale muž se nepohnul.

„Určitě už vědí, že jsme si pronajali byt,“ poznamenal MacLean. Leavey přitakal. „Nejspíš to měla být jejich další zastávka.“

„Můj otec má v přístavu loď,“ vzpomněla si Mana. Všichni se podívali na Josého, který energicky přikyvoval. „Sí, sí. *La Erínia*. Je vaše!“

„Výborně,“ zaradoval se Leavey. „Mám následující návrh: přestěhujeme si věci na palubu a udeříme na haciendu, když to budou nejmíň čekat.“

MacLeanovi bušilo srdce a mozek mu běžel na plné obrátky. O to víc obdivoval Leaveyho, který i v tak napjaté situaci dokázal zachovat klid. Jako by byl stroj a ne lidská bytost: chladný, klidný, neustále zvažující všechna pro i proti a téměř neomylný. Před chvílí v souboji zabil člověka, a teď promýšlel další tah jako šachista. Třebaže to vdaném okamžiku nebyla vhodná myšlenka, MacLeana napadlo, že už chápe, proč se Leavey nikdy neoženil. Byl naprosto nepřístupný, neměl žádnou slabost a nepotřeboval partnera, který by jej v něčem doplňoval. Stačil si sám. John Donne kdysi napsal, že žádný člověk není osamělým ostrovem. Pro Leaveyho to neplatilo.

Právě když MacLean uvažoval, co asi Leaveymu táhne hlavou, zaslechl za sebou šramot a prudce se ohlédl. „Uspaný“ vetřelec byl na nohou a držel před sebou Mariu jako štít. V ruce se mu zaleskl nůž a María měla náhle čepel přitisknutou k hrdlu. MacLean si všiml drobné řezné ranky, z níž začala prýštit krev. Z útočnickova pohledu sálala nenávist. Začal se beze slova sunout k východu. Ostatní mohli jen bezmocně přihlížet, jak Mariu strká před sebou.

Když sahal po klice, musel na okamžik sklonit ruku svírající nůž, ale byl to pouhý zlomek vteřiny. Ani Leavey, ani MacLean nestačili nic podniknout. Dveře povolily a muž vycouval do zadní uličky. Přitom se stále kryl za Mariou. A právě v té chvíli se do Josého kuchyně připletl toulavý pes, který tady chtěl zkusit své štěstí. Vetřelec o něj zakopl, ztratil rovnováhu a María se mu vysmekla. Leavey vyrazil vpřed, ale José byl tentokrát rychlejší. María zavřela oči právě ve chvíli, kdy její otec pozvedl sekáček na maso a nechal jej dopadnout ve smrtícím oblouku. Náhle zde byla dvě těla, kterých se bylo třeba zbavit.

José vyšel ven a zacouval do uličky se svojí dodávkou. Leavey jej pak doprovodil na tiché místo na pobřeží, kde mu pomohl obě mrtvoly odklidit, a MacLean zatím vyklidil pronajatý byt a přestěhoval všechny věci do přístavu, na palubu *Erínie*. V šest hodin večer už ležel v lehce se pohupující kajutě motorové jachty a čekal na Leaveyho. Byl natažený na jedné ze dvou pryčů a kulatým okýnkem pozoroval uhrančivou bílou skvrnu vysoko v kopcích. Věděl, že je to hacienda *Yunque*.

Na palubě něco zašramotilo a on se rychle posadil. „To jsem já,“ ozval se Leaveyho hlas. Jeho přítel se za chvíli objevil v podpalubí, uvelebil se na druhé pryčce a snažil se popadnout dech.

„Všechno v pořádku?“ ujistil se MacLean.

„Žádný problém nenastal,“ odpověděl Leavey.

„Co podniknem teď?“

Leavey se opřel o loket a řekl: „Navrhuju, abychom počkali do tmy a pak se vrátili do haciendy. To nebudou čekat. Myslí si, že jsme buď mrtví, nebo na útěku.“

„Souhlasím,“ přikývl MacLean. „Willie musel kápnout na něco velkého, jinak by nevypukl tenhle kolotoč. Co když opravdu objevil projekt X14?“

„To by znamenalo, že našel i *Cytogerm*,“ podotkl Leavey, posadil se a spustil z palandy nohy. „Tentokrát je to hop, nebo trop, Seane. Čeká nás ozbrojené vloupání. Buď odtamtud odejdeme i s Williem a s *Cytogermem* pro Carrie, nebo se nevrátíme vůbec.“ Byl zvědav na přítelovu reakci.

MacLean se rovněž posadil a zahleděl se Leaveymu do očí. „Jdeme na to,“ řekl pak a stiskl mu ruku.

V deset večer opustili bezpečí jachty. Na sobě měli tmavé oblečení a v podpaží se jim houpaly pistole. Leavey měl svůj *Colt Cobra*, který propašoval přes hranice v upraveném pouzdře na objektiv, MacLean si od jednoho z mužů, kteří přepadli Josého a Mariu, „vypůjčil“ *Smith Wesson* ráže 9,5 milimetru. Rozhodli se, že k haciendě dojdou po svých, protože na klikaté horské silnici není kde zaparkovat auto. Takto se mohli silnici úplně vyhnout a šplhat cestou necestou do svahů *sierry*.

Po hodině namáhavého výstupu se zastavili, aby nabrali dech. Opření o velký balvan pozorovali světla Fuengiroly, která zářila pod nimi. Daleko na širém moři zahlédli nákladní loď směřující k Gibraltaru. Její poziční reflektory blikaly pod baldachýnem hvězd. Všude kolem vládl klid a mír, ale MacLean po chvíli ucítil na tváři závan chladného vzduchu. Přejel si rukou po obličejí a vzpomněl si, že něco podobného zažil před několika dny na balkoně penzionu. „Blíží se bouřka,“ řekl.

Leavey, který se chystal znovu vyrazit, jen poznamenal: „Co když se nachladíme a umřeme?“

Jeho poznámka uvolnila napětí, které se v nich už dlouho hromadilo. Připadala jim absurdně směšná. Když je přešel záchvat smíchu, MacLean se jen zeptal: „Připraven?“ Leavey přikývl a oba znovu vyrazili.

Po další půlhodině dorazili ke zdi obklopující pozemek haciendy. Přiblížili se k ní od jihozápadu, tedy v místech, kde se nejvíc vzdalovala od silnice. Leavey šplhal jako první, nahoře si lehl na břicho a pár vteřin naslouchal. Pak zašeptal: „Vzduch je čistý.“ MacLean se vyhoupl za ním a oba dva se tiše spustili do sadu.

Přebíhali od stromu ke stromu a blížili se k haciendě, jejíž světla zářila na pozadí skalního masivu jako maják. Zvuk hromu, který jim zaburácel nad hlavami, přehlušil každý šustot, který by snad mohli způsobit. Mezi stromy už začaly dopadat velké dešťové kapky. Oblohu náhle protřela klikatice blesku a na okamžik ozářila celou skalní stěnu.

Leavey posunkem naznačil, že se k budově přiblíží od západu, a MacLean zvedl ruku na znamení souhlasu. Než se ponořili do bezpečí stínů, museli překonat třicet metrů bez jakéhokoli krytí. Když byli někde uprostřed, osvětlil celý prostor kolem nich další blesk. Oba se vrhli do trávy a čekali několik mučivě dlouhých okamžiků, až je znovu pohltila tma. Vůně mokrých drnů vyvolala v MacLeanovi vzpomínky na onu noc, kdy zachraňoval Carrie z plamenů.

Ve chvíli, kdy se ocitli v relativním bezpečí pod nižší zdí haciendy, se rozpršelo naplno. Po skalní stěně tekly vodopády. Samotnou haciendu chránil převis, ale na jeho okraji se provazy

deště podobaly neprostupné stěně. Než MacLean s Leaveym doběhli k malým dvířkám která zřejmě vedla do suterénu, promokli až na kůži. Kromě dvířek nebyl ve zdi žádný jiný otvor, jímž by mohli nahlédnout dovnitř. Po chvíli vrcholného napětí je MacLean s pistolí v ruce otevřel.

Oba muži stanuli na plošině nad železným schodištěm končícím o deset metrů níž v osvětlené chodbě. MacLean si všiml, že vpravo od nich začíná visutá lávka pro personál, a naznačil Leaveymu, že by ji měli prozkoumat. Plazili se tak dlouho, až se jim mezi potrubím v podlaze naskytl pohled do prostor pod nimi. Nacházeli se vysoko mezi stropními nosníky nad kotelnou haciendy. Pod nimi pracovala čtyřčlenná obsluha v montérkách. MacLean napočítal čtyři generátory, jeden kotel na topný olej a tři parní sterilizátory. Pokračovali v cestě po lávce a spatřili dalšího muže, který seděl u řídicího pultu s mnoha panely, ciferníky a tlačítky.

Leavey se dotkl MacLeanovy nohy a naznačil mu, že by se měli vrátit. Protože se na úzké lávce nemohli otočit, couvali po kolenou zpátky až na plošinu u dvířek.

„Tak co tomu říkáš?“ zeptal se Leavey.

„Vypadá to jako docela obyčejná kotelná,“ odpověděl MacLean.

„Taky bych řekl. Willie musel objevit ještě něco jiného.“

„Koukneme se ještě na druhou stranu haciendy,“ řekl MacLean a Leavey souhlasil.

Znovu vyklouzli do noci a kryti stěnou se v předklonu rozběhli k západnímu nároží. Průčelí stavby bičoval skučící vítr. Oba věděli, že až zabočí za roh, zasáhne je plnou silou, ale i tak byli jeho prudkostí překvapeni. Nemohli udělat ani krok. Aby větru vystavovali co možná nejmenší plochu těla, nezbylo jim, než se plazit po břiše. Než dokázali zdolat celou délku průčelí a mohli se skrýt pod přístřeškem parkoviště, byli blízko úplnému vyčerpání.

„Willie vyrazil odtud,“ řekl MacLean, když znovu popadl dech. „Pokusíme se jít po jeho stopách.“

První krok byl nasnadě: na této straně budovy byly jediné dveře, a ty vedly do krátké chodby nedokonale osvětlované jedinou lampou s vybouleným krytem. Do chodby dále ústily dvojce dveře. Jedny z nich měly ve výši očí zasklený průzor, jímž bylo vidět jakési schodiště.

MacLean posunkem naznačil Leaveymu, že vyrazí na průzkum. S pistolí v pravici otevřel dveře a proklouzl na schodiště.

Chvilí vyčkával, zda nad sebou nezaslechne nějaký zvuk, a pak se pomalu a tiše vydal vzhůru. Prostředí, v němž se ocitl, mu připadalo známé, a když mu zrak padl na ceduli „operační sál č. 2“, definitivně se zorientoval: stál před lékařským bytem, kousek od sálu, v němž dopoledne přihlížel lékařskému zákroku. Vrátil se k Leaveymu a oznámil mu: „Tudy se Willie jistě nevydal.“

Leavey opatrně otevřel druhé dveře. Chodba za nimi vedla opět do kotelny, tentokrát z opačné strany. Pohybovali se v úrovni jejího stropu a znovu začali lézt kupředu po visuté lávce.

„Ať už Willie objevil co chtěl, muselo to být tady,“ podotkl MacLean.

„Tak tu chvilí zůstaneme a budeme se koukat,“ navrhl Leavey.

Dole pod nimi zazvonil telefon a člověk u řídicího pultu zvedl sluchátko. Hluk strojů přehlušil jeho slova, ale i tak bylo zřejmé, že něco volá na obsluhu. Dva muži v montérkách se rozběhli k pultu a postavili se do předpisového pozoru. MacLean si vyměnil pohled s Leaveym a poznamenal: „Takovéhle dělníky abys dneska pohledal.“

Minuty ubíhaly a Leavey s MacLeanem pokračovali v krajně nepohodlném hlídkování. Železná mříž tvořící podlahu lávky je tlačila do loktů i do kolen a v nepohodlné poloze jim tuhly klouby. MacLeana začalo nesnesitelně bolet za krkem. Aby si ulevil, otočil na pár okamžiků hlavu ke zdi.

Jak tak civěl na špinavou cihlovou stěnu, začal o to zřetelněji vnímat hučení strojů. K čemu je tady mají? pomyslel si náhle. Proč tady musejí mít čtyři generátory elektrického proudu? Hacienda je přece napojena na místní rozvodnou síť. Generátor potřebuje leda tehdy, když vypadne elektrina, a pro ten případ by zcela stačil jeden jediný. Willie se v těchhle věcech vyznal. Určitě si toho taky všiml... MacLean naznačil Leaveymu, že by se měli přesunout někam, kde si budou moci vyměnit pár slov.

Když konečně vycouvali z lávky a promasírovali si kolena, sdělil MacLean Leaveymu, co ho napadlo.

„Panebože no jasně!“ zvolal Leavey. „Musejí tady vyrábět tolik šťávy, že by stačila pro menší město!“

„Ale kam se všechna poděje?“

„Třeba jsou pod námi ještě sklepy,“ uvažoval Leavey.

MacLean se zatvářil pochybovačně. „Stojíme na skále.“

V tu chvíli zaslechli táhlé zasténání, které jako by vycházelo přímo ze skalní stěny.

„Do prdele!“ ulevil si Leavey.

„Přesně jak to říkala María,“ řekl MacLean.

„Co to sakra bylo?“

MacLean jen pokrčil rameny a pak kývl směrem k dělníkům v kotelně, kteří klidně pokračovali v práci. „Nezdá se, že by je to vyvedlo z klidu.“

„Stojí moc blízko u strojů, než aby něco slyšeli,“ namítl Leavey.

„Asi máš pravdu,“ souhlasil MacLean.

Zvuk se už neozval, a tak se oba znovu vrátili k problému elektrárny. „Zkusme sledovat, kam vedou kabely,“ napadlo Leaveyho. MacLean souhlasil: stálo to za pokus. Znovu se vplížili na lávku - a tentokrát na něco kápl Leavey. Přestal si všímat kabelů, protože ho zaujalo potrubí. S jedním ze sterilizačních kotlů bylo něco v nepořádku: scházel mu přívod páry.

Leavey jel očima po trubkách. Hlavní potrubí se táhlo za sterilizátory asi tři metry nad podlahou. Do obou krajních kotlů odbočovaly přívodní trubky, opatřené redukčními ventily, jen do prostředního nevedla žádná. Kotle měly dvířka na přední straně a byly zapuštěny do skalního podloží. Bylo na čase znovu z lávky vycouvat.

MacLean pozorně vyslechl Leaveyho informaci a uznal, že na ni něco bude. „Měli bychom si na ten kotel posvítit,“ řekl.

Oba se však shodli na tom, že se v daném okamžiku musí vyvarovat jakéhokoli střetnutí s personálem. Pak si Leavey vzpomněl, jak plánovali „útok“ na sklad léčiv. „A co takhle požární poplach?“

„Skvělý nápad,“ pochválil ho MacLean. Když předtím stoupal vzhůru k lékařskému bytu, všiml si nahoře nad schody požárního hlásiče. Nabídl se, že vše zařídí. Leavey se měl zatím vrátit na lávku a počkat na něj. Až obsluha vyběhne z kotelny, kouknou se podivnému sterilizátoru na zoubek.

MacLean chvíli počkal, až se Leavey znovu vyhoupne na lávku, pak vyšel ven z kotelny a kradmo vystoupal po schodech k lékařskému bytu. Už se chystal vejít do hlavní chodby, když uslyšel ženské hlasy. O krok ustoupil a přitiskl se ke stěně. Chvíli se inu zdálo, že se hlasy přibližují, a byl odhodlán střelhibitě seběhnout zpátky dolů, avšak hlasy zase odezněly. Počkal ještě půl minuty a vykoukl za roh. Chodba byla prázdná. Rozbil sklo hlásiče a za ohlušujícího řevu bzučáků pádil po schodech do kotelny. Stihl se ukrýt na lávce o deset vteřin dřív, než začala kotelnu opouštět obsluha. Sotva zmizel poslední z dělníků, vrhl se i s Leaveym zpět ke schodišti a oba co nejrychleji seběhli dolů. Železné stupně jim drnčely pod nohama. Když přebíhali dobře osvětlené prostranství kotelny, v níž se nebylo kde ukrýt, jasně si uvědomovali svou zranitelnost.

Leavey stiskl knoflík a elektricky poháněná dvířka sterilizátoru se začala odsouvat. Pohyb byl k uzoufání pomalý a Leavey zaklel. Konečně se otevřela docela a odhalila vnitřek kotle. Místo ocelového pláště parního autoklávu na sterilizaci nemocničního prádla ukrýval kotel vchod do tunelu vytesaného ve skále. Oba muži vlezli dovnitř. Toužili se co nejrychleji dostat pryč z kotelny ozářené lampami. Leavey nahmatl panel zapuštěný ve skalní stěně a stiskl tlačítko, o němž správně předpokládal, že se jím ovládají dvířka. Ta se opět zasunula. I tentokrát to trvalo nekonečně dlouho, ale sotva dolehla ke stěně kotle, dokonale je oddělila od hluku strojů.

Leavey a MacLean teď spolu mohli bez obav hovořit, byli však příliš ohromeni, než aby se zmohli na slovo. Tunel evidentně vedl do nitra skály. MacLean šel v čele a asi po třiceti metrech dorazil k ostré zatačce. Nahlédl za roh a kývl na Leaveyho, že je vzduch čistý. Po dalších třiceti metrech se tunel větvil na tři chodby. Dvě z nich byly osvětlené, třetí ne. V tu chvíli zaslechli hlasy. S pistolemi v rukou a zadrženým dechem se vrhli na zem do tmavé chodby.

Hlasy opět zeslábly a MacLean si samou úlevou vydechl. Leavey rozsvítil baterku a v kuželu světla spatřil veliké dřevěné dveře pokryté pavučinami a prachem. Spodní fošny časem zpráchnivěly až po dolní okraj železného zámku. Leavey do něj kopl a dveře se skřípotem povolily. „Až po tobě,“ pravil MacLean úslužně.

Leavey sklonil svítilnu k zemi a oba vstoupili. MacLean do něčeho narazil a ucukl. Neznámá věc vydávala chřestivý zvuk. Odmrštíł ji stranou, ale ona se jen zhoupła a znovu jej udeřila do tváře. Mimoděk vykřikl. Leavey strhl baterku ke stropu. V kuželu světla spatřili lidskou kostru visící na zrezavěném řetězu. Pod stropem se jich houpalo celkem osm.

„Frankovy oběti,“ zašeptal Leavey.

Vrátili se do osvětlené části tunelu a pokračovali do nitra skály. Náhle se Leavey zastavil a sáhl si na tvář. Tvářil se zmateně.

„Co se stalo?“ šeptl MacLean.

„Cítím průvan,“ odpověděl Leavey.

MacLean se k němu připojil a ucítil jej taky. „Nesmysl,“ zamumlal, „jsme sto metrů hluboko.“

Vydali se hledat jeho zdroj a zanedlouho stanuli na úpatí kamenných schodů vytesaných do skály. Vystoupali po nich, zabočili doleva a vyšli ven do noci.

„To je blbost,“ zašeptal Leavey. „To přece ne...!“

Krčili se v podřepu, dokud si jejich oči nezvykly na tmu. MacLeanovi to došlo dřív. Uvědomil si, že slyší burácet vichřici, ale kolem povívá jen slabý větřík. Byli v dokonalém závětrí: ze všech stran je obklopovaly skalní stěny. Stáli v kráteru duté hory. Mohl mít sto metrů na délku a padesát na šířku a byl dokonale izolován od okolního světa.

18

Leavey a MacLean poodešli kus od ústí tunelu. Jejich oči přivykaly tmě a trhlinou v mracích tu a tam zasvitl měsíc. Pomalu začali rozeznávat stavby rozesté po miniaturním údolí.

„To je celá vesnice!“ užasl Leavey.

MacLean chtěl něco říct, ale v nejbližším domku se v tu chvíli rozsvítilo a záře z okna dopadla na oba muže. Okamžitě se vrhli k zemi. Za oknem se krátce mihla postava mladé ženy. Vytáhla ze

skříňě kabát, oblékla si jej a světlo opět zhaslo. Vzápětí se otevřely dveře domku.

Po zemi se rozběhl kužel světla z kapesní svítilny. Žena měla namířeno k sousednímu stavení a svítila si na cestu. Když sáhla po klice dveří, baterka jí na okamžik osvítila tvář. Byla to tvář hezké hnědovlasé dívky, již nemohlo být moc přes dvacet. Sotva zmizela ve dveřích, MacLean šeptl: „Až se bude vracet, popadneme ji a vytáhneme z ní, co to všechno znamená.“

Z domu, do kterého před chvílí dívka vešla, se ozval dětský pláč. Byl hlasitý, neumlkal a odrážel se od okolních skal.

MacLean nevěřícně zavrtěl hlavou, ale než stačil cokoli říct, Přidal se k nářku další hlas a po něm ještě jeden. V budově se rozsvítilo a Leavey s MacLeanem, kteří mezitím zaujali vhodnou pozici, aby jim dívka neunikla, museli couvnout. Pak se po jejich levici rozsvítila baterka a jiný kužel světla se objevil napravo. Oba světelné zdroje byly namířeny na dům, z něhož vycházel pláč. Netrvalo dlouho a před domem se objevily dvě postavy. V záři vycházející z oken bylo poznat, že jde opět o mladé ženy. Řekly si něco španělsky a vstoupily dovnitř.

„To jsou snad jesle!“ zašeptal Leavey.

Postupně se kolem znovu rozhostil klid a zhasla i světla. Obě dívky, které se přišly podívat, co se děje, vyšly ven. Chvíli si šeptaly přede dveřmi, a pak se rozloučily. Po několika minutách se vynořila i první dívka. Rozžala kapesní svítilnu a ušla sotva pár kroků, když se k ní zezadu neslyšně přiblížil Leavey a přitiskl jí ruce na ústa. Jemně jí naznačil, aby si sedla na zem, a něco jí šeptal konejšivým hlasem, dokud se aspoň trochu neuklidnila.

„Rozumíte anglicky?“ zeptal se MacLean mírně. Leavey jí přestal zakrývat ústa, aby mohla odpovědět, ale byl připraven zasáhnout, kdyby se snad chtěla dát do křiku.

„Trochu,“ odpověděla dívka.

„Prima. Kdo jste a co tu děláte?“

„Jsem Carla Vázquezová. Starám se o děti.“

„Carla Vázquezová? Mariina známá?“

„Vy znáte Mariu?“ vykřikla dívka v údivu.

„Svým způsobem může za to, že jsme teď tady,“ vysvětloval MacLean. „Tušila, že vás někde drží násilím.“

„Ale jistě nevěděla, že právě tady,“ dodal Leavey a pohlédl na skaliska tyčící se proti noční obloze.

„Vaše matka si myslí, že jste v Madridu,“ pokračoval MacLean.

„To ty pohlednice,“ řekla Carla. „Dávají nám pohlednice, abychom psaly rodičům. Jsou na nich obrázky měst.“

„Říkáte ‚nám‘? Kolik vás tu je?“ zeptal se Leavey.

„Doce, señor. Dvanáct. Staráme se o děti.“

„Co je to za děti? Odkud se berou?“

„To nevím. Žádná z nás to neví. Dostaneme děti a několik týdnů se o ně staráme. Pak je odvezou a už je nikdy nevidíme.“

„A potom?“

„Přivezou další děti.“

„Kdo je přiveze?“ otázal se Leavey

„Doktor von Jonek.“

MacLean cítil, jak mu vynechalo srdce. Když nic jiného, našel aspoň von Jonka. To vědomí z něj na okamžik vysálo všechnu energii. Převalil se na záda do trávy a zadíval se na noční nebe. Myslel při tom na to, jak dlouhou a těžkou cestu musel ujit. Leavey mu položil ruku na rameno: „Už jsme skoro u cíle.“

Pak se obrátil na Carlu: „Pomůžeme vám utéct, ale budeme potřebovat vaši pomoc. Za tři hodiny svítá a my se nemáme kam ukrýt.“

„Pojďte se mnou,“ vyzvala je Carla. „Bydlím v domku s Fernandou Murillovou. Tam se můžete schovat.“

Carla jim svítila na cestu baterkou a Leavey s MacLeanem se kradli trávou za ní. Už byli skoro u dveří domku, když si uvědomili, že tady něco nehraje. Uvnitř někdo mluvil. Vypadalo to na hádku a jeden z hlasů patřil muži, podle všeho opilému.

Leavey se tázavě zadíval na Carlu. Tvářila se vyděšeně. „Někdo ze strážných!“ šeptla. „Často se opijou a obtěžují nás. Zamykáme se, ale dneska jsem asi zapomněla!“

Z domku se ozval pláč a MacLean rázně vykročil vpřed, ale Leavey jej zadržel. „Jdu tam já,“ prohlásil, přikrčil se a vyrazil ke dveřím.

Vzal za kliku a pomalu jí otáčel, dokud západka tiše nepovolila. Pak pootevřel dveře na šířku dvou centimetrů, vyzkoušel, zda nikde nedrhnou, a jediným rychlým šknutím je otevřel dokořán. Když vklouzl dovnitř, zase je za sebou zabouchl. Dívčí vzlyky a úzkostné žadonění zaznívaly z levého pokoje. Do toho se ozývaly hrubé hrdelní invectivy. Leavey měl za to, že mužský hlas hovoří německy. Pomalu se sunul podél zdi a zlehka otevřel dveře pokoje. Spatřil chlapa s obrovským pivním „mozolem“. Na posteli před ním se krčila mladičká dívka. Muž klečel na kolenou a zápolil se sponou opasku, ale vypitý alkohol mu komplikoval koordinaci.

Když dívka viděla, že násilník má plné ruce práce s opaskem, využila příležitosti a zaryla se mu do pravé tváře nehty. Muž zavyl bolestí a rozehnal se po dívce pěstí. Rána však nikdy nedopadla. Leavey mu sevřel předloktí a zašeptal: „Dnes nemám chuť, Hansi. Bolí mě hlava.“ Pak mu zasadil drtivý úder.

Dívka stále seděla na posteli. Kolena měla přitisknutá k tělu a rukama si zakrývala obličej. Z rozšířených zorniček jí hleděl strach. Byla v šoku a třásla se. Leavey si položil prst na ústa a snažil se ji posunky ukonejšit. Pak otevřel dveře a pustil dovnitř MacLeana i Carlu. Carla se ihned vrhla ke své spolubydlící a omlouvala se za to, co způsobila. MacLean se zase zajímal, zda je muž ležící na podlaze v bezvědomí.

„Ne, je po něm,“ konstatoval Leavey.

MacLean pohlédl na hodinky. „Měli bychom se ho zbavit dřív, než se rozední. Co takhle tunel?“

Po krátké debatě došli k závěru, že v tak brzkou hodinu mohou tělo bez obav do tunelu odklidit. Na mysli jim vytanula nepoužívaná štol, v níž předtím objevili kostry. Řekli Carle, co mají v úmyslu, zhasli světlo a vynesli mrtvolu ze dveří. Transport těla do štoly jim zabral dvacet minut, ale obešel se bez komplikací. Carla zatím udělala kávu a chlebičky, a když se vrátili, došlo na vzájemné představování. Fernanda Murillová se z šoku poměrně rychle vzpamatovala, a když viděla deštěm promočené šaty obou mužů, připravila jim horkou koupel.

Než se na obloze objevily první stopy rozbřesku, stihli si oba udělat podrobný obrázek o životě ve skrytém údolí. Dívky bydlely po

dvou v šesti dřevěných domcích. Největší budova sloužila jako kojenecký ústav. O děti, kterých zde bylo neustále okolo třiceti, se starala devítičlenná denní směna a tři noční ošetřovatelky. Pokud se ale děti rozplakaly uprostřed noci, musely je utišovat i dívky z denní směny: dr. von Jonek totiž nesnášel hluk.

„Od skal se odráží ozvěna,“ vysvětlovala Carla, „a zvuky z údolí je někdy slyšet až na druhé straně.“

„Tím se vysvětlují pověsti o bludných duších v haciendě *Yunque*,“ doplnil MacLean.

„Kolik je tu strážných?“ zajímal se Leavey.

„Dohromady patnáct, ale nejsou to jen strážní. Mají i jiné úkoly. Jsou rozdělení do tří skupin po pěti. Jedna pracuje v kotelně, další provádí údržbu haciendy a třetí je přidělena sem.“

„A kromě nich?“ ptal se MacLean dál.

„Dr. von Jonek a další dva vědci,“ odpověděla Carla.

„A Hartmut,“ dodala Fernanda.

„Hartmut?“ podivil se Leavey.

Carla udělala grimasu. „Dr. von Jonek si drží takového chlapa. Je divnej... není normální.“

Leaveyho zajímalo, kde von Jonek a ostatní pracují.

„Někde ve skále,“ odpověděla Carla, „ale tam se žádná z holek nikdy nedostala.“

Carla i Fernanda nastupovaly na směnu o půl osmé ráno. Všichni se dohodli, že Leavey s MacLeanem nebudou vycházet z domku. Den stráví odpočinkem, regenerací sil a čekáním na soumrak. Jen co se setmí, pokusí se vypátrat von Jonkovu laboratoř a najít to hlavní, pro co sem přišli. *Cytogerm*. Ačkoli ani jeden z nich nespál nijak dobře, odpočinek je posílil. Už během odpoledne cítili, že jsou připraveni vyrazit na poslední zteč.

„Jenže i když se k té tvojí látce dostaneme, pořád nám zbývá drobný problém,“ řekl Leavey.

„Myslíš, jak se odtud dostat?“ zeptal se MacLean.

„Taky sis toho všiml?“

MacLean přikývl. Když předtím vstoupili dvířky nepravého sterilizátoru do tunelu, našli uvnitř tlačítko, jímž za sebou mohli zavřít, ale už žádné jiné, kterým by se dveře otevíraly. MacLean

vyhlédl z okna na okolní skály a utrousil: „Šplhat by se mi tedy nechtělo.“

„Šlo by to dost ztuha,“ připustil Leavey.

„A i kdybychom nakrásně vylezli nahoru, nevíme, kudy se spustit. Na druhé straně je převis.“

„Nezbývá, než se na cestu někoho zeptat,“ poznamenal Leavey s charakteristickou nadsázkou.

„A musíme to udělat dnes v noci,“ dodal MacLean. „Nepotrvá dlouho a vypukne sháňka po jednom pohřešovaném strážném.“

Leavey to uznal. On i MacLean spoléhali na jistou dobu „hájení“. Počítali s tím, že ostatní strážci svého kolegu pohřeší, ale budou si jeho absenci vysvětlovat přirozenými důvody, tím spíš, že hacienda *Yunque* působila dojmem nedobytné pevnosti, zcela bezpečné proti všem vetřelcům. Nebožtík byl navíc v okamžiku svého „zmizení“ beznadějně opilý, a když se neobjeví ve službě, dalo se očekávat, že ho chvíli nikdo hledat nebude. Teprve když se neukáže celý den, půjde se po něm někdo podívat, a jakmile se zjistí, že má v ubikaci všechny věci, a neopustil tedy zdi haciendy, rozběhne se pátrání. „Může to vypuknout každou chvíli,“ podotkl Leavey.

Jakmile se po setmění obě dívky vrátily z práce, MacLean jim pověděl, co mají v plánu, a požádal je, aby se sbalily a připravily k odchodu. Současně je varoval, aby nepostávaly za dveřmi u připravených tašek, protože do domku mohou každou chvíli vtrhnout pátrači. Všichni čtyři ještě pro jistotu prohledali všechny místnosti, aby se ujistili, že po mrtvém nezůstala sebemenší stopa. Nenašli nic.

MacLean a Leavey pak vyklouzli ven do tmy a rychle přeběhli volné prostranství před domkem. Ve stínu skal zalehli a čekali. Na rozdíl od té předchozí byla tato noc teplá a vlhá. Pobyt pod širým nebem působil člověku potěšení. Nevýhodou bylo jen bezoblačné hvězdné nebe a vyhlídka na to, že měsíc V úplňku zanedlouho překročí vrcholky skal a zalije údolí svým světlem.

Jinak byl všude klid. Denní ruch utichl. Oba muži se přesunuli k ústí tunelu vedoucího do haciendy. Už tušili, že se von Jonkovy laboratoře musejí nacházet ve třetí, neprozkoumané chodbě. Cestou nahoru ke vstupnímu otvoru se co nejvíc tiskli ke skále, aby je nikdo nezahlédl. Chvíli počkali, a když byl všude klid, tiše se rozběhli

tunelem k místu, kde se chodby větily. I tentokrát je blížící se hlasy donutily hledat útočiště v tmavé, nepoužívané štolě.

Ze stínu viděli, jak kolem proběhlo pět mužů. O něčem spolu vzrušeně diskutovali. Když se jejich hlasy vzdálily, pošeptal Leavey MacLeanovi, že se zřejmě jedná o posily vyslané na pomoc pátračům. Pak se oba vydali dál za křižovatku, do dosud neprobádaného území. Zpod prvních dveří, na něž narazili, vycházel pruh světla. MacLean k nim přiložil ucho, a když uslyšel tlumený hovor, dal znamení Leaveymu, že musejí dál. Došli na další křižovatku a objevili jiné dveře. Nesly velký červený nápis *Eintritt verboten*.

„Myslíš, že to platí i pro nás?“ zeptal se Leavey.

MacLean se musel usmát, třebaže se mu svíral žaludek. S pistolí zdviženou do úrovně obličeje kryl záda Leaveymu, který si hrál se zámek tak dlouho, až povolil. Ocitli se v malé laboratoři vybavené běžnými přístroji a chemickým sklem. MacLeana nic z toho rozhodně nenadchlo. Začal metodicky ve směru hodinových ručiček prohlížet police a skříně, ale na nic zajímavého nenarazil. Nakonec otevřel velkou lednici. Místnost zalilo žluté světlo. MacLean předpokládal, že uvnitř nalezne zásobu *Cytogermu*, ale přihrádky byly plné plastických trubiček. Požádal Leaveyho o baterku a jednu přihrádku vytáhl, aby ji prozkoumal blíže.

Trubičky byly popsány jmény. MacLean vytahoval jednu po druhé a četl, co je na nich napsáno. Když došel do půlky, začala mu být jména povědomá. Vrátil se znovu na začátek a pokoušel se k jednotlivým jménům doplňovat odpovídající údaje.

Karman nobelova cena za fyziku... Normark - nobelova cena za medicínu... Ericson - ve své době nejlepší matematik...

Vypadalo to jako seznam největších mozků dvacátého století.

„Říká ti to něco?“ zajímal se Leavey.

„Víc, než si myslíš,“ odpověděl MacLean zamyšleně.

„Víš, co je v těch trubičkách?“

„Vzorky spermatu.“

„K čemu?“

„To netuším,“ přiznal MacLean. „Je pravda, že si spermiové banky občas vyžádají vzorky od různých velikánů. Sperma zmrazené

na velmi nízkou teplotu má sloužit jako genetická banka pro budoucí generace. Ale co s tím má společného von Jonek?“

„Třeba provádí umělá oplodnění,“ nadhodil Leavey.

„S něčím takovým by tihle dárci nikdy nesouhlasili.“

„Řekl bych, že se von Jonek nikoho neptá,“ řekl Leavey a MacLean musel připustit, že v tomhle má nejspíš pravdu.

„Určitě je to tak,“ pokračoval Leavey. „Na klinice provádějí umělá oplodnění spermiemi z těchhle vzorků.“

Nezdálo se, že by MacLeana přesvědčil. „Tím se ještě nevysvětluje projekt za osmnáct milionů ani existence tajného kojeneckého ústavu,“ namítl a Leavey to uznal.

Za dalšími dveřmi našli inkubátorovou komoru vytápěnou na 37 °C, tedy na teplotu lidského těla. Uvnitř se nacházel rotující buben plný zkumavek s rudě zbarvenou tekutinou.

„Něco zajímavého?“ vyzvídál Leavey.

„Nějaká buněčná kultura,“ vysvětlil MacLean, dveře znovu zavřel a otevřel jiné. Zjistil, že stojí před další lednicí. Při pohledu na světle modrou krabičku na prostřední polici se mu zachvěla kolena. Štítek nesl nápis *Cytogerm*. Uchopil ji do ruky a přitiskl si ji ke rtům. Zvítězil. Vrátil Carrie tvář.

„Tak, a teď šupem domů,“ řekl Leavey s úsměvem. MacLean přikývl, ale samým rozrušením se nezmohl na slovo. „Je ho tam dost?“ zeptal se Leavey. MacLean znovu přikývl, otevřel krabičku a začal si cpát ampule s preparátem do kapes. Leavey zatím bezmyšlenkovitě dokončoval prohlídku laboratoře. Otevřel poslední dveře, které mohly docela dobře ukrývat vestavěnou skříň, a zjistil, že stojí na prahu katedrály.

Dveře vedly do obrovské skalní jeskyně zalité přízračným nazelenalým svitem. Vešli dovnitř a ocitli se na ocelové plošině. Plošina tvořila součást galerie, která se táhla po obvodu celé jeskyně, deset metrů nad jejím dnem. Strop se nacházel přinejmenším o dalších deset metrů výš.

„Takový prostor!“ vydechl Leavey. „Co to může být?“ Na podlaze stály ve vyrovnaných řadách velké skleněné nádrže naplněné kapalinou. Celá jeskyně připomínala veliké a tiché muzeum. Leavey

vykročil ke schodům vedoucím z galerie dolů. MacLean ho následoval a začal si jednu z nádrží prohlížet zblízka.

Leavey se k němu připojil. „Co to k čertu je?“

„Lidské embryo,“ konstatoval MacLean. Ve vedlejší nádrži našel druhé a hned vedle třetí. Když Leavey slyšel, co má před sebou, zkrivil obličej. I MacLean byl zjevně zaražený. Nechápal, proč zde někdo uchovává tolik stejných preparátů, které navíc vypadaly zcela normálně. Z patologického hlediska nebyly ničím zajímavé.

„Z tohoto se mi zvedá kufr,“ prohlásil Leavey.

MacLean by to do něj nikdy neřekl. Sám mohl jen konstatovat: „Tohle je nejpodivnější přírodovědná sbírka, jakou jsem kdy viděl.“ Dotkl se skleněné stěny jedné z nádrží, ale hned ucukl: byla teplá. Už otevíral ústa, aby něco řekl, když se embryo prudce smrštilo. Oba muži uskočili. „Ono to žije!“ vykřikl Leavey.

MacLeanovi chvíli trvalo, než se vyrovnal s příšerným zjištěním. „Ten chlap si tu pěstuje děti!“ vykoktal, jako by tomu sám nemohl uvěřit.

„Je to vůbec možné?“ zeptal se Leavey.

„Není. Nikdo nedokáže devět měsíců simulovat placentální funkce.“

„Leda že by se jmenoval von Jonek a měl k dispozici osmnáct milionů dolarů,“ řekl Leavey.

„Ale k čemu...?“ zamumlal MacLean, zatímco se procházeli mezi nádržemi.

„Mají na sobě čísla,“ všiml si Leavey. „Tahle například sedmičku.“

MacLean prozkoumal obsah nádrže. „Zdravé sedmiměsíční embryo. Úplně v pořádku.“

„Jak se řekne německy ‚měsíc‘?“ zeptal se náhle Leavey.

„*Der Monat*,“ odpověděl MacLean.

„Myslel jsem si to. Tady píšou *sieben Wochen* - sedm týdnů!“

„To je pitomost,“ zaprotestoval MacLean. Prohlédl si ostatní nádrže, ale na všech byly údaje v týdnech. Vrtěl hlavou a opakoval: „Není přece možné, aby...“

A v tom mu to došlo. *Cytogerm!* Von Jonek s jeho pomocí urychlil buněčné dělení, takže zkrátil dobu „gravidity“ na nějakých

devět týdnů. Všechno do sebe zapadalo. Buněčné kultury v inkubátoru - to byla vajíčka, pravděpodobně odebraná aristokratickým pacientkám kliniky. Ta pak von Jonek oplodňoval spermii vynikajících mužů...

„Někdo sem jde!“ sykl Leavey. MacLean zaklekl vedle něho a zadíval se vzhůru na galerii. Slyšeli, jak se po ocelové podlaze blíží kroky. Leavey posunkem naznačil, aby se ukryli pod nádržemi. MacLean hned pod jednu zalezl a jeho přítel se schoval vedle. Skoro nedýchali. Zvuk kroků stále sílil. MacLean si div nevykroutil krk, jak se snažil mezerou mezi nosníky nádrže zahlédnout dveře ústící na galerii. Vzápětí se v nich objevil jakýsi muž, opřel se rukama o zábradlí a začal se rozhlížet po jeskyni.

MacLean měl v první chvíli nutkání přitisknout obličej co nejtěsněji k podlaze, ale zjistil, že od příchozího nedokáže odtrhnout zrak. Muž měřil přes metr osmdesát a jeho černý oděv ještě podtrhoval skutečnost, že je úplně holohlavý a má alabastrově bílou plet'. I na tu dálku si MacLean všiml jeho červených očí. Byl to albín.

Leavey i MacLean se pod nádržemi otáčeli, aby mohli sledovat pohyb neznámého na galerii. Přecházel pomalými, dunivými kroky, každou chvíli se zastavil, naklonil se přes zábradlí a věřil jako divoká šelma. Obešel celou galerii a s hlasitým bouchnutím za sebou zavřel. Ozvěna se ještě chvíli vznášela ve vzduchu. Leavey vydechl a řekl: „To musel být Hartmut.“

Oba po chvíli vylezli z úkrytu a vydali se ke schodům na galerii. Na podestě MacLean zaváhal a ohlédl se. Leavey mu četl myšlenky. „Co chceš udělat tady s tímhle?“ zeptal se.

„Pryč s tím,“ odpověděl MacLean. „Je to urážka lidského rodu.“

Leavey začal uvažovat prakticky. „Bohužel s sebou nemáme nic, co by pořádně bouchlo. Co si pohrát s termostaty?“

Nádrže byly vybaveny automatickými regulátory, které v nich udržovaly teplotu 37 °C. MacLean pohlédl Leaveymu do tváře. Začalo mu docházet, co by to znamenalo, a také jeho přítel se mu svěřil se svým morálním dilematem. Nakonec to byl Leavey, kdo ukázal na ventil na hlavním potrubí s teplou vodou. „Uděláme potopu,“ navrhl. „Když voda zaplaví instalaci, zkratuje celý okruh.“

MacLean přikývl. „To už je lepší. Otevřeme ventil.“

Kohout ventilu se však ani nepohnul a Leavey se začal rozhlížet po páce. Našel velký klíč na povolování matic. Zasunul užší konec mezi paprsky kohoutu a pověsil se na něj plnou vahou, až mu na čele vystoupily žíly. Kohout konečně povolil, klíč spadl s ráumusem na zem a na Leaveyho, který rovněž upadl, se z potrubí vyvalil proud vody.

„Honem odtud!“ zavelel Leavey, když se vyhrabal na nohy.

Nedoběhli ani pod schody, když se nad nimi otevřely dveře a na galerii se znovu objevil Hartmut. Několik dlouhých okamžiků na sebe jen zírali. Pak Hartmut sáhl do kapsy pro tenkou stříbrnou píšťalku a přiložil si ji k ústům. Leavey ani MacLean nic neslyšeli, ale na galerii se vzápětí přiřítili dva mohutní dobrmani a s vrčením usedli u Hartmutových nohou. Jejich pán ukázal na oba muže, křikl: „Los!“ Obě zvířata se vrhla do akce. Leavey sledoval dráhu prvního z nich namířenou pistolí a ještě když se pes potýkal se špatně schůdnými schody, stiskl spoušť. Ozvalo se tiché cvaknutí. „Zasraná voda!“ vykřikl Leavey.

MacLean mířil na druhého dobrmana a čekal, až bude mít zásah jistý. Zvíře se však nečekaně vymrštilo, přeskočilo zábradlí a vrhlo se na něj. MacLean se pokusil uhnout, ale zavadil o jednu z nádrží. Těžké tělo mu dopadlo na prsa a povalilo jej na nádrž, která se s řinkotem převrhla na podlahu a rozprskla se do gejzíru skleněných střepů a teplé tekutiny. Pistole mu vylétla z ruky.

Zoufale se snažil zarýt prsty do hromady zmítajících se svalů, která mu hodlala prokousnout hrdlo. Konečně se mu podařilo vsunout obě ruce pod obojek pobitý cvočky. Držel si psí tlamu kus od těla, ale dobře věděl, že mu brzy dojdou síly. Když se mu dobrman znovu pokusil vrhnout proti obličej, využil setrvačnosti zvířete, prudce škuhl obojkem a psa ze sebe setřásl. Už neležel pod ním, ale patová situace nadále trvala a jemu už docházely síly.

Rozhodl se vsadit vše na jednu kartu. Na podlaze se válelo několik velkých střepů z rozbité nádrže. Vyhlédl si jeden z nich, vytáhl jednu ruku zpoza obojku, popadl střep a vrazil jej dobrmanovi do hrdla. Lepkavý proud horké krve, který vytryskl z rány, mu prozradil, že měl šťastnou ruku.

Avšak na odpočinek ještě nebylo kdy. Temné vrčení, které k němu doléhalo, svědčilo o tom, že Leavey stále zápolí s druhou bestií. MacLean vyprostil nohy zpod těžkého těla mrtvého zvířete a po kolenou se doplazil do míst, odkud zaznívaly zvuky souboje. Leavey srdnatě vzdoroval, ale nebyl to vůbec snadný souboj. Svědčila o tom krev, která mu třísnila ruce i obličej.

MacLeanovi padl do oka klíč, jímž předtím Leavey uvolnil ventil. Uchopil jej, přikradl se za druhého dobrmana a rozehnal se, ale zvíře jej koutkem oka zahlédlo. V mžiku se otočilo a vystartovalo po něm. MacLean mu nastavil nohu. Pes se mu zahryzl do lýtky a strhl jej na podlahu, kterou už zaplavovala voda z otevřeného ventilu.

MacLean neměl daleko k úplnému vyčerpání. Ve chvíli, kdy dopadl na zem, zahlédl Hartmuta. Nakláněl se přes zábradlí a sledoval zápas. Tvářil se nezúčastněně, ale nespouštěl z obou mužů oči. Podobal se kočce pozorující ptáka, který se co nevidět stane její kořisti. MacLean ztěžka zvedl ruku proti útočícímu psu, když mu na pomoc přispěchal Leavey. Měl tentokrát s těžkým klíčem víc štěstí: ocel roztříštila psovi lebku. Oba dobrmani byli mrtví.

„Pozor, spustí poplach!“ vykřikl MacLean, když si všiml, že se Hartmut šine k východu z galerie. Leavey se vztyčil a mrštil po dlouhánovi klíč. Zasáhl jej do pravého kolene a Hartmut se skácel. Pokusil se znovu vstát, ale Leavey už byl v polovině schodiště a vrhl se na protivníka, který se právě zvedal a ztěžka se opíral o zábradlí. Proti Leaveymu neměl Hartmut šanci. Bránil se jen chvíli, dokud mu Angličan nezasadil dvě smrtící rány.

Pak se Leavey vrátil dolů, aby sebral pistole, dřív než je pohltí vířící voda. MacLean zatím seděl na schodech a ošetřoval si nohu improvizovaným škrtidlem. Ulevilo se mu, když zjistil, že může chodit. Leavey vysušil obě pistole a položil mu ruku na rameno. „Jak se máme?“ zeptal se.

„Prima, Nicku,“ zamumlal MacLean a opětoval přátelské gesto.

Oba dva se pak vrátil vzhůru na galerii a vstoupili do nejbližších dveří, z nichž se předtím vynořil Hartmut. Doufali, že naleznou únikovou cestu, ale ke svému zklamání našli jen několik místnůstek vytesaných ve skále, které zřejmě sloužily jako ubikace pro Hartmuta a jeho psy. Byli už na odchodu, když se ozval Leavey: „Seane, počkej...“

Z tónu jeho hlasu bylo zřejmé, že se něco stalo. MacLean se vrátil a uviděl to. V malé skalní rozsedlině ležel Willie MacFarlane. Jeho tělo bylo strašlivě potřhané. Leavey poklekl vedle přítele a zatlačil mu oči. I MacLeana na chvíli přemohl nával žalu.

„Pojď, klidíme se,“ řekl Leavey tiše.

Vydali se kolem dokola po galerii a došli ke dveřím do laboratoře, kterými sem prve vstoupili. Než opustili jeskyni, naposled se ohlédli. Voda už zaplavovala elektrická zařízení. Z jednoho z ovládacích pultů se jiskřilo a vycházel z něj dým. V tu chvíli spustil alarm a jeskyni naplnilo vytí sirén. Z tunelu k nim dolehl dusot nohou. Z laboratoře nebylo úniku.

MacLean ukázal na lavici u zdi a oba se pod ni nasoukali. Stihli to právě včas. Vzápětí se rozlétly dveře a místností proběhlo pět mužů. Mířili do jeskyně. Ze svého úkrytu u země mohl MacLean vidět, že tři z nich patří ke strážím a zbylí dva mají bílé pláště. Leavey první pochopil, jaká šance se mu naskýtá. Přeběhl laboratoř a rychle přirazil ocelové dveře. Pětice pronásledovatelů byla polapena v jeskyni. Ve chvíli, kdy dveře zajišťoval, objevil se ve vchodu za jeho zády starší muž v bílém plášti doprovázený strážným. Když spatřil Leaveyho, zavrčel na svého průvodce: „Oddělej ho!“

Ani jeden z příchozích si nevšiml MacLeana ukrytého pod lavicí. Kulka z jeho pistole zasáhla strážného do prsou a odhodila jej na zeď. MacLean se soukal ven a držel se za zraněnou nohu. Leavey zatím držel v šachu muže v bílém plášti.

Ten náhle vykřikl: „MacLeane! Vy?“

„Ano, já,“ přisvědčil MacLean. „Pozdě, ale přece.“

Zklamání ve von Jonkově pohledu vystřídala nenávist. „Uvědomujete si, co jste spáchal?“ zasyčel.

„Troufám si říct, že ano,“ odpověděl MacLean, „ale podrobnosti nám musíte říct vy.“

Jako každý megaloman byl i von Jonek velmi sdílný a rád se chvástal svými „úspěchy“. MacLean věděl i bez ptaní, co se v podzemí haciend odehrávalo. Nebylo mu jen jasné, co se s dětmi dělo dál.

„Přišel jste pozdě,“ usmál se von Jonek jízlivě. „Sémě nového pořádku je zaseto.“

Dozvěděli se, že „novorozenci“ z nádrží byli pokaždé předáni do péče Carly a ostatních dívek a posléze adoptováni rodinami ultrapravicových přívrženců projektu *Der Amboss*. Díky své genetické výbavě a společenskému postavení adoptivních rodičů měly tyto děti bez problémů absolvovat elitní školy a zaujmout významné postavení ve všech oblastech veřejného života. Politická indoktrinace, již byly od malička vystaveny, zaručovala úspěšný výsledek. Nejlepší a nejinteligentnější jedinci své generace jednou prosadí úplné vítězství krajně pravicových myšlenek. Evropa bude stabilní a koncern jako *Lehman Steiner* budou v takovém klimatu vzkvétat a sílit ještě více. Drobné roztržky mezi vládami jednotlivých států budou patřit minulosti: pouta ukutá akcí *Kovadlina* budou silnější než jakékoli jiné ohledy. Evropský kontinent začne znovu hrát vůdčí úlohu ve světové politice a ruce, které tuto sazenici vypěstovaly, budou řídit podstatnou část zeměkoule...

Rozsah celého spiknutí vzal Leaveymu i MacLeanovi dech a von Jonek si jejich mlčení mylně vyložil jako projev obdivu. Nasadil smířlivější tón. „Copak nechápete, oč lépe by se Evropě žilo pod silným a sehraným vedením?“ naléhal. „Vládl by tady zákon a řád. Mír a blahobyť pro všechny.“

„A co ti, kteří by s takovým zřízením nesouhlasili?“ zeptal se MacLean.

„Proč by s ním měl někdo nesouhlasit?“ podivil se von Jonek.

„Proto. Co pak?“ trval MacLean na svém.

„Disciplína musí být, to je jasné. Bylo by jim nutno prostě a důrazně připomenout, že úcta k právu je nade vše.“

„Prostě a důrazně? Tak, jako jste to připomněli Juttě?“ otázal se MacLean. „A Kurtovi Immelmanovi, Lise Vernayové, Maxi Schäfferovi, Evě Stahlové nebo Jean-Paulu Rivesovi? Ty všechny jste nechal zabít.“

Von Jonek se neklidně zavrtěl. „Vy mi nerozumíte. Tak grandiózní podnik s sebou nese i nutnost sahat ke zdánlivě tvrdým krokům. Je to jistě politováníhodné, ale...“

V tu chvíli poprvé promluvil Leavey: „Tam vedle jsem našel svého kamaráda.“

„Kamaráda?“ vyštěkl von Jonek. Nedokázal zakrýt zlost, že si ho někdo dovolil přerušit.

„Jmenoval se Willie MacFarlane,“ pokračoval Leavey. „Uznávám, že neměl ani genetické, ani společenské předpoklady stát se průkopníkem nové chrabré Evropy, ale i tak to byl můj kamarád.“

Von Jonkovi neušel mrazivý podtón v Leaveyho hlase a jeho vztek okamžitě ustoupil strachu. „Nerozumím vám...“ zašeptal. „Jaký kamarád...?“

„Myslím toho muže, kterého Hartmut předhodil svým psům.“

„Co chcete dělat?“ vykoktal von Jonek chraptivě. Při pohledu na Leaveyho, který si se zaujetím prohlížel svou pistoli, mu vyschlo v hrdle.

Leavey pozvedl zbraň a řekl: „Za všechny ty lidi, které jste podrobili svým ‚politováníhodně tvrdým krokům‘, vám teď ustřelím hlavu.“

„Toho se neodvážíte...“

Leavey stiskl spoušť a von Jonek se zhroutil. „Ale ano, odvážím,“ zašeptal si střelec pro sebe.

MacLean pak bleskurychle prohledal všechny zásuvky a šanony ve von Jonkově pracovně a posbíral písemnosti, které podle jeho názoru mohly zajímat úřady. Potom se spolu s Leaveym vydal tunelem zpět k rozcestí.

Von Jonek byl mrtev, pětice strážných zůstala v jeskyni a nikdo pořádně nevěděl, proč byl vyhlášen poplach. Ti, kdo narazili na oba vetřelce, zaplatili životem, nebo byli uvězněni v podzemí. Zbytek

personálu si domyslel jen tolik, že poplach nějak souvisí s pohřešovaným mužem. MacLean a Leavey si uvědomovali svou výhodu, současně však dobře věděli, že nepotrvá věčně. Von Jonek nebude brát telefony a někdo ho jistě začne hledat.

Někde před nimi se ozval dupot. Ukryli se ve tmě a čekali, až se kolem nich přezenou strážní. Když bylo nebezpečí zažehnáno, Leavey zašeptal: „Budu je držet v šachu. Ty zatím zburcuj Carlu. Ať sežene i ostatní dívky.“

MacLean stihl právě tak doběhnout k východu z tunelu, když za sebou uslyšel střelbu. To mohlo znamenat jedině: Leavey se ocitl v úzkých.

Když MacLean zabočil za poslední roh, uslyšel před sebou výkřik: „Ne!“ Byla to Carla. Její povel patřil jiné dívce, která na MacLeana mířila pistolí a už už mačkala spoušť. V ústí tunelu se shromáždilo všech dvanáct děvčat. Využily všeobecného zmatku i úbytku strážných a vzaly věci do vlastních rukou.

MacLean vysvětlil Carle, že se musí vrátit na pomoc Leaveymu, a vyzval dívky, aby šly v bezpečné vzdálenosti za ním. Než došli k místu, kde se chodby větvaly, střelba utichla. MacLean přesto neslevoval z opatrnosti a plazil se vpřed po břiše. Na křižovatce ležela dvě těla. V obou případech šlo o strážné.

„Nicku!“ zašeptal. Odpovědi se nedočkal. Zato z chodby zaburácel výstřel a kulka se mu odrazila od skály nad hlavou.

„Nicku, jsi v pořádku?“

Z tunelu vylétla druhá kulka a rozstříkla úlomky kamene ve výši jeho tváře. Vzápětí se ozval další výstřel, ve tmě někdo zachroptěl a rozhostilo se ticho.

„Je po něm,“ promluvil Leavey ze tmy. „Mířil jsem tam, kde se předtím zablesklo.“

„Dík, Nicku,“ řekl MacLean. „Myslel jsem, že...“

„Co holky?“ přerušil ho Leavey. „Přišly... s tebou?“

MacLean si všiml, že mu zakolísal hlas. „Jsi v pořádku?“ zeptal se úzkostně.

„Dostal jsem to,“ odpověděl Leavey.

MacLeana zamrazilo v zádech. Vždycky měl pocit, že Leavey musí být nezranitelný. „Je to zlé?“

„Krvácím,“ zněla odpověď. I tentokrát z ní bylo znát, že Leavey slábne.

„Jdu k tobě,“ řekl MacLean.

„Buď opatrný,“ upozornil ho Leavey. „Mám pocit, že v tunelu... je ještě jeden...“

MacLean se doplazil k příteli a co nejpečlivěji mu zranění vyšetřil. Kulka vnikla Leaveymu do prsou vpravo pod klíční kostí a vyšla vzadu pod ramenem. MacLean se snažil zastavit silné krvácení, které představovalo nejvážnější hrozbu. Při tom zjistil, že projektil zřejmě minul plíci, ale roztříštil lopatku.

„Señor!“ uslyšel někde za sebou. Byla to Carla.

„Tady jsme,“ ozval se. „Dejte na sebe pozor!“

Carla se vynořila ze tmy. Když zjistila, že je Leavey zraněný, ujala se role ošetřovatelky. MacLean zatím zalehl a s pistolí namířenou do ústí protější chodby kryl ostatní dívky, které přebíhaly kolem nich a zůstaly stát o kus dál za rohem. Když byly všechny v bezpečí, odložil zbraň a pomohl Leaveymu vstát. Podpíral jej z jedné strany a Carla z druhé.

„Nejlíp by bylo, kdybyste mě tu nechali,“ vzdychl Leavey.

„Nezkoušej na mě tyhle triky. Jsou jak ze špatného filmu,“ okřikl ho MacLean.

V ústí protější chodby se náhle objevila postava. Leaveyho obavy se potvrdily: byl to poslední ze strážných. Čekal na svou příležitost a dočkal se. S úsměvem na tváři a téměř rozpačitým gestem na ně namířil pistoli. Byl by vystřelil, kdyby to dřív neudělala jedna z dívek, jimž do té doby nevěnoval nejmenší pozornost. Fernanda Murillová svírala oběma rukama kouřící zbraň, kterou sebrala jednomu z přemožených strážných. Oči měla doširoka otevřené, jako by tomu, že právě zabila člověka, sama nevěřila.

„Skvělá trefa!“ vykřikla Carla a Fernanda propukla v pláč. Ostatní dívky ji musely utěšovat. Pak se všichni vydali na zpáteční cestu tunelem.

MacLean stále podepíral Leaveho. Když došli na počátek chodby, našli dvířka otevřená a kotelnu prázdnou. Prchající strážní přenesli paniku i na půdu haciendy. Sířily se zvěsti o přepadovém komandu, ale nikdo netušil, jak je početné. Kdesi vzadu se rozlehla tlumená

exploze a po ní temné dunění. Někdo se zřejmě snažil zničit co nejvíce stop vedoucích k projektu X14.

Když MacLean s ostatními vyšel ven do chladivého horského vzduchu, spatřil, jak se po klikaté cestě k haciendě blíží kolona blikajících policejních aut. Opatrně položil Leaveyho na trávník a vzal si Carlu stranou. Vysvětlil jí, že není zvědav na otázky vyšetřovatelů a nehodlá nikomu nic vysvětlovat. Má neodkladné povinnosti daleko odtud. Pak ji požádal: „Slibte mi, že se postaráte o Nicka. Dohlédněte na to, aby se dostal do nemocnice. José a María vám pomůžou a já se ozvu, jakmile to půjde.“

„Rozumím,“ přikývla Carla. „A děkuju vám.“

MacLean poklekl vedle Leaveyho. „Musím pryč, starouši. Neboj, zas budeš v pořádku. Carla ti zařídí převoz.“

Leavey usilovně bojoval s mdlobou. Usmál se, a slabým hlasem řekl: „Hleď tý svý holce spravit obličej... rozumíš?“

„Jasně. A až se vrátíš, zajdem někam na panáka.“ Pevně mu stiskl ruku, jako by mu chtěl poděkovat za všechno, co pro něj udělal. Pak ještě jednou kývl na Carlu a byl pryč.

Dolů z kopce seběhl stejnou cestou, kterou sem s Leaveym vystoupali. Vysoko nad ním zářila hacienda. Nebe nad ní bylo rudé od požárů zuřících v údolí mezi skalami a nevybledlo ani ve chvíli, kdy na palubě *Erínie* vyplouval z přístavu. V duchu dával sbohem přátelům, které zde zanechával. Pak obrátil loď zády k vysokému pohoří a vyrazil na západ. Plul podél pobřeží, ale tak, aby jej ze břehu nebylo vidět. Jeho cílem byl Gibraltar.

Ani během plavby nemarnil čas. Prošel papíry, které pobral ve von Jonkově pracovně, a vytrídil z nich vše, co mělo nějakou souvislost s technologickými postupy projektu X14. Když se ujistil, že odstranil, co odstranit měl, vynesl stoh papírů na palubu, roztrhal je na malé proužky naházal je do moře. Při troše štěstí mohl doufat, že se experimenty z haciendy *Yunque* už nikdy nikomu nepodaří zopakovat. Chápal, že to zároveň znamená konec *Cytogermu*, protože pokud by tento preparát existoval, mohl by být kdokoli v pokušení udělat totéž co von Jonek. Pokud všechno dopadne dobře, bude Carrie posledním člověkem, na kterém bude proveden zákrok s

pomocí tohoto preparátu. Myslel na ni a na Tansy. Vítr mu hnal do tváře vodní tříšť a v dálce pomalu mizela světlá přístavu Marbella.

Přesvědčit britské úřady v Gibraltaru, že je doopravdy tím, za koho se vydává, bylo ještě těžší, než předpokládal. Události na haciendě jej však natolik vyčerpaly, že o návratu po „vlastní ose“ vůbec neuvažoval. Předem se připravil na to, že jej čeká řada nepříjemných pohovorů se stále důležitějšími lidmi, počínaje přístavní policií a konče poradcem guvernéra.

Poradce se jmenoval Hargreaves. Od začátku se netajil svou nedůvěrou a MacLean se mu nedivil. Připlul do Gibraltaru pod pláštěm noci z pobřeží Costa del Sol, které smutně proslulo jako útočiště všech možných zločinců prchajících před britskou spravedlností. Průlom nastal ve chvíli, kdy se zmínil o haciendě *Yunque*. Hargreaves to jméno neslyšel poprvé: žena jeho přítele se na tamní klinice podrobila kosmetickému zákroku a omládlá o deset let. Nakonec se nechal přesvědčit a spojil se se španělskou policií ve Fuengirole.

Zatímco telefonoval, MacLean osaměl. Přede dvěma hlídkoval policista. Měl uniformu anglického „bobíka“, ale jeho rysy prozrazovaly místní původ.

„Řekl bych, pane doktore, že na té vaší historce přeci jen něco bude,“ konstatoval Hargreaves, když se zase vrátil. „Naši španělští kolegové slyšeli stejnou písničku od dobrého tuctu děvčat, které někdo na haciendě násilím zadržoval. Zbývá jediná otázka: co s vámi? Cestujete na falešný pas, a jak to vypadá, porušil jste všechny celní a imigrační předpisy, co jich na světě je.“

MacLean se nadechl. „Pane Hargreavesi, právě jste zjistil, že jsem vám celou dobu říkal pravdu. Uvěříte mi ještě jednou?“

„Zkuste to,“ odtušil Hargreaves.

„Musím se co nejrychleji vrátit do Británie. Závisí na tom lidský život.“

Hargreaves nasál vzduch přes zaťaté zuby a naklonil hlavu k rameni. „Dostáváte mě do krajně choulostivé situace, pane doktore.“

„Ale myslím to vážně.“

„Vydržte ještě chvíli,“ řekl Hargreaves a znovu se vzdálil. Za pár minut byl zpátky. „Dobrá,“ oznámil, „Zdá se, že chvíli potrvá, než ten zmatek v Mijasu někdo rozmotá. Falešný pas vám samozřejmě zabavíme a až do odvolání pozastavíme i platnost vašeho původního pasu, ale do Británie se vrátit můžete. Pošleme vás na převaz a ráno poletíte domů na palubě vojenského letadla.“

„Děkuji vám,“ řekl MacLean.

S Tansy se vítali dlouho a prolili při tom moře slz. MacLean se v noci předtím konečně vyspal, protože mu lékař, který mu v Gibraltarů ošetřil zraněnou nohu, dal nějaké uklidňující prášky. Přesto vypadal ztrhaně, vyčerpaně a chůze mu činila potíže.

„Můj bože, jsem tak ráda, že jsi zpátky!“ vzlykala Tansy. „Neměla jsem tě nikam pouštět!“

MacLean si ji přivinul blíž a pošeptal jí: „Přivezl jsem to.“ Vytáhl ampule s *Cytogermem* a ukázal jí je. „Mám to.“

„A co Willie? A Nick?“

Jeho pohled ji varoval, co přijde.

„To není možné,“ zašeptala. „Chudák Willie...“

„Brzy to bude za námi, Tansy. Věř mi.“

MacLean neztrácel čas. Spojil se se starým přítelem a kolegou, glasgowským chirurgem Ronem Myersem, a požádal jej o laskavost. Šlo o to, aby se na nic neptal a na nejbližší volný termín zamluvil operační sál na některé soukromé klinice a sehnal i anesteziologa. Myers měl volno za dva dny.

„Kdo bude operovat?“ zajímal se ze všeho nejdřív. „Ty, nebo já?“

„Ty,“ odpověděl MacLean. „Já ti budu asistovat.“

„V tom případě musím vědět...“ začal Myers.

„Věř mi a neptej se,“ přerušil ho MacLean. „Všecko potřebné se dovíš před operací.“

„Dobrá, že jsi to ty,“ svolil Myers rozpačitě. „Ale uvědom si, že zacházíš na samu mez.“

Večer před operací odvezl MacLean Carrie na soukromou kliniku. Sám pak zůstal dlouho vzhůru. Stál před poslední překážkou. Při pečlivé prohlídce Carriina obličej se nenašel žádné znaménko, které by mohlo představovat skryté nebezpečí, ale stoprocentně jistý

si být nemohl. Ve tváři se mu zračilo krajní napětí. Alkohol by mu pomohl, ale nechtěl to riskovat. Ráno na sále musel být svěží jako nikdy.

Po chvíli se objevila Tansy. Ani ona nemohla spát. Stoupla si za něj a začala mu masírovat ramena. Chtěla, aby se cítil dobře. Zrak jí při tom zabloudil ke dvojici obálek na krbové římse. Stále nevěděla, zda mu je má ukázat, ale teď se jí zdálo, že je na to vhodná chvíle. Když mu je podávala, řekla: „Nick a Willie mě prosili, abych ti dala přečíst tohle, pokud by se snad nevrátili. Kdybyste tam zůstali všichni, měla jsem je otevřít sama.“

MacLean rozlepil obálku s Willieho jménem. Uvnitř našel poslední vůli Williama Davida MacFarlanea. Stálo v ní, že níže podepsaný odkazuje pro případ své smrti veškerý majetek Seanu MacLeanovi. Pokud by tento zemřel dříve než on, má vše připadnout paní Tanii Nielsenové. MacLean vyhlédl z okna. Svítalo.

Carrie ležela na operačním stole a Myers zkoumal rozsah jejích poranění. „Myslíš to vážně?“ zašeptal.

„Věř mi,“ naléhal MacLean. „Odstraníš poškozenou tkáň, jak jsem ti řekl, a pak na rány naneseš tenhle medikament.“ S těmito slovy položil na podnos s chirurgickými nástroji ampule *Cytogermu*.

Myers se zatvářil, jako by chtěl v poslední chvíli ucuknout, ale MacLeanovy oči mu to nedovolily. Skalpelem odstranil znetvořená místa obličeje, jen namísto kožních transplantátů na ně aplikoval *Cytogerm*. Jedinou komplikaci představovala ústa, ale MacLean dobře věděl, že má-li někdo zkušenou ruku, je to Myers. Sledoval, jak za sebou ostří skalpelu zanechává dokonale rovný řez. „Prvotřídní práce,“ pochválil kolegu. „A teď *Cytogerm*.“

Konečně Myers poodstoupil od operačního stolu, sundal si rukavice a zeptal se: „Co ty na to?“

„Díky, Rone,“ řekl MacLean. „Skvělá práce. Obvazy už přiložím sám.“ Nevěřil svým rukám natolik, aby si sám troufl operovat, ale tohle zvládl bez potíží. Zdálo se, že hrůza minulých měsíců je za konečně nimi. Teď už nezbývalo než čekat.

Dny mýjely a Tansy i MacLean si byli stále jistější, že žádné komplikace nenastanou. Po čtyřech týdnech se znovu sešli s Ronem

Myersem v malé čekárně kliniky. Bylo na čase sejmout obvazy. Když je odstranili, bylo to jako zázrak: usmívala se na ně tatáž krásná dětská tvář jako před úrazem. Tansy vyhrkly z očí slzy a vrhla se MacLeanovi kolem krku. Carrie, která nevěděla, co si o tom všem myslet, si začala cucat palec.

Myersovi se nedostávalo slov. „To přece není možné,“ vydechl. „Kdybych to neviděl na vlastní oči...“

„Však taky něco takového vidíš poprvé a naposled, Rone.“ usmál se MacLean. „Řekněme, že se stal zázrak.“

Pro Tansy a MacLeana se život od základu změnil. Jako by po dlouhé noci nastal nový den. Carrie byla zase zdravá a nic jiného si nepřáli. Dědictví po Williem MacFarlaneovi jim umožnilo znovu postavit bílý domek na břehu kanálu. Nastěhovali se do něj tři týdny před Carriinými šestými narozeninami a MacLean s ní znovu začal vyrážet na sobotní výpravy. Minulost vybledla jako polozapomenutá noční můra.

V sobotu před oslavou narozenin vzal MacLean Carrie do města, aby si vybrala dárek - jízdní kolo. Carrie se rozhodla pro červené a velmi ji zklamalo, když ji MacLean sdělil, že na něm nebude moci hned odjet. Městský provoz byl příliš hustý. Ještě cestou ke dveřím obchodu naléhala, aby ji nechal jet. Určitě to zvládne. Byla tak zabraná do hovoru, že vrazila do nějakého člověka. Stydlivě mu řekla: „Promiňte,“ a MacLean se na něj omluvně usmál.

Byli už na ulici, když řekla: „Ten pán byl včera u nás doma.“

MacLean měl pocit, jako by dostal ránu palicí. Chvilí trvalo, než se mu vrátila řeč. „Jak to víš, Carrie?“ zeptal se.

„Viděla jsem ho. Zazvonil u nás a máma povídala, že jí chtěl něco prodat.“

Když odpoledne dopili čaj, šel se MacLean projít pod záminkou, že ho bolí hlava a potřebuje na vzduch. Přízraky byly zpátky. Vynořily se jako pravěký ještěr z hlubin oceánu a zastínily slunce. Už z dálky si všiml člověka stojícího na mostě přes kanál. Na sobě měl tmavý oblek a brýle s kovovou obroučkou. Byl to muž z obchodu s jízdními koly.

MacLean náhle věděl docela jasně, co musí udělat. Vrátil se do domku a další dvě hodiny strávil psáním a tříděním dokumentů

pojednávajících o jednotlivých odnožích hnutí *Der Amboss*. Pak všechno nacpal do obálek. V sedm večer políbil Tansy i Carrie na čelo a řekl, že musí znovu ven.

Tentokrát jel k mostu přes kanál autem. Hlídkující muž tam ještě stál. MacLean zastavil asi třicet metrů od něj a vystoupil. Chtěl mít jistotu, že si ho muž všimne. Neznámý se k němu skutečně otočil. MacLean stál bez pohnutí asi deset vteřin, znovu nasedl do auta a nastartoval. Jel schválně pomalu, dokud ve zpětném zrcátku nespatrił, že ho někdo sleduje. Pak šlápl na plyn a vyrazil ven z města. Zastavil až na parkovišti na jižní straně mostu klenoucího se přes ústí řeky Forth. Auto, které jej sledovalo, rovněž zabočilo na parkoviště a zůstalo stát o dvacet metrů dál.

MacLean vysedl, přešel podchodem na druhou stranu a zamířil ke stezce pro pěší, která ústila na most. V jednu chvíli se ohlédl, aby se ujistil, že ho jeho stín pořád sleduje. Muž znervózněl a sáhl do kapsy saka. MacLean zavrtěl hlavou, ukázal, že má prázdnou ruku a muž rozpačitě pokrčil rameny.

Vstoupil na most. Vzduch přinášel vůni moře a v širokém ústí řeky se válela mlha. Vysoko nad ním se tyčily věže mostu opatřené kvůli letadlům červenými blikajícími světly. Muž v tmavém obleku jej následoval s diskrétním odstupem.

Uprostřed mostu se MacLean zastavil a znovu se otočil. Oba na sebe chvíli hleděli, klidně a bez zášti. Pak se vyšvihl na zábradlí, chvíli balancoval s rukama ve vzduchu a s posledním ohlédnutím se odrazil, jako by chtěl dolétnout k zapadajícímu slunci: Ikarus bez křídel při svém smrtelném pádu.

Dopis na rozloučenou našla Tansy pod polštářem. Když jej četla, po tvářích se jí koulely slzy.

Drahá, nejdražší Tansy.

Musí ti připadat k nesnesení těžké prožívat už podruhé něco takového, ale snaž se pochopit ten rozdíl. To, co dělám, není projevem slabosti, ale síly - síly, kterou mi dala Tvoje láska, má milá. Chapadla obklopující „Kovadlinu“ se vracejí, aby se pomstila. Moje duše touží zůstat s tebou, já však vím, že pokud nemám ohrozit tebe a

Carrie, musím obětovat svůj život. Ano, vím to. Ber to jako poslední dar který vám přináším. Mým jediným přáním je, abys to chápala právě tak. Od chvíle, kdy jsem Tě poznal, Tansy, jsem tě nemohl nemilovat - a to, žeš milovala ty mně, vrátilo smysl mému životu. Polib za mě Carrie.

Navždy Tvůj Sean

*Až zemřu, lásko, nenech
tesklivou notu znít;
tisy a záhon růží já
na hrobě nechci mít.*

*Po trávě toužím pouze,
po chladné rose jen.
Vzpomínej na mne,
chceš-li, anebo zapomeň.*

Ken McClure

KOVADLINA

Z anglického originálu Anvil

přeložil Ivan Ryčovský

Vydala Apsida, s. r. o., v Praze roku 2000

Redaktor českého vydání Ivo Šmoldas

Ze sazby zhotovené studiem FOTOTYPO MD

vytiskla tiskárna Ueberreuter Print v Pohořelicích

Vydání první

APSIDA

Černokostelecká 72

10000 Praha 10

Tel./fax: 02/782 12 96